

Giới thiệu Tư Sinh Lão Ba

Converter: meoconlunar

Editor: heoconyeuyeu hoặc congchuakhangjay:))

Quyển 3: Tinh Dang Dờ Hệ Liệt

Liên Hi chính là mình, không phải là đáng thương, năm nay chín tuổi, là con tư sinh không rõ cha.

Nghe mẹ mình nói, cha mình rất thông minh, rất tuần tú, tuần tú như siêu sao Lam Tư.

Nhưng mình rất nghi ngờ.

Siêu sao Lam Tư đó tựa như đồ ăn của mẹ, hơn nữa, mẹ còn hâm mộ chú đó như thần thánh.

Nhưng không ngờ, chú ấy thực sự là cha mình, hơn nữa đã sớm cùng mẹ vụng trộm “ám độ Trần Thương”

Không công bằng! Vì sao chỉ có mình là không hay biết gì?

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết tử

Mẹ của em

Hôm nay đề bài làm văn là “mẹ của em”, vốn cô giáo muốn bọn mình viết về

“cha của em”, nhưng vì mình không có cha nên sửa thành “mẹ của em”

Mẹ của em rất tốt, tính cách rất lạc quan, khi cười cũng rất lớn, dì Ngải thường nói mẹ lạc quan vô cùng. Dì Ngải là mẹ của Trọng Vũ. Ý của dì là mẹ còn lạc quan hơn cả lạc quan, lạc quan đến có chút ngốc nghếch. Dì Ngải còn bảo, tính của mẹ và em rất giống nhau nhưng em tuyệt đối không ngốc, tháng trước kiểm tra em đứng thứ hai, mẹ vẫn khen em thông minh, nói nhất định là em giống cha.

Mẹ thường bảo cha rất đẹp, đáng tiếc em sinh ra lại có vẻ giống mẹ. Em chưa từng thấy cha, không biết cha có đẹp trai hay không. Mẹ bảo cha giống xiêu xao

Lam Tư trong TV, em và Trọng Vũ đều rất nghi ngờ. Trọng Vũ nói, nhất định mẹ thần tượng Lam Tư, em cũng cảm thấy như thế, bởi vì mỗi lần Lam Tư xuất hiện trên TV, cho dù mẹ đang tắm cũng chạy ra, rất khoa trương. Hơn nữa, trong nhà có rất nhiều thứ liên quan đến Lam Tư, nào là cd, dvd, poster, tạp trí... thật sự rất nhiều.

Mẹ viết tiểu thuyết, đây là công việc của mẹ, cũng sẽ viết nhạc, cái này cũng là việc của mẹ. Cho nên mẹ thường ngồi trước máy tính đánh chữ kiếm tiền, đánh tới xương sống, thắt lưng đau nhức, rất vất vả.

Em không có cha nhưng lại có một người mẹ rất yêu mình, thần tượng của mẹ là Lam Tư trong TV. Sau này lớn lên em muốn kiếm thật nhiều tiền để nuôi mẹ. Con yêu mẹ.

Cô giáo bình: mẹ vất vả làm việc nuôi em, em nhất định phải hiếu thảo với

mẹ.

Còn nữa, vẫn còn sai lỗi chính tả, chép lại đúng mười lần rồi nộp cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1-2

-... cho nên tôi nghĩ, chúng ta có thể gặp nhau không? Cho cậu xem bản thảo hợp đồng...

-Xin lỗi, buổi sáng tôi có việc, phải đến 4h sáng hôm sau mới trở về, rất mệt, chuyện này để lúc khác nói sau. Tạm biệt.

Cúp điện thoại từ một người chẳng biết đã lấy số của mình ở đâu, Lam Tư phiền chán đến mức ngay cả nhả nài nghe hết cũng không có, trực tiếp cắt lời đối phương rồi cúp máy, hung hăng vứt đi động vào góc tường.

Điện thoại 3G số lượng có hạn trên toàn cầu ứng tiếng trả lời vỡ vụn, tanh bành thành mấy mảnh.

Anh trừng mắt nhìn chiếc di động nát bét, có phần bị dọa bởi mình không khống chế được cảm xúc.

Anh nhú mày, ngồi phịch lên sofa, mệt mỏi nhìn căn phòng rộng lớn mà lạnh lùng, đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

Qua mười năm, anh toàn tâm toàn ý tập trung vào sự nghiệp ca hát, diễn xuất, chưa đến ba mươi tuổi nhưng danh lợi đã đủ.

Anh tuy rằng lập nghiệp từ nghề ca hát, nhưng từ hát mà học được diễn xuất, khi diễn xuất lại học được đạo diễn, trở thành thiên vương được ai nấy chú ý. Các album của anh đều tiêu thụ với số lượng bạch kim, phim truyền hình anh làm diễn viên chính luôn đạt rating cao nhất, phim điện ảnh doanh thu bán vé cũng cao ngất ngưởng.

Nhưng gần đây, anh có cảm giác mình không nên may mắn như thế, bởi nếu không anh sẽ không thành công nhanh như thế, cũng không đến mức chưa ba mươi tuổi đã cảm thấy cuộc đời không có gì thú vị.

Reng..reng..

Điện thoại nhà đột nhiên vang lên trong phòng khách yên tĩnh.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua dãy số hiện lên, là người đại diện hiện tại – anh Kha. Chắc chắn là anh ta cũng muốn tìm anh để thương lượng việc gia hạn hợp đồng.

Thật là phiền muốn chết, hợp tác nhiều năm như vậy, anh Kha hẳn đã biết khi không gọi được di động cho anh thì chính là vì anh không muốn nhận điện thoại thế mà còn gọi điện thoại bàn làm phiền anh.

Chẳng lẽ anh ta không biết con giun xéo lắm cũng quăn sao?

Anh đã nói rất rõ ràng với anh ta rằng mình muốn nghỉ ngơi một thời gian rồi nói tiếp, anh ta có cần gấp gáp đoạt người như thế không? Thật là vô cùng khó chịu.

Tùy tiện cầm lấy một chiếc gối ôm, vốn định ném vào điện thoại để cho bét

âm ỷ nhưng ai dám chắc là sau khi điện thoại di động và điện thoại bàn không kêu nữa thì chuông cửa sẽ không âm ỷ đây?

Anh nhú mày, buông gối ôm, ngồi nghỉ cách giải quyết vấn đề đáng ghét này.

Thật ra muốn giải quyết vấn đề này cũng không khó, chỉ cần anh ký một chữ ký trên bản hợp đồng thì có thể được yên tĩnh rồi.

Vấn đề là, gần đây anh thường có cảm giác mệt mỏi, khi chưa quyết định muốn tiếp tục biểu diễn hay rời khỏi làng giải trí, anh sẽ không tùy tiện quyết định.

Bởi vậy, giờ anh cần nhất chính là một nơi để thả lỏng thân xác và tinh thần mệt mỏi rồi mới suy nghĩ kỹ về tương lai.

Nhưng nơi đó là ở đâu? Trừ cách ra nước ngoài, chẳng lẽ trong nước thật sự không có chỗ có thể để anh yên tâm nghỉ ngơi sao?

Thiên hạ to lớn, nhưng lại không có một nơi để anh dung thân sao? Đây là sự bi ai khi có được danh lợi sao

Dùng sức thở dài một hơi, trong đầu Lam Tư đột nhiên hiện lên một cái tên – Nhi Thái.

Đúng là, sao anh lại quên mất sự tồn tại của cô? Dù bình thường không hay liên lạc nhưng còn thân thiết, quan tâm anh hơn người thân. Mỗi khi anh gặp chuyện khó khăn trong công việc thì luôn nhận được sự quan tâm của cô.

Mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng là --

Có lẽ Nhi Thái sẽ đồng ý cho anh ở nhờ một thời gian.

Nhi Thái tên thật là Ngải Thái Nhi, có một nhà trọ ở Tân Trúc.

Nhà trọ của cô cũng không lớn, đại khái mấy chục mét vuông, bốn phòng và một phòng lớn, một phòng cô ở, một phòng con cô ở, một phòng cho khách và một phòng để đàn.

Đúng rồi, Nhi Thái là nhạc sĩ, đa số những bài hát nổi tiếng của anh đều là cô sáng tác, trong giới nhạc sĩ, cô cũng khá nổi tiếng.

Bởi vì thói quen làm việc, anh thường dùng bút danh Nhi Thái mà gọi cô.

Sau khi Nhi Thái và chồng li hôn, vợ chồng hai người bên ngoài như người lạ nhưng bên trong lại ngầm giữ quan hệ vợ chồng.

Bí mật này chỉ có một số ít người biết, mà anh không khéo lại là một trong số người đó. Hơn nữa, chính như thế, có thể thấy giữa anh và Nhi Thái không hề có tình yêu nam nữ.

Chồng của Nhi Thái là Khương Kham, về cơ bản anh cũng không quen, nhưng mười năm trước cũng từng có vài lần gặp mặt.

Trên thực tế, anh đi theo con đường này, nói đúng ra, kẻ đầu sỏ chính là

Khương Kham kia.

Mười năm trước, nếu không phải hắn ta điên cuồng theo đuổi Nhi Thái khiến Nhi Thái né tránh, sau này, mấy lần lại vì hẹn hò cùng hắn mà đến muộn không kịp giờ biểu diễn ở quán ăn, suýt thì mất việc liên lụy đến người con gái ngốc kia khiến anh phải giúp cô ngốc đó mà lên đài biểu diễn, sau đó, một bài hát thành danh, cuối cùng còn được công ty đào tạo ngôi sao tìm đến.

Đối với làm ngôi sao trước đó anh không hề nghĩ ngợi đến, sau lần đó anh cũng chẳng có quá nhiều hứng thú, nhưng là vì người con gái ngốc đó.

Lam Tư suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lắc lắc đầu, những gì đã qua không nên nhớ lại.

Cũng đã qua mười năm rồi, vì sao anh còn không quên được cô?

Mười năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, có thể biến một kẻ vô danh tiểu tốt như anh thành thiên vương, có thể cho một thiếu nữ trải qua kết hôn, ly hôn rồi biến thành một người mẹ vạn năng, có thể cho một cậu ấm nhận rõ bản thân vô dụng mà phấn đấu trở thành thương nhân thành đạt.

Bọn họ tất cả đều thay đổi, người con gái đã biến mất không còn chút tăm hơi kia không thể vẫn giống như năm đó.

Cô đã kết hôn?

Sinh con?

Tính cách có phải trở nên thành thực hơn, không còn lạc quan như kẻ ngốc

nữa?

Đáng giận! đã nói không nên nhớ lại, bây giờ anh đang làm sao thế?

Tức giận đứng dậy, anh đi vào phòng đàn của Nhi Thái, đóng cửa cách âm, mở đàn dương cầm ra bắt đầu chơi những bản nhạc mình nhớ.

Mười năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện, kể cả anh vốn chỉ là một kẻ biết ca hát chút ít nhưng chẳng đọc được nốt nhạc nay đã thành người thông thạo chơi dương cầm, ghi-ta, trống...

Mười năm thật sự có thể thay đổi rất nhiều chuyện

-Chú Lam Tư, chú thật sự sẽ không kết hôn với mẹ cháu sao? Vì sao? Là vì cháu đúng không?

Chắc chắn rằng mẹ đang ở trong bếp nấu bữa tối, tạm thời sẽ không tới đây, con của Nhi Thái nhanh chóng chạy tới bên cạnh anh, nhỏ giọng mà nghiêm túc hỏi, đôi mắt xinh đẹp mà tinh quái còn thỉnh thoảng liếc sang phòng bếp.

Lam Tư không nhịn được mà khẽ cười.

Ngài Thái Nhi có hai đứa con song sinh, sau khi ly hôn cùng chồng, cô ở cùng

đứa thứ hai là Trọng Vũ.

Cậu nhóc kia trông thông minh lanh lợi, mới chín tuổi mà suy nghĩ đã trưởng thành khiến người ta ghen hòng trần trời, hơn nữa dõ khóc dõ cười.

Thử hỏi, có đứa trẻ nào chín tuổi lại cố gắng đẩy mẹ mình đi, chỉ sợ mẹ không lấy được chồng, sau này sẽ phải sống cô độc đến cuối đời?

Đây là chuyện đứa nhỏ chín tuổi nên nghĩ sao? Thật sự rất buồn cười.

Mỗi lần nhóc con này nhắc tới việc này với anh về mặt trông rất thật, quan trọng nhất là anh đã ba ngày cho cậu nhóc câu trả lời là không mà cậu nhóc

còn bám riết không tha, hại anh thật sự không biết nên khóc hay cười.

-Không phải. Anh vẫn nghiêm túc trả lời cậu bé.

-Chú Lam Tư, chú có thể nói thật mà không sao đâu, nếu là vì cháu, cháu có thể đến ở cùng cha cháu, chú yên tâm.

Nhóc con kia nhủu mày, yên lặng trong chốc lát rồi đột nhiên bày ra vẻ mặt bất

đắc dĩ nhìn anh cam đoan.

Lam Tư nghe xong, thiếu chút nữa cười lớn.

-Cháu không thích ở cùng cha sao? Anh tò mò hỏi, nhìn cậu nhóc thì đúng là không thích.

-Không có gì là thích hay không. Chỉ cần mẹ hạnh phúc là được rồi.

Oh, câu trả lời cực hay, Lam Tư cười.

-Trẻ con có cha mẹ ly hôn đều hy vọng có ngày cha mẹ hòa hảo, cả nhà

đoàn viên, cháu không thích sao? Anh hỏi.

-Đó là chuyện không thể.

-Vì sao lại không thể?

-Vì cha cháu có rất nhiều bạn gái, cha vốn không thương mẹ. Giọng nói đầy sự bất mãn.

-Cháu có biết có một số việc không thể chỉ nhìn bề ngoài thôi không?

-Bề ngoài? Cậu nhóc hoài nghi nhìn anh.

-Chính là có lẽ cha cháu còn yêu mẹ cháu, mẹ cháu cũng còn yêu cha cháu.

-Không thể, có lẽ mẹ còn thích cha cho nên mới không có bạn trai, nhưng cha... cậu nhóc lắc lắc đầu, nói như chém đinh chặt sắt: - không thể nào!

Lam Tư có chút đăm chiêu nhìn cậu, thần bí cười:

-Có muốn thử một chút không?

-Thử? Cậu nhóc tò mò hỏi lại.

-Lần tới gặp cha, nói với cha mẹ muốn kết hôn, cháu xem xem cha cháu có phản ứng gì.

-Cái này ngày trước cháu thử rồi, anh cả anh trai cũng không tin thì cha cháu tin thế nào được? Cậu nhóc bĩu môi.

-Không có chứng cứ bọn họ đương nhiên không tin nhưng lần này thì khác, lần này cháu có bằng chứng.

-Bằng chứng?

-Chú.

Lam Tư chỉ vào chính mình nhếch miệng nói. Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, tìm việc làm cũng hay.

Trưa hôm sau, cậu nhóc kia tan học về đến nhà, không tìm mẹ đã chạy tới tìm anh, vô cùng hưng phấn báo cáo kết quả thí nghiệm.

- Chú Lam Tư, Bá Vũ tin

Lam Tư mở to mắt, không nhận được mà cười, không thêm so đo mình vừa ngủ đã bị đánh thức.

-Sao cháu biết là Bá Vũ tin? Anh ngồi dậy.

-Bởi vì lúc cháu gửi ảnh cho anh xong, anh lập tức gọi lại cho cháu, hỏi cháu một đống các câu hỏi về chú. Cháu nói với anh rồi anh bảo anh không tin nhưng còn nói sẽ nói lại cho cha. Anh ấy không biết là cháu biết thừa nếu anh không tin thì sẽ chẳng nói cho cha làm gì. Có nghĩa là anh tin, hahaha...

Nhìn cậu nhóc kia cười đắc ý như thế, Lam Tư không nhận được cũng cười theo.

Trước kia anh chưa bao giờ cảm thấy trẻ con là đáng yêu, chỉ cảm thấy lúc nhóc thật phiền toái, không có lúc nào yên tĩnh. Nhưng con của Nhi Thái lại

làm

đảo lộn suy nghĩ của anh, khiến anh cảm thấy rất thú vị, cũng không tự chủ được mà ảo tưởng nếu mình cũng có một cậu con trai thì có thú vị như bây giờ không?

Con...

Anh đây không phải là đang kể mơ nói mộng sao? Ngay cả bạn gái cũng không có thì con trai ở đâu ra?

Hơn nữa quan trọng, dù bây giờ sinh một đứa, muốn làm cho một đứa bé sơ sinh lớn lên như Trọng Vũ thì phải tốn mười năm, lúc đó anh đã 40 tuổi, làm gì còn sức mà chơi đùa cùng đứa trẻ?

Mười năm, lại là con số này khiến anh đau lòng.

Từ sau khi đến nhà Nhi Thái, suy nghĩ của anh hầu như là nhớ lại 10 năm trước, cho dù anh cố ép mình không nghĩ lại nhưng trí nhớ như nước thủy triều không ngừng ủa về.

Hại anh không thể không nghĩ bây giờ cô ấy đang làm gì, có còn nhớ anh hay không? Không thể không nghĩ tới nếu năm đó bọn họ không cãi nhau, cô không bỏ

đi thì cuộc sống của bọn họ sẽ thế nào? Không thể không nghĩ nếu bọn họ có con, vậy đứa nhỏ có thông minh, thú vị như con của Nhi Thái không?

Không nên nghĩ nữa, bởi vì nghĩ càng nhiều, chỉ càng thấy mất mát, làm cho sự trống rỗng trong lòng càng lớn hơn mà thôi. Anh tới đây là để nghỉ ngơi thư giãn chứ không phải đến để tăng thêm phiền não, ưu sầu.

- Chú Lam Tư, chú có biết mẹ cháu đi đâu không?

Cậu nhóc kia vừa ra khỏi phòng anh đã như một cơn gió chạy vào hỏi anh.

-Mẹ cháu bảo muốn đến nhà bạn, bạn nào thì không nói rõ. Nhưng mẹ cháu bảo sẽ về nấu cơm tối cho chúng ta. Anh trả lời.

-Bạn? Chắc là đến chỗ cô Tịch Uy rồi? Cậu nhóc lắm bẻm nói.

Lam Tư nghe đến cái tên đó mà cả người cứng ngắc.

Tịch Uy? Là anh nghe làm sao? Vừa rồi Trọng Vũ thực sự nhắc đến cái tên này?

- Cháu đi gọi điện hỏi xem. Cậu nhóc quay người định đi.

-Chờ một chút, Trọng Vũ. Lam Tư gọi giật lại Cậu nhóc dừng bước, quay đầu nhìn anh

- Vừa nãy cháu nói là cô nào? Anh thở thật nhẹ, thật cẩn thận hỏi.

-Cô Tịch Uy sao? Cô ấy là bạn thân của mẹ cháu, cũng là mẹ của Liên Hy.

-Mẹ của Liên Hy.

-Cháu đã nói với chú là cháu có ba người bạn thân là Liên Hy, Hạ Tầm và

Đường Minh Lệ, chú không nhớ sao? Chính là Liên Hy đó.

-Nó... Họ gì?

-Ài? Liên Hi sao? Cậu ấy tên là Liên Hy, đương nhiên là họ Liên.

-Cha nó... họ Liên?

-Liên Hi không có cha.

Lam Tư nhắm mắt lại, cố gắng hít sâu, để tránh quá mức kích động mà dọa cậu nhóc.

Liên Hi họ Liên, không có cha cho nên là theo họ của mẹ... Liên - Tịch - Uy? Nhất định là cô ấy, không sai được? Cô ấy và Nhi Thái là bạn thân, thân đến mức Nhi Thái vì cô ấy mà giấu diếm lừa gạt anh suốt 10 năm!

“Mình không biết cô ấy giờ ở đâu”

“Cô ấy không hề liên lạc với mình”

“Mình cũng không biết cô ấy sẽ đi đâu”

“Không có, mình không có địa chỉ nhà cũ của cô ấy”

Khá lắm Ngải Thái Nhi, lừa anh thảm như thế, nói dối mà mặt không đỏ, quả thật rất đáng giận!

Nhưng bây giờ không phải là lúc tính sổ với cô, trước tiên anh cần phải xác

định rõ vì sao người phụ nữ ngốc kia bỏ đi, vì sao không liên lạc với anh.

Cô tốt nhất đừng có nói là không biết liên lạc với anh kiểu gì. Nếu cô dám nói như thế, anh tuyệt đối không để cô yên.

Liên Hi.....

Là con anh sao?

Tuy rằng về chuyện của cậu bé anh còn chưa hỏi, cũng không có chứng cứ có thể chứng minh Liên Hi là con của anh, nhưng bất kể là bản năng hay giác quan thứ sáu đều gào thét với anh: Liên Hi nhất định là con mình, nhất định là thế.

- Trọng Vũ...

Anh vừa mở mắt há miệng đã lại phát hiện tiểu tử kia đã sớm không còn ở trong phòng.

Từ phòng khác truyền đến tiếng của cậu nhóc:

-Liên Hi, mẹ tớ có ở nhà cậu không?

-Không có? Thế mẹ cậu có ở nhà không?

-Có? À! Không có việc gì đâu, bye bye!

Cúp máy, Khương Trọng Vũ nhảy xuống sô pha, đang định vào phòng báo cáo kết quả cho Lam Tư đã thấy anh vừa vịn đi ra khỏi phòng.

-Mẹ cháu không ở nhà cô Tịch Uy. Cậu nhóc nói.

-Mẹ cháu là người lớn, không mất tích được.

Lam Tư nhin xuống việc mình muốn hỏi, hỏi lại cậu nhóc:

- Cháu vội tìm mẹ thế có chuyện gì?

Cậu nhóc kia sừng sốt, trừng mắt nhìn, lại nhiu mày cúi đầu trong chốc lát rồi mới lắc đầu nói:

-Không có việc gì. Không có việc gì là tốt nhất.

-Lại đây, chú Lam Tư có chút chuyện muốn hỏi cháu. Anh ngồi xuống sô pha, vẫy tay với cậu nhóc.

-Chuyện gì ạ? Cậu nhóc kia tò mò đến.

Anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, cậu nhóc lập tức ngồi lên ghế.

-Vừa rồi cháu nói bạn Liên Hi đó là bạn học của cháu à. Anh hỏi.

-Vâng ạ, là bạn cùng lớp, từ khi học mẫu giáo bọn cháu đã học cùng lớp.

Lam Tư kích động, sinh cùng năm với Trọng Vũ? Như vậy Liên Hi nhất định là con anh, trăm phần trăm là đúng

-Vì sao bạn ấy không có cha? Anh nhin sự kích động hỏi tiếp.

-Bởi vì bạn ấy là con tư sinh ạ.

Câu trả lời ngây thơ của Trọng Vũ như cây côn sắt đánh vào Lam Tư khiến anh tái nhợt.

Con tư sinh? Mười năm qua người khác vẫn nhìn mẹ con bọn họ thế sao? Một

đứa con tư sinh và một người mẹ chưa kết hôn?

Tuy rằng đây là sự thật, nhưng cách nói này.....

Đáng giận! người phụ nữ gốc kia vì sao không đến tìm anh mà để cho người khác đối đãi với mẹ con bọn họ như thế? Đáng giận, đáng giận, đáng giận! Thật tức chết mà!

-Cháu nói bạn mình là con tư sinh sao? Như thế không lịch sự tí nào. Anh nhắc cậu nhóc.

-Là chú Lam Tư hỏi cháu vì sao Liên Hi không có cha thì cháu mới nói như thế. Trọng Vũ nhanh chóng giải thích, cậu không phải là đứa trẻ không có lễ độ.

Lam Tư xoa xoa đầu cậu, tỏ vẻ đã hiểu.

-Cháu có ảnh chụp không? Anh lại hỏi.

-Ảnh gì ạ? Liên Hi ạ?

-Liên Hi và mẹ của nó.

-Có ạ. Trọng Vũ gật gật đầu.

-Có thể cho chú xem không?

-Được ạ. Nhưng sao chú Lam Tư lại muốn xem ảnh của Liên Hi và cô Tịch Uy? Chú biết cô Tịch Uy ạ?

Trọng Vũ vẻ mặt tò mò, cảm thấy chú Lam Tư cứ hỏi mãi về Liên Hi, hình như có hơi kỳ quái.

Câu này khiến Lam Tư có chút không biết nên trả lời sao.

-... trước kia chú có một người bạn cũng tên là Tịch Uy, không chắc có phải là cô Tịch Uy cháu nói không nên mới muốn xem ảnh để xác định lại. Anh suy nghĩ một chút, tránh nặng tìm nhẹ nói.

-À. Đã hiểu.

Trọng Vũ đứng dậy đi tìm album, nhưng kì quá, bình thường album cất trong ngăn tủ lại đột nhiên không cánh mà bay, một quyển cũng không có. Sao lại thế? Cậu nhóc mở từng ngăn tủ xung quanh ra nhưng kết quả vẫn là tìm không thấy.

- Sao thế?

Thấy cậu nhóc tìm đông tìm tây nửa ngày vẫn không lấy được một cuốn album nào ra, Lam Tư bèn hỏi.

- Chẳng biết sao không tìm thấy cuốn album nào. Trọng Vũ hồ đồ đáp lại.

Không thấy? Chỉ một giây, Lam Tư liền hiểu ra. Album chắc chắn đã bị Nhi Thái giấu đi rồi, tránh cho lúc anh ở đây không cẩn thận mà nhìn thấy, vạch trần lời nói dối của cô.

- Chắc là mẹ cháu đem đến phòng xem, cháu thử vào phòng mẹ tìm xem?

Anh đề nghị, nghĩ rằng Nhi Thái biết anh tuyệt đối sẽ không xông loạn vào phòng cô nên album ảnh 100% là giấu trong phòng cô.

Trọng Vũ hai mắt sáng bừng, gật gật đầu, vội xoay người chạy đến phòng mẹ, chốc lát sau đã ôm một cuốn album ra.

Mở album, nhìn vào người con gái đó vẫn như cũ, vẫn trắng nõn tinh tế, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt trong sáng, cái mũi khéo léo, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch, khí chất như một thiên sứ.

Nhưng là, so với bất kì ai anh đều biết thực ra cô hữu dũng vô mưu thế nào, khiến người ta lo lắng đến mức nào cũng khiến người ta tức giận đến cỡ nào.

Xuất hiện trong ảnh chụp, ngoài Trọng Vũ còn có ba đứa trẻ khác, nhưng anh liếc mắt một cái là có thể nhận ra đứa trẻ nào là Liên Hi, là đứa con cô sinh cho anh.

Con trông rất giống cô, tròng mắt sâu và mày kiếm là giống anh, còn lại đều giống cô. Nhất là khúc miệng hơi nhếch kia. Hầu như bức ảnh nào cậu nhóc cũng cười, thật là khiến ai vừa nhìn cũng thích.

Đây là con anh, thế mà anh đã có con trai!

Nhìn con trong bức ảnh, Lam Tư không nhận được mà rơi nước mắt.

Anh có con.

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Mười năm trước

- Bye, mai gặp lại

- Mai gặp lại

Buổi tối 10:50'

Liên Tịch Uy cùng bạn thân kiêm đồng nghiệp Ngải Thái Nhi vẫy tay chào tạm biệt rồi sải bước đi về phía xe máy để về nhà.

Cô và Thái Nhi là bạn bè quen nhau ở cửa hàng truyện, bởi vì cùng tuổi, cùng sở thích nên bắt tri bắt giác mà thân nhau. Còn cùng nhau lập thành nhóm nhạc hai người, đi hát ở các tiệm ăn kiếm tiền.

Nói là hai người hát, thật ra cô chỉ là hát nhép theo thôi, đánh đàn, sáng tác nhạc... cô đều chẳng hiểu, hoàn toàn dựa vào Thái Nhi một mình làm mọi việc, nhưng tiền thu được đều chia đôi khiến cô vô cùng ngại.

Nhưng Thái Nhi lại nói, cô ấy mới ngượng vì nếu không có mỹ nhân như cô thì hai người sao lại được hoan nghênh như thế? Cho nên bọn họ là cá giúp nước, nước giúp cá, ai cũng không thiệt thòi.

Thái Nhi luôn nói cô đẹp nhưng cô rất ngại ngùng, nếu cô đẹp như Thái Nhi nói, vậy công tử Khương Kham kia làm gì mà cấp tốc theo đuổi Thái Nhi mà không theo đuổi cô?

Nhắc tới vị công tử kia, xem Thái Nhi gần đây thỉnh thoảng lại cười trộm ngây ngô, chắc chắn quan hệ của bọn họ đã tiến triển.

Cô vui mừng thay cho Thái Nhi, bởi vì cảm giác Khương Kham kia quả thật không tệ, tuy lớn lên trong gia đình phú quý nhưng lại không có tính cách công tử khiến người ta ghét.

Quan trọng nhất là bất kể Thái Nhi đối xử với anh ta thế nào anh ta đều có thể cười trừ, vô cùng kiên nhẫn và bao dung, đây không phải là chuyện ai cũng làm được, cho nên cô vẫn hai tay tán thành Thái Nhi hẹn hò với Khương Kham.

Nói tóm lại, vì làm bạn với Thái Nhi mà cuộc sống của cô trở nên thú vị hơn nhiều.

Khẽ hát, Liên Tịch Uy vui vẻ dừng xe ở một cửa hàng tiện lợi gần nhà, xuống xe, tắt máy, đi vào cửa hàng mua đồ ăn khuya.

Hôm nay là ngày phát lương nên túi tiền của cô giờ cũng coi là đầy, cô quyết

định mua chút đồ ăn ngon khao thưởng chính mình đã vất vả một tháng qua.

Cầm lấy cái giỏ, cô đi lang thang trong cửa hàng, thấy những đồ từng chưa ăn, bất kể là bánh, đồ uống... đều vơ vào giỏ.

Đây là thói xấu của cô, hoàn toàn không thể kháng cự đồ ăn mới.

Cũng vì thế mà cô mới phải cố gắng làm công kiếm tiền như vậy, để trả cho số tiền mua đồ ăn này, thật thảm.

Chọn xong, đến quầy tính tiền, hơn 400 đồng, có hơi bị dọa, nhưng vừa nghĩ đến ví tiền hơn một vạn nguyên (làm gì mà nhiều thế nhỉ) thì cô cũng xuôi xuống.

Trả tiền xong, cô đem đồ đặt ở chỗ để chân, còn chưa nổ máy thì đã nghe thấy một trận lách cách từ góc tối truyền đến.

Cô còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy một thanh niên mặt mũi bặm dập bay ra khỏi góc tối, ngã xuống chỗ cách cô chưa đến ba bước. Sau đó một thanh niên khác mặt mũi cũng bặm dập nhưng không nghiêm trọng như thế kia tay cầm vũ khí đi ra.

Liên Tịch Uy đột nhiên cả người cứng đờ, không thể động đậy.

Cô chưa từng gặp tình huống này, bây giờ nên làm gì đây?

Làm như không thấy, chạy đi báo cảnh sát.

Đầu cô bình tĩnh nghĩ nhưng thân thể không hiểu sao lại không thể động đậy. Nhất là mắt cô, hoàn toàn không thể dời khỏi cảnh tượng đó.

Trời ạ! Tại sao có thể như vậy? Mau động đậy đi.

Đúng khi cô đang cố gắng giãy dụa tự nhủ mình nhanh động đậy thì một bóng người từ bóng tối vọt ra, lao thẳng về phía người kia, trên tay cao chiếc côn sắt, hung hăng đánh xuống ót người kia.

- Cẩn thận! Liên Tịch Uy sợ tới mức kêu lớn lên.

Thanh niên kia phản ứng cực nhanh, đầu tiên là xoay người ngồi xổm xuống rồi ngáng chân khiến kẻ đánh lén kia bị vấp ngã

Kẻ kia bị ngã ồm một tiếng khiến cho Liên Tịch Uy sợ đến co rúm người.

Thanh niên đó ngồi xổm kia từ từ đứng dậy, đi tới bên gã kia, đá văng cây gậy của hắn, lại xoay người kéo áo hắn ta mà quát:

- Tội cảnh cáo các người đừng có giờ trò nữa.

Sau đó anh bỏ qua hắn ta, quay đầu nhìn cô một chốc rồi mới quay đầu bước đi.

Nhìn bóng anh ta, Liên Tịch Uy không tự chủ mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy mình đáng lẽ không nên tham gia chuyện đám thanh niên bất lương đánh nhau này, nếu đừng phải kẻ điên cuồng thì ai biết hắn có đánh sang cả mình không nữa.

May mắn thanh niên kia chỉ trừng mắt nhìn cô một cái rồi đi luôn, không mắng cô là kẻ chõ mũi vào việc của người khác.

May quá. Cô ngồi lên xe máy, lấy chìa khóa định nổ máy rồi đi.

Bởi vì nhà ở cách chỗ này chưa đến 500m nên cô cũng không đội mũ bảo hiểm nữa, cứ thế định đi.

Cô hoàn toàn không chú ý tới hai kẻ ngã trên đất kia đã đứng dậy, càng không

để ý bọn họ phản nộ đến gần cô mà giật tóc cô lúi xuống xe.

-A! Cô vì hoảng sợ và đau đớn mà hét chói tai Máy xe phịch một tiếng đổ xuống đất.

-Con đàn bà thói tha này, ai cho mày xen vào việc của người khác? Một gã dùng sức nắm tóc cô, lớn tiếng mắng.

Liên Tịch Uy kinh hãi đến không nói được gì.

Cô cảm thấy da đầu như sắp bùng ra, đau đớn vô cùng. Cô dùng móng tay cào

đối phương muốn tự giải cứu mình nhưng không ngờ càng bị hắn ta kéo mạnh đến cả người ngã lăn xuống đất.

Đau đớn khiến nước mắt tràn mi, đồng thời lại nghe kẻ kia lớn tiếng mắng.

-A!

-Làm sao vậy?

-Con đàn bà thói tha này cầu tao!

-Con mẹ nó, con tiện nhân!

Liên Tịch Uy mới vừa mở mắt đã thấy một gã chuẩn bị đá thẳng vào mặt cô, cô theo phản xạ định nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy đầu, sợ hãi hét chói tai

- A!!!!!!!!!!!!

Sự đau đớn đó lại không trút xuống người cô, cô chỉ nghe thấy tiếng đánh đá nhau và sau đó một tiếng, hai tiếng như thể là có người bị ngã xuống đất

- Đi... chúng ta đi...

Tiếng hậm hực nhanh chóng dời xa, Liên Tịch Uy khiếp đảm mở to mắt, chỉ thấy hai kẻ đáng ghét kia nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô quay lại tìm kiếm người đã giữ đường gặp chuyện bất bình mà rút dao tương trợ, không ngờ ân nhân cứu mạng của cô lại chính là thanh niên đã rời đi khi này

- Cậu...

Cô kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn, đang định đứng lên nói câu cảm ơn thì không ngờ sự đau đớn từ cổ tay truyền đến khiến cô không nhận được mà kêu:

- A!

Cúi đầu nhìn về phía chỗ đau, chỉ thấy cánh tay phải của cô, từ khuỷu tay đến cổ tay đều bị trầy da, còn rớm máu nữa, miệng vết xước dính cả cát, đá, xanh xanh tím tím, đen đen hồng hồng, thoát nhìn trông rất ghê, khó trách mà cô thấy đau như thế.

Cô nhú mồm, cố nén đau đứng dậy, sau đó nhìn ân nhân cứu mạng nói:

- Cảm ơn cậu đã quay lại cứu tôi.

Thanh niên kia đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn cô, vẻ mặt lộ rõ sự khó chịu.

Liên Tịch Uy không rõ sao cậu ta lại trừng mắt nhìn cô như thế mà trên thực tế cô cũng chẳng nghĩ kỹ được vì cánh tay quá đau nên cô hoàn toàn chẳng có cách nào mà nghĩ thêm.

Vừa rồi cô cứu cậu ta một mạng, hiện tại đổi lại là cậu ta cứu cô, coi như là hòa nhau, chẳng ai nợ ai, cho nên chắc cậu ta đi đi cũng được chứ? Tay cô đau quá

Nhịn đau, cô đi tới chỗ xe máy đỗ trên đất, dùng sức để kéo xe lên nhưng tay phải đau khiến cô bần rùn không thể dùng sức.

Cô hoài nghi nhìn cánh tay của mình, nắm thử tay. Thực sự không thể dùng lực. Tại sao có thể như vậy?

Thế thì làm sao bây giờ? Tuy rằng nhà cách chỗ này không xa, cô có thể đi được nhưng còn xe? Không thể vứt chông chơ ở đây được.

Nhú mồm, cắn răng, nhịn đau, cô lấy hết sức muốn nâng chiếc xe dậy, kết quả ping một tiếng, chiếc xe được nâng lên nửa chừng lại đổ xuống, thiếu chút nữa thì

đập vào chân cô.

-Đáng ghét! Cô buồn bực nắc nắc một tiếng, lại xoay người...

-Tránh ra.

Một giọng nói đột nhiên vang lên, sau đó một bàn tay nắm lấy cánh tay trái của cô, mạnh mẽ kéo tay cô sang một bên, sau đó, thanh niên kia nháy mắt đã nhắc chiếc xe máy của cô lên.

Cô trừng mắt nhìn, không đoán được cậu ta lại giúp cô, bởi vì khi nãy cậu ta còn trừng mắt nhìn cô đầy khó chịu, giống như là đang hối hận vì đã cứu cô vậy.

Nhưng mặc kệ như thế nào, anh ta đã giúp cô, cô vẫn nên nói tiếng cảm ơn.

- Cảm ơn.

Thanh niên kia lại yên lặng, trừng mắt nhìn cô

Liên Tịch Uy thật sự nghĩ mãi cũng không hiểu cậu ta trừng mắt nhìn cô là ý gì, nhưng bởi vì cậu ta đã giúp cô đến hai lần, vì phép lịch sự cô cảm thấy mình cũng nên giúp cậu ta một lần.

Nhìn anh ta mặc đồng phục học sinh trung học, chắc chắn chưa quá 18 tuổi, cha mẹ cậu ta có biết được con mình nửa đêm không về không? Ai, thanh thiếu niên đến tuổi nổi loạn vĩnh viễn không biết được sự lo lắng của cha mẹ.

-Đã muộn rồi, cậu nên sớm về nhà đi, đừng ở bên ngoài nữa, tránh để người nhà lo lắng

Cô có lòng tốt nhắc nhở cậu ta. Hoàn toàn không nghĩ mình cũng chỉ vừa mới trong 20, chỉ hơn đôi phương mấy tuổi.

- Liên quan cô cái rắm! Cậu ta hơi biến sắc, cá giận nói.

Liên Tịch Uy sững sờ một chút, tức giận nhú mồm. Cô quan tâm đến cậu ta

mà!

Nhưng nghĩ lại, cô và cậu ta không thân cũng chẳng quen, đúng là chẳng liên quan đến chuyện của cô, cô cần gì phải xen vào việc của người khác? Chuyện vừa nãy chẳng lẽ cô còn chưa học được một bài học?

Chuyện không liên quan đến mình thì đừng quản, tránh cho lại bị tai bay vạ

gió.

Cô tự nhủ với chính mình, sau đó lặng yên đi đến bên chiếc xe máy, ngồi lên xe định nổ máy lần nữa, nhưng lúc này phát hiện tay phải mình vẫn bủn rủn vô lực.

Tay cô bị làm sao vậy?

Cô không nhận được mà dùng sức vùng tay, nhưng lại vì thế mà động đến vết trầy lớn ở khuỷu tay khiến cô đau đến há hốc mồm, ôm tay phải mà đau đến rơi nước mắt

- Xuống đi.

Giọng nói của cậu thanh niên kia đột nhiên vang lên khiến cô không tự chủ

được mà nhìn về phía cậu, nhú mày.

-Tôi bảo cô xuống xe. Cậu ta không kiên nhẫn nói lại.

- Vì sao? Cô hoài nghi nhìn cậu.

Cậu ta không trả lời cô, lại như là hết kiên nhẫn, đột nhiên kéo tay cô xuống xe, sau đó tự ngồi lên xe, nói:

- Lên đi.

Liên Tịch Uy ngây ra như phỗng đứng đó mà nhìn cậu ta, có chút khó hiểu không biết bây giờ rốt cuộc là thế nào? Ý của cậu ta là cậu ta sẽ chở cô sao? Nhưng cậu ta có bằng lái xe chưa? có biết lái xe không? Đủ 18 tuổi chưa?

-Ngây ra cái gì, bảo cô lên thì cô lên đi! Cậu không kiên nhẫn rống to.

-Cậu có bằng lái xe chưa. Cô cau mày hỏi.

Cậu ta hung tợn trừng mắt nhìn cô.

-Có chưa? Cô vẫn hỏi.

-Liên quan cô cái rắm.

-Cậu muốn ngồi xe tôi chở tôi thì là chuyện có liên quan đến tôi. Cô nghiêm túc nói: - cậu chưa có bằng lái đúng không? Chưa có còn dám lái xe! Nếu gặp cảnh sát thì làm thế nào? Nếu gặp chuyện không may làm sao bây giờ? Huống hồ cậu còn mặc đồng phục trường, chẳng lẽ cậu không sợ ...

-Àm ỹ muốn chết!

Cậu ta đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó khó chịu trừng mắt nhìn cô hỏi:

- Cuối cùng thì cô có lên hay không?

Liên Tịch Uy cau mày, do dự một hồi lâu mới hỏi lại: - Cậu định chở tôi đi đâu?

Cậu ta liếc nhìn cánh tay rớm máu của cô, bĩu môi, keo kiệt phun ra một câu: - Bệnh viện!

Liên Tịch Uy hơi sững sốt, không nghĩ thanh niên bất lương như vậy mà cũng có lòng này, đã cứu cô rồi còn muốn đưa cô đến bệnh viện để xử lý vết thương, xem ra cũng không phải là người xấu.

- Cô có định lên hay không đây?

À. Nếu lúc nói chuyện giọng điệu đừng có cao vút như thế, đừng có thiếu kiên nhẫn như thế thì rất tốt. Cô không nhận được mà nghĩ thầm rồi cẩn thận ngồi lên xe

-Cậu đội mũ bảo hiểm đi, đi chậm một chút, cẩn thận. Cô không nhận được mà dận dò.

-Àm ỹ quá

Cậu ta nói rồi nhả ga, xe lập tức vọt về phía trước.

- A!

Liên Tịch Uy hoảng hốt hét lên, vội ôm thắt lưng cậu ta, tránh để mình bị

ngã.

Cô căn bản không thể biết được, cuộc đời của cô, giờ phút này đã có sự thay

đổi trọng đại

Vừa đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Liên Tịch Uy đã nghe thấy góc tối bên kia tiếng đánh nhau chát chúa, rùng mình, cô không tự chủ được mà nhìn về phía đó, nhớ tới thanh niên hơn nửa tháng trước.

Cậu ta, không phải lại đang ở đó chứ?

Đêm đó, cậu ta không chỉ đưa cô đến bệnh viện xử lý vết thương mà còn tiễn phạt tiền đến tây phương, lái xe đưa cô về tận nhà. Giúp cô cất xe rồi trả chìa khóa lại cho cô xong mới rời đi.

Từ đầu tới cuối, thực ra thái độ của cậu ta không phải là rất tốt, giọng điệu nói chuyện cũng đầy sự thiếu kiên nhẫn và tức giận. Nhưng không hiểu sao cô cảm thấy cậu ta vô hại, cảm thấy cậu ta không đáng ghét, hơn nữa còn có sự tín nhiệm khó mà nói rõ.

Mãi cho đến lúc cậu ta đi rồi cô cũng quên không hỏi cậu ta tên là gì.

Thời gian trôi nhanh, vết trầy da ở tay cô đã sớm tróc vảy, không nhìn kỹ thì cũng không biết chỗ đó từng bị thương, tựa như thuyền lướt nước không để lại dấu vết gì.

Nhưng cô lại nhớ đến thanh niên kia một cách khó hiểu, lo lắng có phải là cậu chỗ nào cũng đánh người, sau đó không cẩn thận bị đánh vỡ đầu, chảy máu không ai đưa đến bệnh viện.

Cô biết ý nghĩ này của mình rất kì lạ, tuy rằng chẳng có đạo lý gì để nghĩ thế nhưng cô không thể ngăn chính mình.

Giống như bây giờ, cô biết rõ gặp người đánh nhau hẳn là nên nhanh chóng rời đi miễn là bị vạ lây như lần trước nhưng cô lại không có cách nào khống chế chính mình mà đi gần lại.

Càng tới gần, tim cô đập càng nhanh, càng khẩn trương, sợ hãi.

Bây giờ còn kịp, nhanh quay lại thôi. Trong lòng cô có tiếng nói như thế. Cô cũng không biết bản thân đến tột cùng là bị làm sao, tâm trí chỉ nghĩ cậu thanh niên

đó có lẽ ở bên trong đó.

- A!

Đột nhiên trong lúc đó, một kẻ bị đá ra thiếu chút nữa thì đập vào người cô khiến cô sợ tới ngừng thở.

- Mẹ nó.... A!

Lại một gã bị đá ra, mà trong hăm tới, tiếng đánh nhau vẫn còn chưa ngừng lại. Rốt cuộc bên trong có bao nhiêu người? Thanh niên kia có ở trong đó không.

Câu hỏi thứ ba của cô cuối cùng được bóng người thứ ba bay ra giải đáp

Là cậu ta!

Khuôn mặt đó cô nhớ rõ, nhưng so với lần trước thì lần này mặt mũi cậu ta thảm hại hơn nhiều.

Trên mặt cậu ta đủ mọi màu sắc, nhiều chỗ bầm tím, khoe miệng và trán chảy máu, quần áo cũng dính không ít máu. Mà khiến cho cô hoảng sợ là phía sau cậu ta là hai kẻ cầm theo gậy đập xuống, ra tay rất độc.

Tiếng gậy gõ đánh vào thân thể khiến Liên Tịch Uy sợ hãi co rúm người

Cô thấy thanh niên kia dù đã trúng mấy côn nhưng còn đá lại bọn họ mấy đá, cướp được một cây gậy trên tay đối phương mà đánh trả, như con dã thú hung mãnh.

Ngay cả như vậy, dù một chọi bốn thì sao cậu ta có thể chiếm được thượng phong.

Nhìn thanh niên kia bị bọn khốn vậy đánh, Liên Tịch Uy hoảng đến đau dạ

dày.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì mới có thể giúp cậu bây giờ?

Cô nhìn quanh muốn tìm người giúp nhưng chết tiệt, sao xung quanh vắng vẻ thế này.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô có nên tham gia để giúp cậu ấy?

Nhưng vấn đề là, tham gia vào đó rồi thì thực sự giúp được cậu ta sao? Chỉ sợ còn làm liên lụy đến cậu ta hơn thôi. Không được, cô phải nghĩ cách khác

Gọi điện thoại báo cảnh sát?

Nhưng là nước xa không cứu được lửa gần.

Hết lớn xem có ai nghe được sẽ đến cứu không?

Nhưng lòng người dễ thay đổi, cô kêu cứu thực sự có ích sao? Nhờ không gọi

được người cứu lại gọi thêm vài kẻ lưu manh khác thì làm thế nào?

Làm sao bây giờ, cô nên làm gì bây giờ?

Liên Tịch Uy như kiến bò trên chảo nóng, nhìn xung quanh tìm cách xin cầu

cứu.

Đột nhiên trong lúc đó, ánh mắt cô quét về chiếc xe máy của mình, rồi như hạ quyết tâm mà mím chặt môi.

Cô chạy về chỗ xe máy, nhanh chóng ngồi lên xe, khởi động xe, bật đèn rồi hít sâu một hơi, lao thẳng về chỗ đang đánh đá kia,

Píp!

Cô ần còi để lấy thêm can đảm, đồng thời dùng tiếng còi để thu hút sự chú ý của những kẻ kia, cảnh báo họ có sẽ lao tới

Đám người đánh nhau vốn không nghĩ sẽ có xe lao về phía bọn họ, năm người sững sốt rồi vội tránh ra khỏi ánh đèn xe chói mắt, tránh trở thành vong hồn dưới xe

Liên Tịch Uy xem chuẩn phương hướng, tính chuẩn khoảng cách, dừng xe trước thanh niên kia

- Nhanh lên đi! Cô kêu to.

Thanh niên kia hơi sững sốt rồi nhú mắt nhìn cô.

- Mẹ nó, là đồng bọn của thằng kia, đừng để nó chạy thoát. Có người cảnh giác mất.

- Mau lên! Liên Tịch Uy kinh hoàng thúc giục, sợ chậm sẽ không kịp chạy trốn.

May mà thiếu niên kia phản ứng cực nhanh, nhanh chóng ngồi lên xe cô rồi còn nắm lấy tay ga mà phóng đi, xe máy lập tức như tên vọt đưa bọn họ rời khỏi chỗ nguy hiểm này.

Cô không nhận được quay đầu lại nhìn, chỉ thấy 4 gã kia chửi ầm lên, đuổi theo bọn họ một đoạn rồi quăng gậy trút bực.

Oa! Thật là gặp nguy mà không hiểm, tránh được một kiếp.

A di đà phật, cảm ơn Phật tổ phù hộ

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

- Cô là đồ ngu à? Đầu cô là bã đậu hay bùn đất vậy? Lần trước bị thương chưa đủ cho cô bài học sao? Cô nghĩ muốn đồ máu bị thương như thế thì có thể tự mình lấy dao mà đâm mình, đừng để người khác ra tay cho phí sức người khác. Đầu óc cô có vấn đề à? Cô là đồ ngu ngốc.

Nhìn cậu thanh niên đứng trước mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, miệng như súng liên thanh mà dạy dỗ cô, Liên Tịch Uy đột nhiên có cảm giác mới mẻ,

thú vị.

Oa!

Cô cứ nghĩ cậu học sinh này là dạng người ít nói, lạnh lùng, bởi vì lần trước ở cùng cậu ta mấy giờ thì số câu cậu ta nói cũng chưa đến mười câu, mà số lượng từ... cô dám chắc, toàn bộ số từ hôm đó chẳng bằng một tràng lúc này.

Nhìn cậu ta, Liên Tịch Uy không nhịn được mà cười, thật sự cảm thấy rất thú

vị.

- Cô là đồ ngu ngốc, chẳng lẽ nào thực sự bị hổng rồi à?

Liễu Lam Tư không nhịn được mà gằm nhẹ, không thể tin nổi cô còn cười

được!

Cô gái này là kẻ ngu ngốc, nhất định cô ta là kẻ ngu, nếu không đã chẳng hành

động ngu ngốc như lúc trước.

Tuy rằng lần trước bị đưa đến bệnh viện thì là không có kinh nghiệm nhưng lần này gặp chuyện như thế, cô không biết tránh đi à mà còn dám nhảy vào giữa bãi chiến trường?

Cô ta nghĩ cô ta là ai? Là Đức mẹ Đồng Trinh sao?

Mẹ nó, thật sự là tức chết người!

Nhưng mà khiến cho cậu tức giận là cậu căn bản không biết vì sao mình lại tức giận như vậy. Cô ấy muốn tìm chết, muốn tự tìm hố chôn mình, muốn xen vào việc của người khác mà sau này gặp nhiều phiền toái cũng chẳng liên quan gì đến cậu, thế thì cậu tức cái gì?

Càng nghĩ càng tức, Liễu Lam Tư quay người bước đi, không muốn lại nhìn

đến cô gái ngu ngốc này nữa.

- Chờ một chút, cậu muốn đi đâu?

Thế nhưng cô gái ngốc này lại giữ chặt lấy tay cậu.

- Liên quan đến cô cái rắm!

Cậu một tay gạt tay cô ra, không ngờ tay cô lại dính lại.

- Tất nhiên là liên quan đến tôi. Cô nghiêm nghị nói.

Cậu trừng mắt nhìn cô.

-Lần trước tôi bị thương là cậu đưa tôi đến bệnh viện băng bó, có vay có trả, lần này cậu bị thương, đương nhiên tôi có nghĩa vụ...

-Nghĩa vụ cái rắm!

-Đừng có nói rắm này rắm nọ, thật mất vệ sinh.

Cậu hung tợn trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt nguy hiểm và khủng bố đến Diêm

Vương cũng phải sợ nhưng cô gái trước mặt này lại chẳng có chút sợ hãi nào, còn nắm cổ tay anh mà kéo đi.

- Cậu đi theo tôi.

Liên Tịch Uy nghĩ cậu ta chắc không để cho mình chờ đến bệnh viện bôi thuốc cho nên dùng cách đơn giản nhất là dẫn cậu ta về nhà mình, để cô xử lý vết thương trên mặt cho cậu ta.

Hành động bất thình lình này khiến cho Liễu Lam Tư sững sốt, hơn nữa ngay người đến khi bị cô kéo vào nhà, đóng cửa lớn, bị cô ấn xuống ghế sofa rồi thì cậu mới hoàn hồn.

Đã bị kéo đến tận đây giờ mới đổi ý thì quá buồn cười. Cậu bĩu môi, quyết

định mặc kệ cô.

Cậu tò mò đánh giá chỗ cô ở.

Chỗ này vừa nhìn là biết đây là một gian phòng trọ, cũng chỉ chừng 15,16m², nhưng nếu có thể sử dụng được gác xép kia thì không gian cũng rộng hơn một chút.

Cậu nhìn thấy ở phòng có sofa, bàn uống nước nhỏ, tủ tv, bình nước, nồi cơm điện nhỏ, tủ lạnh nhỏ, cái gì cần có đều có, đơn giản mà nói thì là chìm sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng cũng đủ cả.

Thì ra cô một mình sống bên ngoài chứ không sống cùng người nhà.

Ý tưởng này vừa mới xuất hiện, cậu lập tức nhíu mày nhăn mặt, cố gắng đè xuống việc muốn quát lớn với người con gái đang quay lưng về phía cậu, ngồi xổm trước tủ để TV mà tìm kiếm cái gì đó.

Cô ở một mình mà còn dám dẫn một kẻ xa lạ vừa đánh nhau cùng một đám lưu manh về nhà! Nào cô có phải có vấn đề không?

Cậu thực sự muốn quát lớn với cô, nhưng cuối cùng lại yên lặng nhìn cô đem hộp cứu thương tới trước mặt mình, sau đó, cẩn thận xử lý vết thương trên mặt cậu.

Động tác của cô rất cẩn thận, giống như vẽ bề ngoài của cô khiến cho người ta cảm thấy dịu dàng nhu hòa tựa như một thiên sứ, nhưng là một thiên sứ không có

đầu óc, làm việc lỗ mãng.

-Cô có biết hành động vừa rồi của cô rất ngu xuẩn không? cuối cùng cậu không nhận được mà mở miệng dạy dỗ cô.

-Cậu có biết nói như thế với ân nhân cứu mạng là rất mất lịch sự? Cô nhìn cậu ta một cái rồi trả lời.

-Ân nhân cứu mạng? Nghe vậy, cậu cười nhạt.

-Cậu nói thế là thế nào? Vừa nãy không phải tôi thật sự cứu cậu là gì? Cậu dám nói không? Nhanh cảm ơn tôi đi

Cô giống như người chị dạy dỗ em mình, dùng ngón trỏ dí lên trán cậu mà, thúc giục.

-Tôi bảo cô xen vào việc của người khác à? Liễu Lam Tư nghiêng người về phía sau tránh ngón tay của cô, khinh thường bĩu môi nói.

Cậu chẳng cần một người con gái ngu ngốc đến cứu.

Liên Tịch Uy nghe vậy thì chán nản, nhưng cô quyết định người lớn không chấp trẻ con.

- Được, quên việc này đi.

Cô nói:

-Nhưng rốt cuộc là cậu xảy ra chuyện gì? Hai lần gặp cậu thì đều thấy cậu

đánh nhau, học sinh như cậu nửa đêm nên sớm về nhà mới đúng.

-Không liên quan đến cô.

-Hại tôi hai lần đều bị dây vào còn nói không liên quan đến tôi? Cô rất hợp tình hợp lý mà nói

-Là tự cô ngu ngốc còn định trách ai?

Lại còn nói cô như thế?! Liên Tịch Uy tròn mắt, không nhận được mà dí mạnh vào băng gạc vừa băng lên vết thương của cậu ta. Liễu Lam Tư đau đến nhảy dựng lên, lớn tiếng mắng.

-Mẹ nó! Cô làm gì thế? Đau quá!

-Cậu là đàn ông con trai mà, chút đau đớn đó thì có đáng kể gì? Cô cố ý cười nhạo cậu ta

Cậu ta dùng sức mà lườm cô đến nỗi hai mắt sắp rớt ra nhưng cô vẫn bày ra vẻ mặt vô tội mà nhìn lại cậu, chẳng hề sợ hãi.

- Lườm đủ rồi thì ngồi im xuống, có một số vết thương chưa xử lý xong.

Trả thù cậu nói năng lỗ mãng xong, cô bình tĩnh nói.

Liễu Lam Tư giận trừng mắt nhìn cô hồi lâu, cuối cùng phần nộ hờ một tiếng rồi mới ngoan ngoãn ngồi xuống để cho cô tiếp tục xử lý vết thương. Cậu

cũng

không hiểu mình rõ ràng có thể đạp ghế mà đi, nhưng... nhưng lại không muốn đi một cách khó hiểu.

Đêm đã khuya, trong phòng rất tĩnh lặng, bên ngoài cũng rất tĩnh lặng.

Ọc ọc ọc, trong căn phòng yên lặng đột nhiên vang lên tiếng sôi bụng đại biểu cho sự đói khát thật lớn khiến Liễu Lam Tư đỏ bừng mặt.

- Cậu đã đói rồi.

Cô gái kia lại nói thẳng luôn khiến cậu vừa tức vừa xấu hổ, không nhịn được mà lại buột miệng:

- Liên quan cô cái rắm.

Trong phòng lại lần nữa khôi phục sự yên lặng ban đầu.

Tự biết mình không đúng, cậu cứng ngắc ngồi đó chờ cô nổi cơn, nghĩ cô chắc sẽ tức giận mà trừng mắt cảnh cáo hoặc đánh lên vết thương của mình như lúc trước, không ngờ cô lại chỉ liếc nhìn cậu ta một cái rồi đột nhiên đứng dậy mở tủ lạnh, lấy ra một đồng hồ ăn đẩy đến trước mặt cậu.

- Ăn đi.

Cậu không nói mà chỉ trừng mắt nhìn cô.

-Nhà tôi chỉ có đồ ăn vặt này thôi, không có thứ gì khác, cậu đừng có mà chê!

Cô còn trừng mắt to hơn mà hung hãn cảnh cáo cậu.

Liễu Lam Tư lại nói không nên lời, cậu không hiểu vì sao cô lại đối xử với mình tốt như thế, cho tới bây giờ không có người đối xử tốt với cậu như thế bao giờ, kể cả cha mẹ đẻ.

Cậu là con tư sinh, mẹ vì tiền mà bám lấy cha đã kết hôn, dùng mọi thủ đoạn mà mang thai, nghĩ như thế thì có thể có được danh phận chính thức, nhưng ngược lại lại bị cha cậu ruồng bỏ.

Với mẹ mà nói, cậu là cây hái tiền mà mẹ có thể đem ra để vùi vãnh cha.

Đối với cha mà nói, cậu là vết nhơ của ông.

Với vợ chính cả cha và những người anh chị em khác, cậu là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Cậu chưa bao giờ được chờ mong, đương nhiên cũng sẽ chẳng bao giờ được quan tâm. Từ khi có trí nhớ đến nay, cậu thường xuyên chỉ một mình một người,

đói thì tự tìm đồ ăn, không có đồ ăn thì nhịn đói. Đến khi biết được dùng tiền mua

đồ ăn thì cậu còn phải xem trong tay có tiền hay không, có tiền mới có đồ ăn, không có tiền thì phải chịu đói.

Bởi vì cậu thường ở trong cảnh đói khát mà mặt thường lì lợm, khiến bất tri bất giác bị nhóm thanh niên bắt lương thấy gai mắt.

Đánh từ tiểu học lên đến quốc trung (cấp 2) rồi lại đánh tới trung học, cậu luyện thành bản lĩnh đánh nhau rồi được một bang phái chú ý muốn thu nạp nhưng cậu không theo mà tìm tới cậu gây rối, đó là nguyên nhân cậu đánh nhau hai lần

đó.

Ọc ọc ọc, bụng lại sôi lên, sáng nay cậu không ăn gì, cơm trưa cũng chỉ có chiếc bánh mì, ở lứa tuổi cậu thì ăn sao đủ no, khó trách bụng kêu lớn như vậy.

-Nhanh ăn đi, cậu nghĩ là nhìn thì bụng sẽ no sao, hay là còn chờ tôi phục vụ cậu?

Cô lại giục cậu ta.

- Quên đi quên đi.

Liên Tịch Uy lắc lắc đầu, tiền phạt tiền đến Tây phương, cô mở hộp caramen và gói bánh quy ra, lại xúc một thìa đưa đến trước mặt cậu nói:

-Ăn đi

-Vì sao cô...

Đối xử tốt với tôi như thế? Cậu không tự chủ được mà hỏi cô, nhưng không ngờ lại ghen ngào khiến cậu vội ngừng giữa chừng.

- Vì sao cái gì? Cô khó hiểu, hỏi lại

Cậu vội lắc lắc đầu, cầm lấy thìa caramen, cúi đầu ăn vội.

Không nghĩ cậu ăn với tốc độ này khiến Liên Tịch Uy trợn mắt há mồm nhìn.

- Cậu ăn chậm một chút, tôi không giành với cậu đâu

Thật là sợ cậu ta sẽ ăn đến phát ghen, cô bèn nói, lại mở nắp hộp caramen kia

ra.

Cậu đón lấy hộp caramen thứ hai, vẫn như cũ chỉ hai ba miếng đã ăn sạch khiến cô nhìn về mấy món đồ ăn vặt trên bàn, không rõ mấy thứ này có đủ cho cậu ta ăn no không.

Chờ một chút, cô nhớ trong nhà còn mấy gói mỳ ăn liền.

Cô đứng dậy chạy lên gác xếp lấy, quả nhiên là còn hai gói mỳ ăn liền, xem ra như cậu ta gặp may.

Vội vàng chạy xuống, hưng phấn cao giọng nói:

- Chỗ này còn hai gói mỳ ăn liền, cậu ăn...

Giọng của cô nháy mắt ngừng bật, chân cũng dừng bước, bởi vì trong phòng khách không một bóng người, cậu thanh niên vốn đang ngồi ăn trên sofa nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Cậu chạy đi đâu? Đi Toilet à? Nhưng mà trong Toilet không có ai.

Vậy là cậu ta đã đi.

Đúng là, cô phải đi cũng nên nói một tiếng chứ. Ngay cả tên cậu ta là gì cô cũng không biết, đúng là... Không biết vì cái gì, Liên Tịch Uy lại cảm thấy có chút mất mát.

Hôm sau đi làm về, Liên Tịch Uy đi ngang qua cửa hàng tiện lợi thì đột nhiên nhớ tới tủ lạnh rỗng trong nhà nên dừng lại mua lương thực dự trữ.

Cô lấy một hộp caramen, một hộp nước ép, ba hộp sữa chua... những thứ này

đều là đồ lạnh rồi lại đi tới tủ bán đồ ăn vặt, cầm mấy gói snack, đậu phộng mà cô thường ăn.

Tính của cô rất lạ, thích mới nhưng tuyệt không ghét cũ, thậm chí còn thích những đồ cũ, đối với đồ ăn vặt thì ăn mãi không chán, cho nên trừ những thứ mới lạ muốn nếm thử thì những đồ ăn vặt cô mua nhiều lắm cũng chỉ 10 loại mà thôi.

Chọn đồ ăn xong, cô cầm giỏ đến quầy tính tiền, nhưng đột nhiên lại dừng bước nhìn về chỗ tủ bày mỳ ăn liền.

Tuy rằng bình thường ít khi cô ăn mỳ ăn liền nhưng trong nhà mua lấy mấy loại để phòng vạn nhất cũng không tệ.

Cô nghĩ vậy rồi tới lấy mấy gói mỳ vào giỏ rồi mới mỉm cười đến quầy tính

tiền.

Thanh toán tiền rồi xách đồ ra khỏi cửa hàng, Liên Tịch Uy vừa đi vừa lấy chìa khóa xe máy trong túi ra nhưng vừa quay đầu thì cả người cứng đờ lại.

Hai kẻ ngồi trên xe của cô rất giống hai kẻ lưu manh.

- Cô em, đây là xe của cô?

Một gã ngồi trên xe cô, ánh mắt lưu manh nhìn cô chằm chằm hỏi.

Liên Tịch Uy cảnh giác lắc lắc đầu rồi lui về sau vài bước

-Đúng là không phải sao? Sao trông cô em quen thế?

-Anh... chắc nhận nhầm người rồi...

Liên Tịch Uy lui về phía sau, nhưng lại nghĩ, nếu muốn bọn họ tin mình chỉ là người qua đường thì cô cần phải trấn tĩnh, làm bộ không biết gì.

Cô lén lút hít sâu một hơi, xoay người, nhìn bọn họ một cái rồi đi về nhà.

Xe có thể muộn mới lấy về, thậm chí là ngày mai cũng không sao, giờ giữ mạng mới là quan trọng nhất.

- Chờ một chút.

Liên Tịch Uy hoàn toàn không nghe được tiếng bọn họ đuổi theo, không nghĩ chưa được một giây đã bị một kẻ chặn lại.

Cô theo bản năng lui về phía sau vài bước, thỉnh thoảng lại đụng phải cái gì đó, nhìn lại thì không biết từ bao giờ ở phía sau đã xuất hiện một người. Cô bị chặn trước sau, nhìn bọn họ, cô vừa sợ vừa hoảng, lui về một hướng khác cho đến khi lưng đụng vào tường không còn chỗ trốn mới hoảng hốt nhận ra mình bị dồn đến chân tường. Sao lại như vậy?

-Anh, các anh muốn làm gì?

-Hôm qua chính là mày đã cứu thằng khốn kia đúng không?

-Tôi... tôi không biết các anh đang nói, nói cái gì.

-Chiếc xe máy kia không phải của mày?

-Tôi vừa nói rồi, không... không phải

-Nhưng chính mắt tao thấy mày xuống xe, chẳng lẽ mày định bảo tao nhìn nhầm à?

Chết chắc rồi, tại sao có thể như vậy? Sớm biết như thế, vừa nãy cô không nên vào cửa hàng tiện lợi mua đồ, đáng chết.

Làm sao bây giờ, cô nên làm gì bây giờ?

Cô không làm chuyện xấu, chỉ là xen vào chuyện của người khác, cứu một kẻ vong ân phụ nghĩa... đã cứu cậu ta ra mà cậu ta còn nói cô ngu, ăn sạch đồ ăn của cô mà không nói một câu cảm ơn đã chạy.

Được, cho dù cô cứu nhầm người cũng được, ông trời cũng không cần trừng phạt cô như thế chứ. Hôn nữa còn báo ứng quá sớm.

-Không còn gì để nói à? Kẻ lưu manh kia cười lạnh nói.

-Có

Cô đương nhiên là có lời muốn nói, cô muốn nói:

- Cứu tôi với!!!!

Cô hét lên chói tai:

- Cướp!!! cứu tôi với !!!!!!!!!!!!!

Bình thường vì hay hát hò nên giọng cô rất khỏe, lại còn lớn đến nỗi hai kẻ kia thiếu chút nữa thì thùng màng nhĩ.

- Con đàn bà thôi tha này

Một gã giần dữ định kéo cô lại, cô lấy túi đồ ăn làm vũ khí liều mạng mà đập qua, mà miệng thì không ngừng hét lớn.

- A!!!! A!!!!

Làm ơn, ai tới cứu cô một mạng đi.

- A.... Ơc!

Miệng cô bị bịt lại, tay bị kéo giật ra phía sau, hoảng sợ và đau đớn khiến cô rơi nước mắt.

- Đây, mấy người làm gì thế? Còn không mau buông cô ấy ra.

Một học sinh làm thêm ở cửa hàng tiện lợi nghe thấy tiếng kêu cứu thì xông ra, nhưng đó lại chỉ là một cậu học sinh gầy yếu trói gà không chặt.

Trời muốn hại tôi.

Trong đầu Liên Tịch Uy đột nhiên hiện lên bốn chữ này, nhưng cho dù như thế thì méo mó có hơn không, cô nước mắt đầm đìa nhìn cậu học sinh kia, trong ánh mắt như muốn nói: - làm ơn cứu tôi. Làm ơn cứu tôi, xin cậu.

- Tránh ra! Đừng lo chuyện bao đồng. Một gã đe dọa quát.

Cậu học sinh đó không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước, nhìn hai kẻ cao lớn cường tráng kia mà trên mặt xuất hiện sự do dự

- Ơc...

Làm ơn, cứu tôi với, làm ơn! Liên Tịch Uy nước mắt đầy mặt nhìn cậu ta, đặt toàn bộ hy vọng lên cậu ta. Làm ơn cứu tôi!

Nơi đó bốn người, chia làm hai chiến tuyến, ai cũng không ngờ đột nhiên có bên thứ ba xông ra từ góc khuất, động tác công kích nhanh như chớp.

Người mới tới dùng sức đánh kẻ lưu manh đang bịt miệng cô, đá một phát khiến tên lưu manh còn lại lao đảo ngã xuống đất. Tất cả quá nhanh khiến hai kẻ lưu manh kia trở tay không kịp còn Liên Tịch Uy hoảng hốt kêu lên.

Sau đó cô bị người đẩy đi, lao đảo chạy về phía trước, thiếu chút nữa thì té ngã, lúc này mới phát hiện mình đã thoát cảnh nguy hiểm.

Cô vội quay đầu, chỉ thấy người mới tới đang đánh nhau cùng hai kẻ lưu manh kia, mà anh ta không phải ai khác chính là cậu thanh niên vong ân phụ nghĩa mà cô không biết tên kia.

Cậu ta ra tay rất nhanh, dù một chọi hai nhưng vẫn có thể đánh lui hai gã kia, khiến cho bọn chúng lao đảo té ngã rồi chạy, trước khi chạy đi còn nói một câu:

- Mày nhớ cho kỹ đấy.

Liều Lam Tư đi đến trước mặt cô, khó chịu trừng mắt nhìn cô.

Liên Tịch Uy hoàn hồn, vừa định cảm ơn cậu ta nhưng nhìn đến vẻ mặt kia thì cảm không được.

- Làm gì?

Cô tức giận trừng mắt nhìn lại, nâng cằm lên đầy khiêu khích. Nếu cậu ta dám vì chuyện này mà trách cô ngốc thì cứ liệu.

-Cô đang làm cái quỷ gì thế?

-Tôi giờ trò quỷ?!

Cô khó tin tròn tròn mắt, lớn tiếng nói:

-Cậu cũng không nghĩ lại xem là vì ai mà tôi mới gặp phải phiền phức này? Nếu không phải vì liên quan đến cậu thì tôi có dây dưa đến đám người này sao? Bọn họ sẽ vô duyên vô cớ chặn đường người trời gà không chặt như tôi sao? Tốt nhất cậu nên xin lỗi tôi, nói tất cả là lỗi của cậu, đều là tại cậu mới khiến tôi bị phiền toái, cậu nhanh xin lỗi đi nếu không tôi sẽ không buông tha cậu đâu.

Cô tức giận nói như liên châu pháo.

Liều Lam Tư kiên nhẫn chờ cô nói xong mới bình tĩnh nhìn cô:

- Nói xong chưa?

Nhìn bộ dáng cậu ta như vậy khiến Liên Tịch Uy tức giận.

- Chưa xong!

Cô lớn tiếng đáp, ai ngờ cậu ta lại gật gật đầu, ung dung hai tay ôm ngực nhìn cô, bộ dáng như “được, tôi chờ cô nói xong” vậy.

Thật tức chết đi được!

Liên Tịch Uy tức giận đến nói không nên lời, không nhìn cậu ta, lạnh lùng xoay người bước đi.

Không đúng, xe máy của cô còn dựng ở trước cửa hàng tiện lợi, cô đi nhầm hướng rồi. Đi được một đoạn cô mới nhớ ra. Đừng bước đi về, ai biết lại đụng phải một bức tường thịt mà suýt thì té ngã.

Ngẩng đầu thấy là cậu ta, cô tức giận mắng:

-Đáng ghét, cuối cùng cậu muốn thế nào, đi theo tôi làm gì?

-Đồ của cô

Trên tay cậu ta những đồ ăn cô vừa mới mua.

Cô giật lấy túi đồ, chẳng nói cảm ơn, cứ thế đi thẳng đến chỗ xe máy rồi lấy chìa khóa, ngồi lên xe, nhưng lại cảm giác có người ngồi sau lưng cô.

Cô quay lại nhìn, cậu ta mặt không đổi sắc nhìn lại cô.

- Cậu làm gì? Đi xuống! Cô hét

- Nếu cô không sợ bọn chúng quay lại thì tôi sẽ đi xuống. Nghe vậy, cô cứng đờ người, mặt trắng bệch:

- Ý của cậu là bọn chúng sẽ còn tìm tôi?

- Trước đi khỏi đây đã rồi nói, tôi sẽ để ý xem có người theo dõi chúng ta hay không.

Liên Tịch Uy vội gạt đầu, sớm đã quên chuyện tức giận.

Cô nhanh chóng khởi động xe, đi khỏi chỗ này, theo lời cậu ta mà rẽ trái vòng phải, đi một vòng lớn rồi mới quay về một con phố nhỏ để về nhà. Còn dừng xe ở cách nhà một ngõ nhỏ.

Liên Tịch Uy mãi cho đến khi đi vào nhà, dùng sức khóa cửa rồi mới dám thở lớn một hơi. Thật sự thật là khủng khiếp!

- Hôm nay đáng lẽ cô không nên đến gần cửa hàng tiện lợi đó, cô đang làm cái quái gì thế?

Lời nói đáng ghét vang lên khiến cô mới nhớ lại, cậu ta cũng cùng cô vào nhà.

- Tôi bây giờ vì còn sợ hãi nên không có sức cãi nhau với cậu. Cô ngồi xuống sofa rồi mới nói với cậu ta.

- Cô nghĩ rằng tôi đang cãi nhau với cô?

Giọng nói của cậu đầy sự khó tin.

Cô lười biếng nhìn cậu:

- Chẳng lẽ không đúng à? Cậu chẳng phải lại định mắng tôi ngu? Cũng chẳng nghĩ xem là ai hại, còn dám mắng người ta ngu? Cậu chính là kẻ đầu sỏ, vong ân phụ nghĩa.

- Nếu tôi vong ân phụ nghĩa thì đã chẳng tới đây cứu kẻ ngu ngốc là cô.

- Đừng có nói cậu vì cứu tôi mới đến đây.

- Đúng thế

- Định lừa ai? Sao cậu biết đêm nay tôi sẽ đi làm?

- Bởi vì cô là kẻ ngu ngốc, chỉ có kẻ ngu mới qua một ngày đã quay lại chỗ xảy ra chuyện mà thành tự chui đầu vào rọ.

Lời này thật sự là làm người ta tức giận, nhưng lại không thể cãi lại. Cô đứng

là kẻ ngu. Nhưng cô cũng có lời muốn nói.

- Tôi làm sao biết được bọn chúng lại nhận ra tôi? Nếu biết thì đánh chết tôi

đã không đến cửa hàng đó mua đồ được chưa?

Cô không phải là kẻ ngu, chỉ là không nghĩ được nhiều như thế mà thôi. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô gây nhau với Lưu Mạnh, mà tất cả chẳng phải là do cậu ta ban tặng. Không nhận được, cô lại trừng mắt nhìn cậu ta.

- Bây giờ nói thế cũng vô dụng, cô tính sau này thế nào?

- Sau này? Cô kinh ngạc kêu lên: - còn có sau này?

- Cô cho là bọn họ chỉ nhận ra cô mà không nhận ra xe của cô à? Về sau bọn họ chỉ cần canh ở bên xe của cô thì lo gì không tìm được cô. Cho nên, cô tính sao đây?

Liên Tịch Uy ghen hờn tràn trề trừng mắt nhìn cậu ta, hoảng sợ tới mặt không chút máu.

Làm sao bây giờ? Cô căn bản không nghĩ tới loại chuyện này, làm sao mà biết nên làm cái gì? Quan trọng là, cậu ta nói thật sao? Về sau những kẻ Lưu Mạnh kia sẽ tìm cô gây phiền toái sao?

Oa.... cô có trêu chọc ai đâu, sao lại thành ra thế này?

Thật muốn khóc thét lên mất!!

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Cũng không biết chuyện xảy ra thế nào, Liễu Lam Tư cứ thế vào ở nhà cô, thành bảo kê cho cô.

Liên Tịch Uy còn thật sự nghiêm túc nghĩ lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì.

Cậu ta nói, để phòng bắt trắc, xe sẽ do cậu ta đi.

Cô nói chưa có bằng lái thì không được đi.

Kết quả, cậu ta lấy trong ví ra một chiếc bằng lái xe vừa lấy cách đây hai ngày cho cô, cũng qua đó mà cô biết được cậu ta tên là Liễu Lam Tư, hai ngày trước thì vừa tròn 18 tuổi.

Dù cậu ta không nói gì nhiều nhưng sức thuyết phục rất lớn khiến cô bất tri bất giác nghe theo đề nghị của cậu ta, ngoan ngoãn đưa chìa khóa xe cho cậu ta.

Xe bị cậu ta đi rồi cô mới tri động mà nghĩ ra, không có xe thì cô đi làm, đi chợ kiểu gì? Hơn nữa, dựa vào cái gì mà cô tin cậu ta không một đi không trở lại mà yên tâm giao chìa khóa ra cho cậu ta? Thảm nhất là, ngay cả chìa khóa nhà cô cũng đem chum chính giao cho cậu ta.

Cô đứng là đồ ngu, cô là đồ ngu, cô là đồ ngu từ đầu đến cuối.

Cô tự trách và ảo não được một giờ thì ngủ thiếp đi, sáng hôm sau tỉnh lại đã thấy cậu ta ngồi trên sofa trong phòng khách nhà cô, dưới chân hình như còn hành lý gì đó.

-Trước khi xác định rõ đám người kia không còn uy hiếp với cô nữa, tôi sẽ bảo vệ cô. Cậu ta kiên quyết nói.

-Bảo vệ tôi thì tôi rất hoan nghênh, nhưng mấy túi đồ kia là gì? Cô chỉ vào chân cậu ta, hoài nghi hỏi

-Trong khoảng thời gian này tôi sẽ ở đây. Cậu nói nói mà không chút do dự.

-Vì sao? Cần thiết không? Cô khó hiểu

-Cô thấy giữa tôi và cô thì ai hiểu đám lưu manh kia hơn?

Cậu hiểu rõ đám người kia hơn cô. Bởi vì tới hôm sau, không biết bọn họ sao lại biết được cô ở đây mà tìm tới tận cửa, không chỉ kêu gào ở bên ngoài mà còn dùng sức đập cửa, hại cô hoảng nghĩ bọn họ sẽ phá cửa mà vào, sợ đến nỗi tìm giường đập.

Từ thời khắc đó, cô cảm thấy cậu ta không hề chuyện bé xé ra to, lại càng không ngại trong nhà có thêm một người không quen ở cùng, bởi vì giữ mạng quan trọng hơn.

Ở chung với cậu ta, chớp mắt đã gần hai tuần.

Hai tuần này cô cũng hiểu thêm không ít về cậu. Cậu ta vừa tròn 18 tuổi, dù không thể gọi là trẻ vị thành niên nhưng cũng chẳng kém là mấy, cô nhất định phải biết rõ phản ứng của người nhà cậu ta khi cậu rời nhà đi như thế này.

Sự thật thường khiến người khác bị tổn thương.

Tuy rằng mấy lần thấy cậu ta nửa đêm không về, sống đầu đường xó chợ,

đánh nhau thì cô đã đại khái đoán ra gia đình cậu không bình thường. Cậu là con tư sinh, cha không thương, mẹ không yêu, còn một đám “người nhà” luôn coi cậu là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt... Về mặt cậu bình tĩnh, giọng nói đầy trào phúng đã cho thấy cậu ta đã sớm quen.

Cậu ta như thế khiến cho cô đau lòng, rất muốn chăm sóc cậu ta... tuy rằng trên thực tế thì chủ yếu là cậu ta chăm sóc cô.

Bởi vì trong lòng tiếp nhận nên cô đã nhanh chóng quen với sự tồn tại của cậu, quen cảm giác trong nhà có thêm một người, quen khi đi mua đồ ăn sẽ

mua thêm một phần, hơn nữa phần đó nhất định phải mua nhiều thì cậu ăn mới no, quen có một người bảo kê đi theo, hơn nữa bảo kê này rất đẹp trai, đi đến đâu cũng nghe thấy đám phụ nữ xung quanh thì thầm bàn tán.

Nhắc tới chuyện này, cô lại cảm thấy kỳ quái. Lúc vừa biết cậu ta, cô cũng không cảm thấy cậu đẹp trai, chỉ cảm thấy cậu rất cao mà thôi, sao sau khi đám phụ nữ đó bàn tán rồi, càng nhìn càng thấy cậu đẹp trai là sao?

Liên Tịch Uy nhìn cậu đứng một bên nói chuyện cùng với người phụ việc Tiểu Kiệt.

Cơ thể thon dài, ngũ quan tuấn đạt, mày đen rậm, mắt thâm thúy, vẻ mặt lạnh lùng, mái tóc kiểu học sinh nhưng lại khiến người ta cảm thấy cậu có khí chất của ngôi sao, khiến cho người ta nhìn mà tim đập.

Thình thịch... tim cô đập loạn cái gì thế này? Đừng quên cậu ta còn nhỏ hơn cô đến hai tuổi, căn bản chỉ là một cậu em trai mà thôi.

Thình thịch... nhưng chỉ cần cậu không mặc đồng phục, căn bản không ai thấy cậu nhỏ hơn cô, thực tế những người ở quán cơm dân tộc còn nghĩ cậu là bạn trai của cô.

Bạn trai.....

thình thịch thình thịch

- Tịch Uy.

- A?

Tiếng gọi bất thình lình khiến cô hoảng tới nhảy dựng lên, vội quay đầu lại thì chỉ thấy quản lý đang hồ nghi nhìn cô.

- Làm gì mà cô nhảy dựng lên thế?

- Cái gì? Không có đâu. Cô vội lắc lắc đầu.

Quản lý nhìn cô một cái, lại nhìn về phía cô vừa nhìn chăm chú, sau đó hiểu ra cười cười:

- Tuổi trẻ thật tốt.

Liên Tịch Uy đỏ bừng mặt:

- Không phải thế...

Cô định giải thích lại bị quản lý cắt ngang

- Sắp đến giờ rồi sao tôi còn chưa thấy Thái Nhi, đừng nói là cô ấy chưa đến chứ

Quản lý nhìn quanh bốn phía tìm người.

Cô vội nhìn xuống đồng hồ ở cổ tay, thật sự sắp đến lúc các cô lên diễn, thế mà cô không để ý.

Chết chắc rồi, chết chắc rồi, Thái Nhi bây giờ ở đâu? Cô ấy chưa bao giờ đến muộn như thế này, không phải giữa đường xảy ra chuyện chứ?

- Tịch Uy, Thái Nhi đâu? Quản lý nghiêm túc hỏi cô.

- Cũng sắp đến. Cô hy vọng như thế. Quản lý nhíu mày

- Xin lỗi quản lý, Thái Nhi rất ít khi đến muộn, nhất định là có chuyện bất khả kháng, cho nên xin anh lùi thời gian xuống 10' được không? Xin lỗi anh.

Liên Tịch Uy chấp tay, khẩn thiết thỉnh cầu.

- Lùi 10' không có gì khó, nhưng cô cam đoan 10' cô ấy sẽ đến sao? Liên Tịch Uy á khẩu không trả lời được, bởi vì cô cũng không dám chắc

- 10' sau nếu Thái Nhi còn không có đến, cô một mình lên diễn, đi chuẩn bị

đi

Quản lý nghiêm túc quyết định, vỗ vỗ vai cô rồi bước đi.

Muốn cô một mình biểu diễn.

Liên Tịch Uy mặt không có chút máu, điều này sao có thể.

Không có Thái Nhi đánh đàn đệm, cho dù cô có dũng khí một mình đứng hát

ở trên đó thì không có nhạc đệm hát kiểu gì đây? Hát chay sao? Đây là nhiệm vụ bất khả thi mà. Thái Nhi ơi Thái Nhi, bây giờ cậu đang ở đâu, đến nhanh lên.

-Làm gì mà như sắp khóc thế. Thấy cô sốt ruột, lo lắng, Liễu Lam Tư đi tới hỏi.

-Thái Nhi đến muộn, quản lý nói 10' nữa cô ấy còn không đến thì tôi phải một mình lên hát.

-Cô không dám một mình lên sao? Thì ra cô nhát gan như thế.

-Cái này không liên quan đến nhát gan hay không? Tôi không biết chơi nhạc cụ, không có nhạc đệm thì cậu bảo tôi hát chay suốt một giờ à?

Liễu Lam Tư nhú mày.

-Thái Nhi làm sao thế? Cô ấy luôn đến đúng giờ, có phải giữa đường xảy ra chuyện không, tôi lo quá.

Cô nhìn ra cửa, lo âu nói

- Cô lo lắng chuyện một mình biểu diễn hay lo lắng cho cô ấy?

Liễu Lam Tư nhin không được mà liếc cô một cái, cô đã ọc không mang nỗi mình ọc còn có thời gian lo cho kẻ đầu sỏ hại mình.

- Tôi không thể lo cả hai việc à?

-Lo cả hai thì có thể giải quyết vấn đề à?

-Không. Liên Tịch Uy mếu máo: - nhưng không lo lắng cũng không giải quyết được vấn đề.

Cô khóc không ra nước mắt.

-Chẳng lẽ cô không có bạn bè nào biết chơi nhạc cụ sao?

-Có, nhưng bọn họ cũng làm việc thế này, việc mình còn không xong, căn bản không thể đến được.

-Cô không thử sao biết được? Gọi điện thoại thử xem.

-Vấn đề là tôi không có số điện thoại của họ, khi có việc cần liên lạc đều là Thái Nhi liên lạc mà.

Liễu Lam Tư không còn gì mà nói, cô gái này sao lại như thế nhỉ?

Mười phút chỉ nháy mắt là qua

- Tịch Uy, Thái Nhi đến chưa? Quản lý bước đến hỏi

Liên Tịch Uy rất muốn khóc, quản lý đã biết rõ rồi còn cố hỏi? Nếu đã đến cô còn đứng đây mà lo lắng đến hộc máu sao?

- Quản lý...

Cũng không thể lại xin thêm 10' sao? Nhưng câu này cô đúng là không dám mở miệng

-Liên Tịch Uy không biết đánh đàn, phải có người đánh đàn cho cô ấy mới

được. Liễu Lam Tư đột nhiên nói: - Nếu quản lý không ngại, tôi có thể lên

đó giúp cô ấy đánh đàn không?

Cô quay đầu nhìn cậu

- Cậu biết đàn ghi- ta? Quản lý hỏi.

-Không chỉ đàn ghi-ta đàn điện tử cũng biết.

-Chờ đã

Liên Tịch Uy vội vàng kéo cậu sang một góc, nhỏ giọng hỏi:

-Cậu nói thật chứ? Cậu biết chơi ghi-ta và đàn điện tử? Cậu đừng có giả bộ, nếu không lên sân khấu rồi thì chết chắc.

- Có thể hay không thử thì biết.

Liều Lam Tư ngẩng đầu lên, gạt đầu với quản lý rồi kéo Liên Tịch Uy lên đài, đầu tiên thử micro rồi lại quay lại nhìn nhìn đàn organ trước mặt.

Có lẽ là ông trời cũng muốn giúp cô đi, chiếc đàn yamaha trước mặt này khá quen thuộc, bản nhạc cũng không lạ, lập tức có thể bắt đầu.

Vì chứng thật mình không nhớ nhầm, cậu ấn thử vài nút phía trên, nhạc đệm lập tức vang lên.

Cậu điều chỉnh âm lượng, lại thử vài phím khác.

- Cậu đã từng chơi đàn organ

Quản lý đứng bên nhìn cậu rồi tò mò hỏi. Nhìn cậu có vẻ như không phải là lần đầu tiên chạm đến đàn.

Liều Lam Tư gạt đầu:

- Trước kia có chơi vài lần.

Nói xong, hai tay cậu lướt nhanh trên phím đàn mà đàn ra chuỗi âm thanh khiến người ta tán thưởng.

Lúc này quản lý mới vừa lòng gạt đầu rồi đi, yên tâm giao sản khẩu lại cho bọn họ, quay người gọi điện thoại cho người trợ giúp vừa tìm, bảo người ta không cần đến nữa.

Liên Tịch Uy cứng họng, ngậy ra như phồng nhìn Liều Lam Tư đánh đàn, không thể tin được cậu con trai đánh nhau, bỏ nhà ra đi lại biết chơi đàn.

Trông cô ngốc ngốc lại rất đáng yêu, Liều Lam Tư không nhận được mà nhẹ cười, giờ bản nhạc hỏi cô:

- Cô muốn hát bài nào?

Liên Tịch Uy trừng mắt nhìn, cố gắng muốn bản thân hoàn hồn, không nên quên bây giờ là lúc làm việc, nếu có việc muốn hỏi thì cũng phải chờ làm xong việc mới hỏi.

- Close to you. Hít sâu một hơi, cô nói.

Bài hát này gần đây rất thịnh hành, nhưng mà là nhạc nước ngoài, cậu ta có nghe đến chưa?

- Cậu biết không? Cô có chút lo lắng: - nếu không cậu chọn bài đi.

- Tôi chỉ cần có bản nhạc thì sẽ chơi được.

Cậu cầm lấy tập bản nhạc, nhìn mục lục rồi nói:

- Tìm được rồi.

- Có thể không?

Cô thấy cậu chăm chú nhìn bản nhạc, nhỏ giọng hỏi lại.

Liều Lam Tư nhanh chóng xem xong rồi gạt đầu.

- Chuẩn bị xong chưa? Cô vẫn lo lắng hỏi lại Cậu lại gạt đầu rồi bắt đầu đánh đàn.

Sau đó giọng hát khàn khàn đầy tình cảm của cô vang lên, truyền đến từng góc phòng.

Cuối cùng Ngái Thái Nhi trước sự theo đuổi nhiệt tình của Khương Kham đã rơi vào tình yêu cuồng nhiệt.

Liên Tịch Uy xem ra còn vui vẻ hơn cả người trong cuộc, nhưng Liều Lam Tư lại không cười nổi, thậm chí còn muốn mắng người.

Cô gái ngốc này nghĩ gì không biết, rốt cuộc có đầu óc hay không?

Người ta vì yêu đương mà mấy lần đến muộn, để mặc cô một mình nghe ông chủ nhà ăn tức giận mắng mỏ mà cô còn cười được, còn vui thay bọn họ? Thật muốn bỏ tung đầu cô ra xem trong óc cô là cái gì?

- Tịch Uy, sắp phải lên diễn rồi.

Một người phục vụ mở cửa phòng nghi bước vào nhắc cô.

- Vâng, được. Cô giương giọng đáp lại.

Phục vụ làm xong nhiệm vụ đóng cửa lại, xoay người rời đi.

-Đi thôi. Cô quay lại nói với cậu

-Đi đâu? Liễu Lam Tư mặt không đổi sắc trừng mắt nhìn cô

-Lên sân khấu. Cô trả lời như là lẽ đương nhiên.

-Công việc này là của cô và Ngải Thái Nhi, không phải của tôi, sao tôi phải lên sân khấu?

-Ơ?

-Tôi không đi.

Liên Tịch Uy đột nhiên ngây người, há hốc mồm, không thể nghĩ được cậu lại từ chối giúp cô. Mấy lần trước không phải cậu đều không từ việc nghĩa mà giúp cô sao?

Không phải cô thích nói, nhờ có cậu mà lấy thêm được không ít tiền boa, thậm chí quản lý quán com còn đến tìm cậu... Ặc, gây chuyện phiền toái.

Nói tóm lại, bây giờ, cậu so với cô và Thái Nhi còn có giá trị hơn, nếu không phải cậu nhất định từ chối, cô và Thái Nhi sớm đã đánh mất bát com.

Nhưng mà ngay cả như vậy, thì nhiều người thấy được mị lực của cậu trên sân khấu vẫn không buông tha cho sao mai này, luôn tìm cơ hội thuyết phục cậu đến biểu diễn, tiền lương cao khiến cô thấy mà lú lờ.

Thần kì nhất là, từ trước đến giờ, cậu chỉ đệm nhạc cho cô thôi, một bài hát cũng chưa từng hát, chẳng biết đám người quản lý kia nhìn trúng cậu ở chỗ nào, thật là quái lạ

Tục ngữ nói đúng, có tiền không kiếm là đồ ngu.

Ách, có lẽ những lời này để nói cho kẻ thiên cận tham lợi là cô nghe vì cậu ta không giống kẻ ngu, thế mà lại từ chối cơ hội kiếm tiền.

-Vì sao không nhận? cô hỏi

-Vì sao phải nhận. Cậu hỏi lại

-Vì có thể kiếm tiền. Cô đáp lại như là lẽ đương nhiên.

Cậu đã từng nói với cô rằng không muốn trở lại ngôi nhà đó, cho nên định tìm một công việc có thể nuôi sống bản thân mình mà làm, bây giờ hẳn là nên vội vàng tìm việc mới đúng

-Kiếm tiền thế này thì có gì nhiều mà làm?

-Này, cậu mới chỉ tốt nghiệp cao trung mà thôi, đừng có đã tâm lớn như thế chứ? Muốn kiếm tiền cũng phải có bản lĩnh thực sự? Đi hát thế này với sinh viên vừa học vừa làm đã là một công việc rất tốt rồi. Cô nhún mày

-Ai nói với cô tôi sẽ học đại học?

-Cái gì? Cậu không học đại học?

-Học lực của tôi cho dù đỗ đại học thì cũng chỉ vào được trường hạng ba. Cô thấy tôi nên lãng phí 4 năm để lấy được mảnh bằng vô dụng sao?

-Nhưng cũng không thể nói như thế, tốt nghiệp đại học so với tốt nghiệp trung học thì sẽ dễ tìm việc hơn, lương cũng cao hơn.

-Cô thấy cao hơn bao nhiêu, một ngàn hay hai ngàn?

-Ít nhất là 2 ngàn.

-Cô thấy vì hơn hai ngàn mà tôi phải lãng phí 4 năm và tiền bạc sao?

-Nhưng không học đại học thì cậu định làm gì? Chẳng lẽ cậu đã có kế hoạch rồi sao?

Cậu ta mới vừa trong 18 tuổi thôi, chẳng lẽ đã sớm có kế hoạch cho cuộc đời mình?

Cậu ta luôn không trả lời câu hỏi này của cô, nhưng mấy ngày sau, cô thường thấy cậu ta đắm chiêu suy nghĩ. Không biết là nghĩ cái gì nhưng lần nào cũng rất nghiêm túc khiến cô không dám thờ ơ, sợ quấy rầy cậu.

Người này thật sự mới 18 tuổi thôi sao? Ở cùng cậu ta một tháng, thật sự quan sát kỹ cô mới phát hiện suy nghĩ của cậu ta rất phức tạp, thậm chí đứng đắn đến độ người 28 tuổi cũng không theo kịp.

Chờ một chút, giờ là lúc nghĩ chuyện này sao? Cậu ta vừa nói không đi. Nếu cậu ta không đi thì cô phải làm thế nào.

- Cậu đang đùa tôi đúng không Liễu Lam Tư?

Liên Tịch Uy đến gần cậu, ôn nhu hỏi

Cậu mặt không thay đổi mà nhìn lại cô, thoát nhìn chẳng có vẻ gì là đang đùa

cả.

- Đùng thế nào?

Cô kéo kéo tay áo cậu:

-Cậu không đi tôi biết làm thế nào bây giờ? Cậu biết rõ tôi không rành nhạc cụ, thật định thấy chết không cứu à? Tôi một mình lên hát thế nào cũng bị khách đuổi xuống mất.

-Thế thì cô chờ bị đuổi xuống đi. Cậu kiên định nói.

-Ê! Cậu thật sự thấy chết không cứu à?

Cậu ta quay đầu sang chỗ khác, không để ý đến cô nữa.

Liên Tịch Uy tức giận đến lỗ mũi thở phì phò.

- Được, không cần cậu nữa, tự mình lên biểu diễn thì sao

Cô giận dỗi bước thẳng lên sân khấu chuẩn bị biểu diễn.

Cô chỉnh Micro rồi xem danh sách khách yêu cầu, chọn ra mấy bài quen thuộc chuẩn bị hát.

Cô vừa làm vừa chờ đợi cậu ta, trong lòng vẫn luôn tin cậu ta nhất định sẽ giúp cô, tuyệt đối không bỏ mặc cô.

Cô rất tin tưởng, sự tin tưởng kiên định, sự tin tưởng lạc quan.

Nhưng mà, mãi không thấy bóng cậu đâu cho đến khi quản lý đến hỏi đã xảy ra chuyện gì, có phải cô cãi nhau với Lam Tư không, nếu không đã đến giờ biểu diễn mà cậu lại bỏ đi là thế nào.

Những câu hỏi liên tiếp của quản lý khiến cô bực tình.

Cậu ấy đi rồi? Sao có thể? Đầu óc cô trống rỗng.

- Tịch Uy?

Cô giật mình sững sốt một lát, giống như mất hồn nói:

-Xin lỗi, quản lý, tôi có thể hát chay không? Tuy không có nhạc đệm thì hơi tệ nhưng...

-Hai người xảy ra chuyện gì thế?

Quản lý cắt lời cô, nhìn cô hiền lành hỏi lại.

-Không có.

-Đang khóc còn nói không.

Liên Tịch Uy cứng đờ người, theo bản năng đưa tay lên sờ sờ mặt mình. Ưm ướt, sao lại thế? Cô vội lau nước mắt, lại phát hiện mắt nóng bừng, nước mắt càng lúc càng nhiều.

- Xin lỗi, lông mi rụng vào mắt tôi... tôi vào toilet một chút

Cô vội chạy xuống sân khấu đi vào toilet.

Đứng trước gương, Liên Tịch Uy kinh ngạc nhìn mình đang khóc, không ngừng tự mắng mình bị thần kinh.

-Mày làm sao thế? cô tức giận hỏi chính mình qua gương - thần kinh cái gì, khóc cái gì mà khóc? Không phải là thất tình bị bạn trai bỏ, có cái gì đáng khóc?

Cô không ngừng tự tát nước vào mặt mình, định dùng cách này để lấy lại bình

tĩnh.

Cô ngẩng đầu, nhìn mình sắc mặt tái nhợt, tóc và má đầm nước, lại một lần nữa tự cảnh tỉnh mình.

-Cậu ta chẳng nợ gì mày, cũng chẳng có nghĩa vụ phải giúp mày. Trước kia giúp vài lần xem như là đã hết lòng rồi, hiểu chưa?

-Hiểu chưa?

Cô lại hỏi lại một lần, sau đó mới cầm giấy thấm lau mặt rồi ra khỏi toilet.

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trở lại quán com đã thấy Liễu Lam Tư ngồi ngay ngắn trước đàn organ, Liên

Tịch Uy kinh ngạc dừng bước, không hiểu thế nào.

Cô không biết mình đi lên sân khấu như thế nào, cũng không biết sau khi mình lên sân khấu thì nói gì hay hát gì, chỉ biết khi cô còn đang từ trong mơ hồ lấy lại tinh thần thì cậu ta đã đang vừa đàn vừa hát, chân thành mà tha thiết hát ca khúc

“And i love you so”

Đây là lần đầu tiên cậu ta hát, tiếng hát du dương đầy tình cảm, rất cảm động như đang kể về tâm tình.

Sau khi tiếng nhạc ngừng lại, tất cả mọi người lặng im.

Liên Tịch Uy mơ hồ ngơ ngác nhìn cậu ta, hoàn toàn bị tiếng hát mê người của cậu ấy làm cho điêu đứng, mà những người xung quanh cũng không khác là mấy.

Sau đó, đột nhiên một tiếng vỗ tay vang lên, tiếp theo trong nhà ăn tiếng vỗ tay ầm ầm như muốn phá tung quán com.

Cô bị dọa cho ngây người, ở quán com dân tộc hát hò hai năm, đây là lần đầu tiên cô nghe tiếng vỗ tay hay như thế.

-Cừ thật. Cậu đúng là thâm tàng bất lộ, vừa đàn hay vừa hát giỏi, đúng là thiên tài

Chẳng biết Ngài Thái Nhi đến từ lúc nào, đột nhiên xông ra vỗ vỗ bả vai cậu, vừa cười vừa nói.

Liễu Lam Tư hung hăng trừng mắt nhìn Ngài Thái Nhi một cái, chẳng buồn

đáp lời đi xuống sân khấu, trả chỗ lại cho cô.

Cậu đi ra ngoài nhà ăn, khỏe mắt liếc thấy quản lý đi theo sát phía sau. Cậu bĩu môi không thèm để ý, đi thẳng đến cửa hàng tiện lợi cách quán ăn ba nhà, lấy một chai nước khoáng rồi tính tiền.

Quản lý đứng ở ngoài chờ cậu, cậu giả như không phát hiện, cứ thế đi nhưng lại bị gọi lại.

-Liễu Lam Tư.

-Cậu trả lời của tôi không thay đổi. Cậu nói thẳng, không muốn phí thời gian.

-Tôi cũng không phải muốn bàn chuyện hát ở quán với cậu.

Liễu Lam Tư hoài nghi nhìn anh ta

Không bàn chuyện đó thì họ có gì để nói?

- Trước tiên chúng ta tìm chỗ ngồi xuống được không?

Tuy rằng không phải rất muốn, nhưng Liễu Lam Tư vẫn gật gù đầu, cùng anh ta đi đến quán hồng trà đối diện ngồi.

- Muốn uống gì?

- Tôi dùng cái này là được rồi

Cậu lắc chai nước khoáng trên tay. Cái gì gọi là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, cậu không muốn vô duyên vô cớ được mời.

Quản lý tên Trần Tất mỉm cười, cảm thấy cậu ta không giống một thiếu niên 18 tuổi. Anh ta gọi một ly hồng trà lạnh.

- Màn biểu diễn vừa rồi của cậu rất hay, thật sự rất hay. Đây coi như là lời đạo đầu.

Liễu Lam Tư mặt không thay đổi, yên lặng không nói.

- Nhìn biểu hiện của cậu, tôi hiểu được một điều. Đó chính là cậu là người trời sinh phải đứng trên sân khấu mà tỏa hào quang. Nhưng sân khấu này không phải là sân khấu bé nhỏ trong quán kia mà là sân khấu của siêu sao, nổi tiếng thế giới.

- Nổi tiếng thế giới? Liễu Lam Tư nghe xong nhún mày.

- Đúng. Anh ta gật đầu kiên quyết: - tôi có bạn làm ở công ty quản lý ngôi sao, trong giới nghệ sĩ cũng khá có tiếng tăm.

Anh ta nói tên công ty, Liễu Lam Tư mơ hồ đã từng nghe

- Nếu cậu đồng ý, tôi sẽ giới thiệu giúp cậu, tôi tin với thực lực của cậu và năng lực của công ty đó, cậu tuyệt đối có thể trở thành siêu sao nổi tiếng thế giới.

Anh ta hưng phấn nói.

Liễu Lam Tư có chút giật mình, không nghĩ tới cơ hội lại đột nhiên từ trên trời rơi xuống thế này.

Kỳ thật, gần đây cậu luôn suy nghĩ câu hỏi của Liên Tịch Uy, cô hỏi cậu không học thì muốn làm gì? Còn nói cậu mới chỉ tốt nghiệp cao trung, không nên có dã tâm lớn như vậy, muốn kiếm tiền cũng phải dùng bán lực thực sự.

Cậu biết cô nói như thế không phải là coi thường cậu mà chỉ là nói cho cậu sự thật mà thôi.

Cậu cũng biết nếu muốn tìm được công việc tốt, bằng cấp chắc chắn sẽ là điều kiện cơ bản.

Nhưng cậu càng biết cho dù bây giờ cậu cố gắng học, có thể có thành tích tốt thì bốn năm sau cùng lắm cũng chỉ là một trong một vạn sinh viên tốt nghiệp đại học mà thôi. Chắc gì đã có được việc làm tốt hơn người ta.

Cho nên cậu luôn nghĩ, có công việc gì không cần bằng cấp, chỉ cần cố gắng là có thể đạt được thành quả?

Cậu nhìn những tấm gương thành đạt của các doanh nhân, biết được kinh doanh không hợp với cậu. Thứ nhất cậu không có kiến thức chuyên ngành, thứ hai cậu tuyệt không muốn có chút quan hệ nào với đám thương nhân, tránh sau này đám người nhà kia lại nói cậu có mưu đồ gây rối, chiếm đoạt tài sản.

Cậu nghĩ rồi lại nghĩ, nghĩ rất nhiều, sau đó phát hiện, sở trường của cậu chỉ có âm nhạc. Mà điều buồn cười là những kiến thức âm nhạc đều là vì mẹ muốn đòi tiền cha mà dạy cậu thôi, đúng là nực cười.

Nhưng nếu đã quyết định phương hướng, định dựa vào âm nhạc mà kiếm tiền thì hát ở nhà ăn cũng không phải là điều cậu muốn. Liên Tịch Uy không nhìn lầm, dã tâm của cậu quả thực rất lớn.

Trước kia vì không ai chờ mong, đề ý đến cậu nên cậu mới có thể sống buông

thả.

Nhưng bây giờ lại không giống như thế, sự tồn tại của cô, sự quan tâm của cô

đã cho cậu dũng khí lớn, cậu nên vì cô mà phấn đấu trở thành người tốt nhất, kiếm

được nhiều tiền, cho cô cuộc sống thật tốt.

And love you so.

Đối với cậu mà nói, đây không phải chỉ là một ca khúc nổi tiếng mà còn là tiếng lòng của cậu.

Liên Tịch Uy, cô có biết, cuộc sống cô đơn của tôi từ khi cô nắm lấy tay tôi thì đã hoàn toàn thay đổi, tất cả đều là vì cô.

- Vì sao anh muốn giúp tôi? Làm như thế có lợi gì cho anh?

Yên lặng trong chốc lát, Liễu Lam Tư cảnh giác hỏi. Từ nhỏ đã bị mẹ lợi dụng, cậu đã có thói quen không tin tưởng người khác.

- Chỗ lợi? Trần Tất cười cười: - có lẽ ngày nào đó cậu thành siêu sao, tôi có chút quan hệ mà có thể lấy được cho con gái tôi chữ ký đi! Anh đùa giỡn.

Liễu Lam Tư mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Anh ta nghiêm túc nói:

- Tôi cũng không nghĩ lợi ích gì, chỉ là vì lòng yêu tài nên mới muốn giúp cậu. Anh ta thẳng thắn: - đương nhiên nếu cậu không đồng ý thì chuyện này coi như tôi chưa nhắc đến.

- Dã tâm của tôi rất lớn. Trầm lặng một chút, cậu đột nhiên nói.

Trần Tất lẳng lặng nhìn cậu

- Phải làm sẽ làm tốt nhất, anh chắc chắn bạn của anh thực sự có thể làm

được, có thể giúp tôi thành ngôi sao hạng nhất?

Liễu Lam Tư nhìn quản lý không chớp mắt khiến Trần Tất hơn 40 tuổi đầu tim cũng đập loạn. Cậu ta thực sự không phải là người mới 18 tuổi, thành thực, uy nghiêm đến dọa người.

- Vấn đề này tôi không thể trả lời cậu vì tôi không phải là đương sự, không thể hứa hẹn với cậu. Nhưng mà cậu có thể gặp mặt trực tiếp nói chuyện xem anh ta có thể làm được không. Tôi giúp hai người thu xếp một cuộc hẹn được không? Có vấn đề gì cậu hỏi cậu ta trực tiếp

Liễu Lam Tư do dự một chút rồi gật đầu trả lời:

- Được.

Liễu Lam Tư thật sự ký hợp đồng. Điều kiện của cậu yêu cầu cho công ty rất cao, đòi hỏi cực nhiều, hơn hẳn giá thị trường cho người mới.

Nhưng công ty này lại không hề để ý, thấy rõ cậu là người có tiềm lực, hơn nữa chắc chắn có ngày sẽ thành thiên vương.

Ký hợp đồng hơn một tháng, công ty cùng một công ty đĩa hát hợp tác, thử nghiệm với cái tên Lam Tư.

Kết quả thành công bất ngờ.

Đĩa hát mang tên Lam Tư này không quảng cáo gì, chỉ dựa vào các cửa hàng tiện lợi hay cửa hàng bán đĩa nhạc mở ra, chỉ trong một tháng lại có thể bán được 20 vạn đĩa, thiếu chút nữa dọa chết người, nhưng cũng chứng thực một điều, Liễu

Lam Tư đúng là ngôi sao trời sinh.

Với kết quả này, người vui nhất chính là Liên Tịch Uy.

Vì thế, cô quyết định cùng mọi người đóng cửa quán com một tối, làm buổi tiệc chúc mừng nho nhỏ cho cậu.

Người tham gia cũng không nhiều, chỉ có Lam Tư, Liên Tịch Uy, Ngải Thái Nhi và bạn trai cô là Khương Kham, quản lý Trần Tất và người đại diện của Lam

Tư mà thôi. Thế nhưng không khí lại vô cùng vui vẻ, náo nhiệt.

- Lại đây, cụng ly! Chúc mừng đĩa nhạc của Lam Tư bán được nhiều nào.

Đây là lần thứ n, Liên Tịch Uy làm ồn muốn nâng cốc chúc mừng.

- Cạn ly! Ngải Thái Nhi thích vui vẻ và Khương Kham cùng nâng chén.

- Này, sao ba người không nâng chén? Ba người còn lại bị lờm.

- Tôi còn phải lái xe, thật sự không thể uống nữa.

- Tôi cũng thế.

Hai người lớn tuổi cười khỏ, giờ tay đầu hàng.

Liên Tịch Uy quyết định tha cho bọn họ.

-Thế còn cậu? Cô trừng mắt nhìn nhân vật chính của đêm nay.

-Cô say rồi. Nhân vật chính nhìn cô một cái rồi phun ra ba chữ.

-Tôi không say! Cô ra sức chửi: - nếu không tôi đi thẳng cho cậu xem.

Cô đứng lên, đi về phía trước nhưng người không tự chủ được mà xiêu vẹo sang một bên.

-Cậu say rồi, hahaha... Ngài Thái Nhi chỉ vào cô cười nói, không ý thức được chính mình cũng say.

-Xem ra say rồi. Trần Tất nói.

-Chờ đã, tôi không say, tôi đi lại lần nữa. Liên Tịch Uy còn cố đi quay trở về nhưng vẫn rất xiêu vẹo.

-Đi thôi, về nhà.

Lam Tư không nhìn tiếp được, bước lên trước đỡ lấy cô.

-Không phải. Không say không về. Tôi còn chưa say. Cô còn cố cãi.

-Quản lý, anh Tề, xin lỗi, em về trước. Cậu quay lại nói.

-Không sao, cậu đưa cô ấy về đi. Trần Tất phát phát tay

Cậu nhìn về phía Ngài Thái Nhi cũng say khướt

- Cô ấy để tôi lo.

Khương Kham kéo bạn gái vào lòng nói, tuy rằng anh uống cũng khá nhiều nhưng tư lượng khá cao nên không say được.

Lam Tư gật đầu, kéo Liên Tịch Uy vẫn đang la hét mình không say đi ra ngoài.

Cậu vốn định lái cô về bằng xe máy nhưng sợ cô nửa đường say đến hôn mê bất tỉnh, quên ôm cậu mà ngã xuống đường nên gọi taxi về.

Sự thật chứng minh sự lo lắng của cậu là dư thừa.

Cô dù có dấu hiệu càng lúc càng say nhưng lúc trên taxi cô không ngừng quăn quai lấy cậu mà nói chuyện, về nhà vẫn cứ nói không ngừng.

-Tôi nói cho cậu, tôi thật sự không say. Những lời này đại khái cô nói đến hơn trăm lần rồi.

-Trước kia còn ở nhà, tôi còn uống được rượu mạnh với cha, uống có tí bia này làm sao mà say được, tôi không say. Những lời này nói cũng hơn hai mươi lần.

-Tôi nói cho cậu nhé, hôm nay tôi thật sự rất vui, vui thay cho cậu. Lời này nói chừng mười lăm lần.

-Tôi sớm biết cậu nhất định sẽ được yêu thích, nhất định sẽ thành công. Tuy bây giờ mới chỉ là bắt đầu nhưng tôi có lòng tin với cậu. Cậu phải tin tôi, bọn họ không biết chỗ tốt của cậu nhưng tôi biết. Chờ đến lúc cậu thành

đại minh tinh thì nhất định bọn họ sẽ hối hận. Cô cần nhẫn nại.

Lam Tư biết nàng những người đó mà cô nói là những người có quan hệ huyết thống với cậu. Thật ra, cậu sớm đã chẳng cần bọn họ, với cậu, chỉ cần cô biết cậu tốt là quá đủ.

-Cậu có thể thành công, tôi rất vui, rất vui... Cô lại bắt đầu nói năng lộn xộn

-Nhưng cũng rất buồn. Ồ! Đêm nay, đây là lần đầu tiên cô nói như vậy.

-Vì sao cô lại thấy buồn? Cậu khó hiểu.

Cô ngẩng đầu nhìn Lam Tư, hai mắt vì say mà mơ mơ màng màng, hai má vì say mà hồng nhuận, còn có đôi môi đỏ mọng hơi nhếch, đối với cậu mà nói chính là một loại khảo nghiệm.

Cô chưa hề biết cậu thầm mến cô, trước khi hiểu được tâm ý của cô, cậu không dám tùy tiện thổ lộ, sợ sẽ mất đi cuộc sống vui vẻ khi ở chung với cô.

Cái gì gọi là lừa gần rom lâu ngày cũng bén, hơn nữa còn nhiều thời gian, cậu sẽ khiến nhẫn chờ ngày tỏ tình không xa.

-Bởi vì cậu càng thành công thì sẽ càng bận rộn, sau đó sẽ càng xa cách tôi.

-Không đâu. Cậu trả lời như chém đinh chặt sắt

-Đến lúc kiếm được nhiều tiền rồi cậu sẽ có nhà riêng, sẽ rời khỏi đây, về sau, chưa biết chừng tôi chỉ có thể thấy cậu qua TV

Cô như không nghe thấy lời cậu mà đau lòng mơ mơ màng màng nhìn cậu.

-Không đâu! Tôi sẽ không đi, trừ phi cô đuổi tôi đi. Cô muốn đuổi tôi sao? Cậu chăm chú nhìn cô hỏi.

Cô vội lắc lắc đầu, đột nhiên, kinh hoàng kêu to: - Động đất

Lam Tư quái dị quay đầu nhìn bốn phía.

-Động đất nào? Cậu chẳng thấy gì cả.

-Đầu choáng quá. Lúc động đất đầu tôi sẽ bị choáng, giờ đầu tôi rất choáng

-Cô là vì uống rượu mới choáng váng. Cậu nghe xong mà dờ khóc dờ cười.

-Tôi không say. Cô ngẩng phát lên cãi lại.

-Được, cô không say, tôi đỡ cô đi ngủ.

-Tôi thật sự không say. Cô lại lặp lại, cả người mềm nhũn tựa vào người cậu, mặc cậu đỡ cô dậy, không quên lái nhai: - nếu tôi say nhất định tôi sẽ nói tôi thích cậu, nhưng tôi lại chẳng nói gì cả? (chết mất)

Lam Tư dừng bước, tim đập loạn lên. Cô ấy thích mình?

-Tôi không nói cho cậu là tôi thích cậu. Tôi lớn tuổi hơn cậu, nếu nói cho cậu biết tôi thích cậu, nhất định cậu sẽ thấy tôi rất quái đản. Cậu coi tôi như chị gái mà chị gái lại yêu em trai, cảm giác như loạn luân. Không thể nói được, tuyệt đối không được để cậu ấy biết. Nếu cậu ấy biết, nhất định cậu ấy sẽ chán ghét tôi, nhất định thế! Cô thì thảo tự nói.

-Không đâu!

Lam Tư không nhận được mà lớn tiếng đáp lại, đỡ cô ngồi xuống, rồi quay

mặt cô nhìn cậu

-Anh (đừng thắc mắc vì cách đổi ngôi) chưa bao giờ coi em là chị cả, Liên Tịch Uy! Anh...

Cậu do dự một chút rồi nói lớn:

- Anh thích em!

Nói xong, anh ngừng thờ chờ đợi phản ứng của cô, ai ngờ cô lại nhìn cậu mà ngây ngô cười, sau đó vuốt vuốt mặt anh nói:

-Giấc mơ của em thật đẹp. Nghe vậy, anh thở dài chán nản.

-Đây không phải là mơ, anh thật sự thích em, giống như em thích anh vậy Anh gào lớn, nhìn xem cô có thể thức tỉnh không mà đón nhận lời tỏ tình này.

Cô lại đột nhiên nghiêng người hôn anh, khiến anh sợ tới mức trợn mắt há hốc

mồm

-Em thật sự thích anh, cũng không thể nói cho anh được, chỉ có ở trong mộng em mới có thể hôn anh thế này.

Nói xong, cô lại kề sát vào mà hôn anh.

Lam Tư tuổi trẻ khí thịnh, sao ngăn cản được sự dụ hoặc này? Tình cảm đè nén đã lâu tựa như bài sơn đảo hải mà đánh úp anh, khiến anh không nhận được mà ôm lấy cô, áp đảo cô rồi điên cuồng hôn cô.

Môi anh như lửa, nóng bỏng khiến cô khẽ rên lên, cả người nóng bừng.

Quần áo hai người nhanh chóng bị cởi bỏ, đôi môi nóng cháy của anh di động trên người cô, hôn từng tấc da thịt.

Cô không có kinh nghiệm, nhưng men say làm cho cô quên mất ngượng ngùng, rụt rè, thuận theo lòng mình, đón nhận những nụ hôn nóng rực và kích thích của anh, khẽ rên lên, càng ôm chặt anh hơn.

Nhiệt tình của cô càng khiến anh không ngăn được dục vọng của mình, bức thiết muốn có cô.

Tay anh tiến vào giữa hai chân cô, xác định chắc rằng cô đã chuẩn bị tốt để đón nhận mình, sự ẩm ướt và nóng bỏng đã cho anh đáp án, đồng thời cũng cắt đứt tia tự chế cuối cùng của anh. Anh nhanh chóng tách hai chân cô ra, điều chỉnh vị trí rồi vọt vào cơ thể cô.

-A! Cô đau đón hô lớn.

-Xin lỗi

Anh nhắm mắt lại, rên rỉ nói xin lỗi nhưng không thể ngừng di động trong cơ thể cô.

Anh cố gắng khắc chế, cố gắng ôn nhu, cố gắng nhẹ nhàng nhưng cảm giác ở trong cơ thể cô thoải mái như vậy, ấm áp như vậy, hai tay lại ôm chặt anh như là thúc giục anh nhanh lên.

Cơ thể cô dần thả lỏng, cũng theo nhịp điệu của anh mà thờ dốc yêu kiều.

- ừm..

tiếng rên rỉ của cô hoàn toàn đánh tan sự tự chủ của anh, anh khát vọng ôm lấy mộng cô, dùng sức mà cọ xát, mỗi lần lại càng tiến sâu, càng mạnh mẽ cho đến khi anh hoàn toàn phóng thích, cùng cô đạt đến cao trào mới thôi.

Bởi vì hao hết tinh lực, chỉ chốc lát sau cô đã ngủ nhưng Lam Tư lại vì tâm tình quá kích động mà mãi không thể ngủ.

Nhìn cô trong vòng ôm, anh ôn nhu vuốt mắt, mũi, tai cô, cảm giác thân thể cô như sưởi ấm mình, hương thơm của cô tràn ngập lòng anh.

Cảm giác như là một giấc mộng.

Nhưng đây không phải là mơ, anh biết chắc chắn. Vì nếu đây là mơ, anh sẽ không lo được lo mất như thế, sợ hãi vừa mới có được cô đã lại đánh mất cô.

Cô nói cô thích anh, không nghĩ cô sẽ thích anh, thích người không học vấn, không nghề nghiệp, suốt ngày đánh nhau gây sự, cha không thương, mẹ không yêu, là đứa con tư sinh như anh. Thật khó tin

Cô thích anh như thế nào, anh có điểm gì đáng để cô thích sao?

Anh không thể không nghĩ về vấn đề này.

Trước kia anh vẫn thấy mình chẳng tốt gì nên mới không có ai quan tâm, yêu thương mình. Sau khi gặp cô, cô khiến cho anh hiểu được vấn đề không phải là anh mà là từ những người không có tình thân kia.

Nhờ có cô mà cuộc sống của anh vui vẻ hơn, bớt cô tịch hơn, làm ấm áp linh hồn anh, còn giúp anh nghĩ tới tương lai anh chưa bao giờ nghĩ, cho anh cảm giác

được giá trị tồn tại của mình.

Cô không biết được mình quan trọng nhường nào với anh đâu.

Không có cô sẽ không có Lam Tư bây giờ, càng không có Lam Tư sắp nổi tiếng trong giới giải trí.

Những gì anh cố gắng bây giờ và sau này tất cả đều vì cô, chỉ vì cô mà thôi.

Anh muốn trở thành một người đàn ông xứng đáng với cô, trở thành một người mà không ai theo được, không ai dám tranh giành cô với mình, người mà anh yêu thương - Liên Tịch Uy.

- Anh yêu em

Anh hôn lên môi cô, thâm tình mà khẽ tỏ bày với cô:

-Anh sẽ cố gắng hết sức để trở thành người đàn ông xứng đáng với em, để em có thể vinh hạnh vì anh, có thể kiêu ngạo mà nói với mọi người rằng anh là người đàn ông của em. Anh sẽ cố gắng kiếm tiền, sau đó sẽ mua một căn hộ thuộc về chúng ta, cho em có một cuộc sống thật hạnh phúc.

-Chờ anh 10 năm... anh nhẹ nhàng mà kiên định sửa lại: - không, 10 năm quá dài, năm năm là được rồi.

Anh tin vào thực lực của mình. Nếu năng lực không đủ thì anh sẽ cố gắng

hơn.

-Anh sẽ thành công trong năm năm cho em xem, sau đó long trọng lấy em làm vợ của anh, đây là lời hứa của anh dành cho em, cũng là lời anh tự hứa với chính mình. Liều Lam Tư anh thề với trời đất, anh nói được làm được!

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Không cần đến năm năm, Lam Tư chỉ mất ba năm thì đã đạt được mục tiêu ban đầu, trở thành thiên vương nổi tiếng nhất.

Album của anh một khi phát hành thì dễ dàng có thể tiêu thụ được hơn trăm vạn đĩa (chém kinh quá)

Lần đầu tiên anh đóng phim thần tượng, dù không phải là nam chính nhưng lại là nhân vật được yêu thích nhất.

Những bộ phim anh tham gia chất lượng càng cao, càng được nhiều người yêu thích.

Thành công của anh không phải tự nhiên mà có. Những người cộng sự cùng anh đều biết anh đã cố gắng, nỗ lực như thế nào. Mỗi phút mỗi giây đều điên cuồng làm việc, dường như không cần nghỉ ngơi.

Mọi người đều coi sự rèn luyện khắc khổ của anh thành cá tính vốn có chứ không ai biết rằng sở dĩ anh không nghỉ ngơi là vì sợ nếu anh rỗi rãi thì sẽ lại

đến cô.

Liên Tịch Uy.

Nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh.

Vì sao anh lại mất đi cô? Anh mãi mãi cũng không thể hiểu.

Ba năm trước đây không hiểu, ba năm sau không hiểu, qua mười năm rồi vẫn không hiểu được.

Năm ấy, sau đêm tình của bọn họ, phản ứng đầu tiên của cô là rất kinh hoàng, nhưng anh lại bá đạo ôm cô vào lòng, ép cô phải thừa nhận tình cảm với anh, đồng thời bày tỏ tình cảm. Mặc dù cô không tin nhưng cũng xấu hổ ngưng ngừng, ôn nhu gật đầu đồng ý làm bạn gái anh.

Nhưng mà chưa đầy một tháng cô lại đột nhiên nói muốn chia tay anh.

Lúc ấy vì bận bịu việc phát hành đĩa nhạc nên không có thời gian nói chuyện với cô, tìm ra nguyên nhân vì sao cô muốn chia tay. Anh nghĩ chờ khi công việc đỡ bận rộn cũng là lúc cô bình tĩnh lại, hai người cùng ngồi xuống nói rõ thì hơn.

Cho nên, anh nói với cô là lần sau chúng ta sẽ nói, đợi em bình tĩnh lại rồi nói và ra khỏi nhà đi làm việc.

Không ngờ đó là quyết định ngu xuẩn nhất đời.

Bởi vì ba ngày sau, đến khi anh trở về, chào đón anh chỉ là căn phòng lạnh yên, trống rỗng.

Cô đã đi rồi, thậm chí còn không để lại nửa chữ... không, cô để lại cho anh một tờ giấy, chỉ viết: Chúc anh sớm thành công, ước mơ thành sự thật.

Nhưng như thế thì tính là cái gì.

Sở dĩ anh muốn thành công là vì cô. Giấc mơ của anh là có cô ở bên, cùng anh hưởng thụ thành công đó. Nhưng cô lại bất ngờ bỏ đi. Như thế thì tính là cái gì?!

Anh tức giận, rít gào, điên cuồng đập phá đồ đạc trong phòng nhưng vẫn không thể xả hết sự tổn thương và tức giận này.

Sau khi mất đi cô, năm đầu tiên anh luôn tìm cô, oán hận cô, nguyên rủa cô.

Năm thứ hai, thứ ba, anh tự ép bản thân quên đi cô, không được nghĩ đến cô, làm việc điên cuồng mà sống

Năm thứ tư, thứ năm lại bắt đầu nhớ đến cô, không còn oán hận, chỉ còn nhớ mong, hy vọng cô thấy anh thành công thì sẽ chủ động liên lạc với anh, ít nhất gọi

điện hay gửi thiệp chúc mừng cũng được.

Anh rất muốn biết cô sống thế nào, rất muốn biết cô có còn nhớ đến anh hay không, có còn chút tình yêu nào với anh không? Nếu còn, anh hy vọng cô sẽ trở lại bên anh.

Năm thứ năm, anh mua căn nhà đã từng hứa hẹn với cô, lẳng lặng chờ đợi nữ chủ nhân sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Đến năm thứ sáu, thứ bảy, anh đã học được sự không chờ mong, không cưỡng cầu, học được cách thuận theo tự nhiên.

Ba năm sau, anh đứng trên đỉnh cao sự nghiệp, bắt đầu cảm thấy công việc mệt mỏi, cuộc sống không thú vị, linh hồn khô kiệt thì cô cũng xuất hiện, còn mang đến cho anh một món quà – đứa con mà anh chưa từng biết, con của bọn họ

Lam Tư nằm trên giường, cho dù biết được điều này đã qua năm, sáu giờ nhưng tâm tình anh vẫn rất kích động.

Anh có con trai.

Lam Tư anh lại có một đứa con lớn đến 9 tuổi?! Ai mà ngờ được?

Ha ha ha.....

Anh rất muốn cười thật to nhưng lại sợ như thế sẽ khiến Ngải Thái Nhi nghi ngờ, đành phải cố mà đè nén cảm xúc phần khởi của mình

Anh không thể để Ngải Thái Nhi biết rằng anh đã biết chuyện mẹ con Tịch Uy, tránh cô lại mặt báo mà hồng mắt đại sự của anh.

Liên Tịch Uy, Liên Tịch Uy, Liên Tịch Uy.....

Cô gái ngốc nghếch kia!

Mười năm trước, sở dĩ cô đột nhiên rời khỏi anh chắc hẳn là phát hiện mình mang thai, không muốn ảnh hưởng đến sự nghiệp vừa mới bắt đầu của anh nên mới chọn cách bỏ đi. Càng nghĩ càng cảm thấy đây là chuyện rất có khả năng.

Đồ ngốc, để anh đau đớn khổ sở nhiều năm như vậy, thật là cô gái ngốc đáng ghét.

Chờ xem, anh sẽ trở lại cuộc sống của cô, mà lần này, cho đến chết cô cũng đừng nghĩ rời bỏ anh như lần trước.

Cả đời cũng đừng nghĩ.

Xách chiếc túi lớn đựng những đồ đạc hàng ngày ở chỗ để chân xe máy cùng với một chiếc túi lớn khác ở cốp xe, Liên Tịch Uy mở cửa tầng dưới rồi đi vào đóng cửa, sau đó hít một hơi thật sâu để lấy tinh thần xách đồ lên tầng năm.

Phù! Một chết người, một chết người!

Cô thật sự chán ghét ngày mưa đồ mỗi tháng, bởi vì những thứ cần mua thì rất nhiều mà lại rất nặng, quan trọng nhất là mưa về còn phải xách lên tận tầng năm, đây chính là tra tấn mà.

Nếu có thể, thật ra mỗi tuần mưa một lần hoặc hai tuần một lần thì sẽ không vất như thế. Nhưng cô lại có tật xấu này, chính là lúc mạch cảm xúc viết lách đang dâng cao thì không muốn ra ngoài, nên đành phải mỗi tháng mưa đồ một lần.

Phù! Hít thở! Hít thở!

Phụ nữ chỉ cần qua ba mươi tuổi thì không chỉ có da lão hóa, người nhiều mỡ hơn mà cả thể lực cũng thoái hóa rất nhanh. Muốn già còn trẻ tuổi cũng không giả nổi, thật sự rất đáng thương.

Cuối cùng cũng lên đến tầng năm, đến trước cửa nhà, Liên Tịch Uy thở phò phò tạm thời đặt túi đồ xuống, cúi đầu tìm chìa khóa nhà trong túi xách.

Có, ở trong này.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa, lách cách hai tiếng, cửa mở. Đầu tiên cô đẩy cửa lớn rồi hơi quay người nhấc hai túi đồ lên đi vào nhà. Đột nhiên một đôi tay từ phía sau vòng ra bưng kín miệng cô khiến cô sợ hãi tròn tròn mắt, hét lên nhưng vì bị bịt miệng nên chỉ ừ ừ như tiếng mèo kêu.

Ầm! Cửa lớn phía sau bị đóng lại, lách cách, còn bị khóa luôn.

Liên Tịch Uy sợ tới mức toàn thân rét lạnh, không thể tin rằng ban ngày ban mặt lại xảy ra chuyện này

Vì sao lại là cô? Cả đời này cô chưa từng làm chuyện gì xấu, sao lại gặp phải loại chuyện này?

Hắn ta muốn giật tiền hay cướp sắc? Muốn giật tiền thì dù sao trong nhà cũng chẳng có gì đáng giá, mặc hắn vậy. Nếu muốn cướp sắc đương nhiên cô sẽ ra sức chống cự. Nhưng nếu hắn biến thái muốn tiền dâm hậu sát hay tiền sát hậu gian thì cô...

Bàn tay bung kín miệng cô đột nhiên buông ra khiến toàn bộ suy nghĩ của cô bị dừng lại.

Cô vội quay người lại, đồng thời nhanh chóng lùi về phía cửa nhìn kẻ cướp

kia.

Lần đầu tiên trong đời, cô như bị sét đánh, nghẹn họng nhìn trân trối, cảm giác như ngực bị người ta đập một cước mà không thể thở được. Tim cô vốn đập mạnh

đột nhiên như ngừng đập.

Cô ngậy người như phỗng trùng mắt nhìn hắn ta, giống như là thấy quỷ.

- Đã lâu không gặp. Kẻ gian kia chăm chú nhìn cô.

Về mặt Liên Tịch Uy biểu thị sự kinh ngạc, mặt cắt không được giọt máu.

Anh... sao có thể là anh?

Không thể nào. Làm sao anh lại ở đây? Sao biết cô ở đây?

Anh...Liễu Lam Tư....

Đại minh tinh Lam Tư.....

- Sao thế, không biết anh à?

Cô im lặng khiến anh mỉm cười, nhưng nụ cười lại lạnh lùng:

-Là anh đã trở nên khác đi hay là em bị mất trí nhớ? Có cần anh tự giới thiệu, nói cho em biết chúng ta trước kia quen biết như thế nào, yêu nhau ra làm sao rồi cuối cùng anh bị em vứt bỏ thế nào không?

Anh đang tức giận, đầu óc Liên Tịch Uy trống rỗng đột nhiên nảy lên ý nghĩ này rồi cô dần dần khôi phục lại tư duy.

Anh thật sự đang tức giận, tuy rằng miệng anh cười nhưng trong mắt không có

ý cười mà chỉ là sự lạnh lùng. Cô hơi thở dài trong lòng, dù sao năm đó cô không từ mà biệt vào thời điểm anh cần có người bên cạnh động viên nhất cũng là cô không đúng.

Trên thực tế, cho dù anh hận cô, oán cô, không tha thứ cho cô, cả đời không muốn gặp lại cô cũng chẳng có gì là lạ, vì đây là cô gieo gió gặt bão. Nhưng là, cô nghĩ qua mười năm, cảm xúc kích động cũng sẽ bị thời gian làm nhạt nhòa.

Thậm chí cô còn nghĩ anh đã hoàn toàn quên cô, quên đi quá khứ nồng nàn từng cùng một người con gái ngốc ở chung, hẹn hò trong một tháng ngắn ngủi. Bởi vì qua Thái Nhi cô biết rằng đã nhiều năm nay anh không hề nhắc đến cô. Quan trọng là scandal của anh chưa bao giờ hết, lúc nào cũng có chuyện tình cảm mới, cũ của anh trên mặt báo.

Mỗi lần thấy scandal của anh, nói cô không để ý, không chua xót là lừa người.

Nhưng thấy anh đạt được vinh quang, nhất cử nhất động đều được người để ý thì cô lại vui vẻ thay anh, vì như thế có nghĩa là anh thực sự thành công.

Mỗi lần thấy cô vui mừng cho anh, Thái Nhi đều mắng cô là đồ ngốc, hỏi cô có cái gì mà vui? Bởi vì cô không phải là người được nhận thành quả của anh. Thái

Nhi nói cô là người ngốc nhất mà cô ấy từng gặp, người hy sinh ngốc nghếch.

Mỗi lần bàn đến chuyện này cô đều nói cô chưa bao giờ cảm thấy mình hy sinh. Thái Nhi sẽ nói một câu: “đúng là bị cậu làm cho tức chết”. Chủ đề này lặp đi lặp lại hơn ngàn lần trong suốt mười năm qua.

Mười năm, thời gian trôi quá nhanh, lần cuối cùng gặp anh, đã qua mười năm rồi, cô...

Liên Tịch Uy đột nhiên vô cùng khiếp sợ, mắt tròn xoe.

Trời ạ, bây giờ trông cô như thế nào đây?

Sao cô có thể quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ!

Anh càng lúc càng đẹp, càng lúc càng có sức hấp dẫn, đây là chuyện không cần bàn, dù sao anh là đại minh tinh.

Nhưng còn cô?

Ba mươi mốt tuổi, cũng chẳng còn trẻ nữa. Dù có nhiều người nói với cô rằng nhìn bề ngoài của cô không thể đoán được tuổi thật nhưng đó là những lúc cô trang

điểm, ăn mặc gọn gàng chứ không phải bây giờ tóc không chải, mặt mộc, áo T- shirt rẻ tiền, quần soóc ngắn, tông xỏ ngón trông hết như obasan (các mẹ, các thím)

Ây da, cô muốn chết quá! Sao lần đầu tiên gặp lại anh cô lại có dáng vẻ của obasan thế này.

Cho dù bây giờ anh chẳng có cảm giác gì với cô, cho dù bây giờ anh hận cô, chán ghét cô, thậm chí muốn bóp chết cô thì cô vẫn không muốn để anh thấy mình trông già đi.

Như là sự tỉnh, Liên Tịch Uy không chút nghĩ ngợi lập tức bỏ những đồ trên tay xuống, chạy vào phòng ngủ.

Lam Tư vừa thấy cô định chạy thì còn nhanh hơn chớp mà kéo tay cô lại, tay kia ôm lấy eo cô tựa như gọng kìm mà giữ chặt cô lại.

-Em còn dám chạy? Anh cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi khề quát cô.

-Anh buông ra. Liên Tịch Uy cúi đầu không dám nhìn anh, vẫn không ngừng giãy dụa.

-Cả đời này cũng đừng có nghĩ!

Lam Tư tức đến tái mặt. Định nâng mặt cô lên nhưng không ngờ cô lại né tránh, chết cũng không chịu ngẩng đầu lên.

-Đừng. Cô nói

Cầm anh bạnh ra, tức đến suýt thì chửi bậy:

-Em chán ghét anh như thế, chán ghét đến độ nhìn anh một lần cũng không muốn sao?

Cô đột nhiên ngừng giãy, yên lặng một lúc rồi mới nhỏ giọng trả lời:

-Không phải.

-Còn nói. Sao em còn cúi đầu mà không chịu ngẩng đầu nhìn anh?

-Em... rất xấu.

-Cái gì?!

Anh tròn tròn mắt, há hốc mồm, trừng mắt nhìn đỉnh đầu cô.

Liên Tịch Uy nhìn chằm chằm hai chân mình, bỗng nhiên phát hiện móng tay cô thật nham nhở, lời thôi lếch thếch vô cùng.

Trước đây sao cô không để ý đến móng tay không chỉ là một obasan mà còn là một obasan vô khốc chết mất.

mình. Thật thâm! Giờ cô cùng luộm thuộm, thật muốn

-Em vừa nói gì, anh không nghe rõ, em nói lại xem nào?

Lam Tư không thể tin vào những gì mình vừa nghe được.

Còn muốn cô nói lại là cô rất xấu sao? Thôi đi, dù sao đây cũng là sự thật.

Hơn nữa anh ôm cô chặt như thể chết cũng không buông, đã mất đường chạy rồi thì phải đối mặt thôi□

-Liên Tịch Uy? Anh giục.

Cuối cùng cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh thật sự rất đẹp trai, so với mười năm trước còn đẹp hơn 100 lần, không một trăm vạn lần mới đúng (hết thuốc)

Ngắm lại cũng đúng, bây giờ anh là thiên vương, đến chỗ nào cũng gây tấ

đường, thậm chí tạp chí quốc tế còn bàn luận anh là ngôi sao nam gọi cảm nhất

Châu Á (quá đà rồi), ai có thể so sánh với anh.

Nghĩ đến mình... Quên đi, còn định tự khiến mình đau lòng sao, không cần nghĩ nữa.

- Em già đi, thay đổi rồi, nhất định là anh đang nghĩ thế đúng không? Cô khẽ cắn môi dưới, rũ mắt xuống, thấp giọng nói:

- Em không hề muốn lúc gặp lại anh sẽ thấy em như thế này. Nhưng mà nếu em tươi cười một chút thì chắc chắn là dễ nhìn hơn nhiều. Em nghĩ... em nghĩ.

Cô áp úng, lắc lắc đầu rồi lại ngẩng đầu nhìn anh.

- Tóm lại em sẽ không chạy, anh buông em ra được không?

Lam Tư không nói một câu nhìn cô, nghĩ lại những gì cô vừa nói. Cô nghĩ cái gì thế không biết.

- Đừng có nói nửa chừng. Anh yêu cầu. Cô nhìn anh một cái, lắc lắc đầu:

- Không quan trọng.

- Quan trọng hay không là do anh quyết định. Em nghĩ gì? Anh có ý hỏi

- Anh buông ra đã.

- Em trả lời trước đi.

Anh không hề thay đổi, vẫn mạnh mẽ, cứng rắn như vậy.

- Em định vào phòng sửa sang lại đầu tóc. Cô bất mãn trừng mắt nhìn: - cho nên em sẽ không chạy, anh có thể buông em ra được rồi.

Anh như đắm chiều nhìn cô một cái rồi hỏi lại:

- Thế để làm gì?

Cô lại trừng mắt nhìn anh, biết không lay chuyển được anh nên quyết định nói

hết những gì trong lòng.

- Em nghĩ là em có thể che giấu sự thật mình đã già đi, nghĩ như thế nhất

định có thể giữ được hình ảnh xinh đẹp trong lòng anh. Em vốn không nên nghĩ như thế vì trong lòng anh chắc em đã chẳng thể hình dung bằng hai chữ xinh đẹp nữa. Phải là không tìm không gan, vô tình đúng không?

- Vì sao năm đó em rời khỏi anh? Lam Tư chăm chú nhìn cô, yên lặng trong phút chốc rồi không đáp mà lại hỏi lại.

Cô hơi nhúm mày, do dự, không đáp

- Là vì con à?

Hơi thở của Liên Tịch Uy ngừng trệ. Tuy rằng cô sớm nên nghĩ anh có thể tìm

đến đây, tám chín phần mười là đã biết sự tồn tại của con. Nhưng nghe chính miệng anh hỏi thì lòng cô rối tung lên.

- Là Thái Nhi nói cho anh à? Cô thấp giọng hỏi.

- Cô ấy chưa nói gì, anh còn chưa tìm cô ấy tính sổ đâu. Anh cắn răng nói.

- Không phải tại cô ấy, là em xin cô ấy không nói.

Cô vội nói thật, không muốn anh hiểu lầm Thái Nhi.

- Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh. Là vì con sao?

Tháo chuông phải tìm người buộc chuông, khúc mắc suốt mười năm trời của anh, anh muốn tự tay cô tháo gỡ.

- Không hẳn là thế. Cô yên lặng một lát rồi nói.

Lam Tư nhú mày:

-Không hẳn là ý gì? Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác

Anh đứng hơi mệt nên kéo cô ngồi xuống sô pha, nhưng tay ôm eo cô cũng không buông, cũng vì vậy mà cô ngồi kề sát anh.

Tách ra suốt mười năm, giờ đột nhiên lại gần gũi như thế khiến Liên Tịch Uy có chút không tự nhiên.

Là ảo giác ư? Cô cảm thấy dường như anh không thực sự tức giận, hơn nữa còn giống như là vẫn còn tình cảm với cô. Đây có phải là cô tự tác đa tình không? Cô không dám nghĩ tiếp, chỉ mong anh đừng nghe thấy tiếng tim cô đập thình thịch thôi.

-Để em tự ngồi. Cô yêu cầu.

-Tùy em chọn hoặc là ngồi như thế này hoặc là ngồi lên đùi anh. Anh cho cô hai con đường.

Liên Tịch Uy không còn gì mà nói, đồng thời trong lòng nghĩ, anh bây giờ thậm chí còn càng bá đạo hơn, khiến người ta giận sôi gan.

-Cái gì mà không hẳn là thế? Nói cho rõ ra đi! Anh rất kiên trì hỏi tiếp chuyện khi này.

-Chuyện đã qua..

-Em dám nói chuyện đã qua thì để cho nó qua anh sẽ bóp chết em.

Anh cảnh cáo cô.

-Tính anh vẫn thế, chẳng dễ chịu hơn tí nào.

-Em vẫn ngu ngốc như mười năm trước, thậm chí còn hơn. Anh cũng cãi lại.

Liên Tịch Uy chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. anh bây giờ làm gì có tí nào phong độ mà báo chí vẫn ca ngợi? Căn bản chỉ là đứa trẻ con bướng bỉnh, xấu tính mà thôi.

- Nói nhanh lên

Thấy chưa? Ngay cả một tí kiên nhẫn cũng không có.

-Anh muốn em nói gì?

-Lý do năm đó rời khỏi anh không hẳn là vì con, vậy còn vì cái gì? Chẳng còn cách nào với sự cố chấp của anh, cô than nhẹ:

-Em không thể ở lại làm vật cản của anh được.

-Ai nói em là chướng ngại vật?

-Những người hâm mộ sẽ không thích thân tượng của mình có bạn gái, lại còn ở chung nữa.

-Ai cần bọn họ thích, anh thích là được rồi

-Bọn họ mới là cần câu com của anh

-Nhưng em là người duy nhất anh yêu, người duy nhất anh không hề muốn mất đi dù có bất kì chuyện gì xảy ra.

Sự đau đớn và tức giận suốt mười năm như nổ tung, anh gào lên với cô, nắm chặt tay cô lắc lắc:

- Sao em có thể đối xử với anh như thế.

Liên Tịch Uy cảm thấy hai mắt đau đớn, sự đau đớn, áy náy và cả chua xót dâng lên trong lòng cô.

- Em xin lỗi

Cô khàn khàn nói, giọng nói có chút nghẹn ngào.

-Anh không muốn nghe em xin lỗi mà muốn biết vì sao em làm thế? Với người chưa bao giờ được người khác quan tâm, yêu thương như anh, em là tất cả của anh. Em biết rõ điều đó sao còn rời anh mà đi

Anh nói, giọng nói không che dấu được sự đau khổ. - Xin lỗi.

Nước mắt rơi xuống, cô vội lau khô.

-Anh muốn biết vì sao?

-Em không thể chỉ nghĩ cho chúng ta mà không để ý tới những người khác. Cô nhỏ giọng nói.

Lam Tư nghe được từ mẩu chốt. - Những người khác là ai?

Anh nhủ mảy giân dữ hời, chưa từng nghĩ đến việc cô rời đi còn liên quan đến người khác.

Liên Tịch Uy vội bưng miệng - Liên Tịch Uy!

Anh tức giận quát rồi cô gắng khắc chế bản thân, sự mình quá kích động mà khiến cô bị thương.

- Mau nói đi.

Yên lặng một lát cô mới do dự nói:

-Lúc trước anh nhanh chóng nổi tiếng khiến cho nhiều người ngưỡng mộ. Anh rất cố gắng, điều đó đương nhiên mọi người biết. Nhưng những người tham gia kế hoạch đó... những nhân viên làm việc cùng anh cũng rất cố gắng. Bọn họ đều gửi gắm hy vọng vào anh...

-Là anh Tề đúng không? Lam Tư tức giận cắt lời cô: - Anh ấy đã đến tìm em, nói gì với em đúng không?

Liên Tịch Uy thở dài.

-Anh đừng trách anh ấy, tất cả những gì anh ấy làm đều là vì tốt cho anh.

-Rất thối!

Lam Tư tức giận mà chửi thề. Anh đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng khách, cuối cùng dừng lại hỏi cô:

-Lúc ấy anh ấy nói cái rắm gì với em mà em không hề để ý đến cảm giận của anh mà bỏ đi? Nói anh biết

-Thật ra những gì anh ấy nói đều là sự thật. Cô cẩn thận nói

-Sự thật chó má gì?

-Anh bình tĩnh đi đã?

Con tức giận này của anh khiến Liên Tịch Uy cảm thấy bất kể cô nói gì anh

đều có thể dễ dàng tức giận.

-Anh rất bình tĩnh.

-Nếu anh bình tĩnh thì đã không mở miệng, đóng miệng đều là rắm. (hehe)

Lam Tư bỗng nhiên không nói gì. Anh cố gắng hít thở sâu, bình ổn cảm xúc của mình nhưng thật sự rất khó. Nhất là khi nghĩ đến người đại diện mà anh vẫn tin nhiệm lại bức Tịch Uy rồi đi thì anh lại nổi nóng, chỉ muốn tìm anh ta mà đánh anh ta một trận mới thôi.

- Anh có muốn xem ảnh con không?

Cô hỏi, định tìm cách để anh hòa hoãn lại.

Cô chụp rất nhiều ảnh con vì muốn giữ lại cho anh xem. Tuy rằng khi chụp cô cũng không biết có cơ hội cho anh xem những bức ảnh này không, nhưng... Cô không biết, luôn cảm thấy cơ hội đó sớm muộn gì cũng đến, như hôm nay vậy.

Lam Tư nhìn về phía cô, do dự một giây rồi gạt đầu. Nghĩ có lẽ sau khi xem

ảnh xong anh sẽ không tức giận như thế nữa, có thể bình tĩnh nói tiếp đề tài này.

Tóm lại, anh nhất định phải làm rõ xem năm đó anh Tề đã nói gì với Tịch Uy, khiến cô rời xa anh.

Ngay lúc này, vấn đề hợp đồng phiền phức bấy lâu nay anh đã có quyết định.

Anh quyết định sẽ không kí hợp đồng với anh Tề nữa, không bao giờ kí kết với kẻ khiến con anh trở thành con tư sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Lam Tư rất tức giận, nghe Liên Tịch Uy nói hết chuyện năm đó anh Tề nói với cô, anh tức muốn chết, không thể tha thứ cho lão Tề hỗn đản đó, cho dù lão Tề là người một tay tạo nên siêu sao là anh.

Anh thật không thể tin được, lão Tề biết Tịch Uy có thai, lại biết cả chuyện cô sinh cho anh một đứa con trai mà không hề nói cho anh biết.

Thế cũng coi như qua, nhưng điều khiến anh không thể tha thứ chính là anh Tề lại lợi dụng chuyện Tịch Uy mang thai mà khiến cho cô không thể không rời xa anh. Nói ra những lời rõ ràng, như thể là sự lựa chọn tốt cho cả đôi bên.

Theo như những gì Tịch Uy kể lại, anh ta đã nói như thế này.

- Sự nghiệp của Lam Tư vừa mới bắt đầu, sẽ có những kẻ ghen ghét đưa tin làm ảnh hưởng đến tiền đồ của nó.

- Hình tượng của Lam Tư là trẻ trung, sạch sẽ. Chuyện ở chung với bạn gái không thể để người khác biết, em cũng hiểu giấy không thể gói được lửa, một khi chuyện bùng nổ thì không chỉ ảnh hưởng đến tiền đồ của Lam Tư mà cả công ty cũng bị kéo theo.

- Lam Tư và mọi người đều rất cố gắng, rất tâm huyết mới có được thành quả bây giờ, em muốn để cho tất cả chỉ vì em mà đổ xuống sông xuống biển?

- Cậu ấy vốn có thể tiếp tục hẹn hò với em, hơn nữa mọi người sẽ nghĩ mọi cách che giấu cho hai em. Nhưng giờ em có thai, em thấy nếu Lam Tư biết chuyện này thì nó sẽ làm thế nào? Có thể quyết định lập tức kết hôn với em không? Chắc chắn có.

- Em cảm thấy thần tượng kết hôn thì còn làm được thần tượng không?

- Những cái đó đều là thứ yếu vì anh tin Lam Tư có khả năng đó. Nhưng khiến anh lo lắng là một khi sự tồn tại của em bị phát hiện thì đám phóng viên tuyệt đối sẽ không tha cho em. Tình trạng cơ thể bây giờ của em, anh sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó Lam Tư làm ra chuyện gì thì không ai có thể đoán trước được. Nếu nó không khống chế được cảm xúc của mình mà đánh phóng viên thì mọi thứ đều chấm dứt.

- Vì tiền đồ của Lam Tư cũng vì đứa nhỏ trong bụng em, nên làm thế nào tự em nghĩ đi.

Cho nên, Tịch Uy suy nghĩ rồi quyết định rời bỏ anh. Thật là đồ ngu ngốc.

Nhưng khiến cho anh không còn gì mà nói, tức đến học máu là cô sinh con xong còn xin lão Tề nói chuyện này với anh, nhưng lão Tề đó lại đem chuyện tiền

đồ với hình tượng rầm thời mà tẩy não cô. Khiến cô không dám liên lạc với anh nữa, một mình lặng lẽ nuôi con.

Anh thực sự là tức sắp chết, nói cô ngu mà, qua mười năm càng ngày càng

ngu.

- Em có thể hỏi anh một chuyện không. Kẻ ngu ngốc kia đột nhiên do dự hỏi

- Chuyện gì. Lam Tư nhìn về phía cô, có chút tức giận hỏi.

- Anh vì con nên mới đến tìm em à?

- Em ngu thêm chút nữa cũng không sao. Anh trừng mắt tức giận nói.

- Nếu em ngu thì đã không hỏi anh chuyện này. Ai chẳng biết anh chuyện xấu vang khắp thiên hạ, bạn gái xếp hàng dài, chẳng biết ai là thật ai là giả, em chẳng thích làm người thứ ba.

Liên Tịch Uy bĩu môi, trong giọng nói có sự ghen tuông khó đè nén.

Lam Tư trừng mắt nhìn cô, đúng là sắp bị cô làm cho tức chết.

Cái gì mà bảo không biết ai thật ai giả? Nếu là thật thì anh còn mãi không quên được cô mà độc thân đến tận bây giờ chắc?

- Tất cả đều là thật cho nên em chẳng cần lo mình là người thứ ba, người thứ ba mười thì đúng hơn.

Anh cố ý chọc giận cô nhưng không ngờ cô ngốc này tưởng thật, vội nhảy dựng lên như kiểu muốn tránh xa anh càng xa càng tốt.

- Ngồi xuống

Đương nhiên không thể để cô đi, anh nắm cổ tay cô, kéo cô ngồi xuống sofa.

- Mặc kệ là thứ ba hay thứ ba mươi em đều không làm. Cô ngay thẳng nói với anh.

- Em làm anh tức sắp chết rồi.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ với cô. Giấy sau đã cúi đầu hôn cô.

Nụ hôn của anh vì mang theo sự tức giận nên không hề ôn nhu nhưng lại cực nóng bỏng khiến cô đầu vầng mắt hoa, thiếu chút nữa không thở được. Nhưng mà...

- Chờ, chờ một chút. Cô giãy dụa kêu lên.. Anh khó chịu ngẩng đầu lên, giận dữ nhìn cô.

- Chờ cái gì?

- Anh...

Muốn cô nói thế nào đây? Bọn họ đã xa nhau mười năm, vừa gặp lại chưa đầy một giờ đã hôn nhau như thế này thì có phải là tiến triển quá nhanh rồi không?

- Không còn gì để nói thì tiếp tục

Lam Tư lại bá đạo cúi xuống hôn cô. Cô vội lấy tay ngăn lại.

- Chờ một chút.

- Cuối cùng thì em định bắt anh chờ cái gì? Anh tức giận trừng mắt nhìn đầy bất mãn.

Nói anh lừa dục bốc lên cũng được, bảo anh tỉnh trùng lên nào (nguyên văn nhé) cũng thế. Anh ôm eo cô, kéo cô kề sát mình. Từng tế bào cơ thể đều cảm nhận

được hương thơm của cô, cảm nhận được sức hấp dẫn và ảnh hưởng của cô với anh.

Lúc trước, điều duy nhất anh muốn là biết rõ mọi chuyện. Bây giờ vấn đề khúc mắc trong lòng đã có giải đáp, chẳng có gì quan trọng hơn có thể ngăn cản dục vọng muốn yêu cô.

Mười năm chia lìa.

Mười năm trước, khi tình cảm của anh dành cho cô vẫn nồng nàn thì đột nhiên cô bỏ đi.

Mười năm sau, tình cảm của anh dành cho cô thủy chung không thay đổi, dục hòa đương nhiên không thể lui tụt.

Anh muốn cô, muốn yêu cô, muốn ôm chặt cô trong lòng, tiến vào cơ thể cô. Anh biết tất cả bây giờ đều là thật, không phải đang nằm mơ.

Tay anh lần qua áo cô, ôm lấy bộ ngực sữa của cô.

Cô kinh hoàng tròn tròn mắt, vội chặn tay anh lại, đỏ bừng mặt:

- Như vậy quá nhanh.

- Anh chờ mười năm rồi mà còn nói là nhanh?

Hai mắt anh không hề che dấu dục vọng bùng bùng, lẳng lẳng nhìn cô nói.

Ánh mắt mãnh liệt của anh khiến Liên Tịch Uy miệng khô lưỡi khô.

Anh là người đàn ông duy nhất của cô. Tuy qua mười năm chia lìa, tình cảm của cô dành cho anh vẫn không thay đổi, đương nhiên cũng không quên được cảm giác khi được anh ôm chặt trong lòng. Cô cũng muốn có anh. Nhưng có một việc quan trọng cô phải nói rõ.

- Em không muốn là kẻ thứ ba. Cô kiên quyết tỏ rõ thái độ

- Căn bản chẳng có gì là bên thứ ba cả.

Anh gầm nhẹ, sau đó nắm cổ tay cô, giữ lại trên sofa rồi lại hôn cô.

Nụ hôn của anh càng nhiệt tình, càng nóng bỏng hơn trước khiến Liên Tịch Uy có cảm giác như bị cắn nuốt, vỡ vụn cũng khiến mạch máu cô căng lên, chờ mong và khát vọng.

Cô gỡ tay anh ra, chủ động ôm cổ anh, đáp trả lại nụ hôn của anh.

Anh gầm nhẹ một tiếng, nháy mắt đã ép cô xuống sofa, nụ hôn nồng nhiệt khiến cô không nhận được mà rên rỉ.

Đôi môi anh nóng rực hôn rồi liếm khiến cô run rẩy. Tay anh nhanh chóng gỡ bỏ quần áo của cô, phủ lấy bộ ngực cô, dần dần, môi thay thế tay.

Ngon lửa dục vọng càng đốt càng mạnh, cô cũng bắt đầu cởi quần áo anh xuống, vuốt ve cánh tay anh đã khác xưa rất nhiều cùng với những đường cong nam tính của anh.

Sự vuốt ve của cô khiến anh phát cuồng, vội kéo quần cô và chính mình, tách hai chân ra, vọt vào con đường của cô.

Anh vội vàng và to lớn khiến cô bị đau nhưng đây chỉ là cảm giác trong nháy mắt. Sau đó, anh phóng túng, cuồng dã khiến cô quên hết đau đớn, chỉ còn lại sự hưng phấn và sung sướng.

Móng tay cô bấm lên lưng anh, kích động anh một lần rồi lại một lần tiến sâu, giống như áp lực lâu nay được tháo bỏ mà không thể khống chế.

Đến khi cao trào dâng tới, cô hét lớn một tiếng mà anh vẫn không ngừng xâm nhập, cho đến khi cảm giác mất hồn xâm chiếm thì anh mới gầm nhẹ một tiếng rồi nằm đè lên cô.

Hai người vẫn gât gao ôm nhau, không có khoảng cách.

Không bao lâu, anh lại cứng lên trong cơ thể cô. Lần này anh nhẹ nhàng mà yêu cô, mang theo tình yêu vô hạn. Anh còn nói với cô một câu khiến cô rơi nước mắt.

- Anh yêu em

Tính nhẫn nại của Lam Tư sắp bị mài mòn rồi.

Sau khi cùng với mẹ của con anh, mối tình đầu của anh cũng là bà xã tương lai của anh nói lại tình xưa, cũng sắp hết nửa tháng mà giờ anh vẫn chưa được nhận con, để con anh gọi một tiếng cha. Sao lại thành ra thế này?

Tịch Uy nói, con rất lạc quan giống cô nhưng tính lại thẳng thắn như anh. Nếu

để cậu bé biết cha mình là siêu sao Lam Tư thì chưa đầy một ngày tất cả mọi người sẽ biết chuyện, cô và con sẽ mất đi cuộc sống an ổn này. Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý.

Cô nói rất có đạo lý nên anh cho cô thời gian chuẩn bị.

Với một chuyện sớm biết rằng thế nào cũng tới thì cần chuẩn bị tâm lý bao

lâu?

Một ngày, hai ngày không đủ nhưng mười năm rồi thì cũng đủ chứ. Dù sao

Liên Hi cũng mười tuổi, cô là mẹ của con trai của siêu sao Lam Tư, hẳn là đã có sẵn tâm lý mà đối mặt với chuyện này rồi mới đúng.

Cho nên, lúc cô nói muốn chuẩn bị tâm lý, anh nghĩ chỉ 3,5 ngày mà thôi, không ngờ cô từ chối anh đã hai tuần liền, còn quy định trong thời gian này không

được đến gặp cô, tránh bị người phát hiện.

Nghe xem, thế mà cũng nói được à? Anh chẳng phải tội phạm truy nã, bị bắt gặp thì sao? Cùng lắm là bắt tay rồi ký tên là xong. Anh không sợ thì cô sợ cái gì?

Không được! anh không thể cứ để mặc cô như thế này. Ai biết được có phải cô định chuẩn bị đến hết đời không.

Hạ quyết tâm, anh lấy di động gọi cho cô.

- Alo, là anh

- Em biết.

Tiếng cô cười dịu dàng khiến cho thái độ cứng rắn khi nãy của anh cũng mềm xuống.

-Em đang làm gì? Anh ôn nhu hỏi.

-Nấu canh thập cẩm con thích ăn.

-Có phần của anh không?

Đầu dây bên kia yên lặng như không biết phải trả lời anh thế nào hoặc không hiểu anh có ý gì?

-Anh đến ăn tối cùng mẹ con em được không? Anh thử hỏi.

-Không được. Cô cự tuyệt.

-Không sao, không cần lo sẽ làm tổn thương đến tình cảm yếu ớt của anh. Anh tự mĩa mình.

-Lam Tư, anh biết rõ là không phải em không muốn chúng ta ăn tối cùng nhau mà là tình huống không cho phép.

Cô vội vàng giải thích, trong giọng nói mang theo sự xin lỗi và bất đắc dĩ.

-Anh chẳng thấy có gì là không cho phép cả.

-Con đang ở đây.

-Thế thì vừa khéo, em có thể giới thiệu để cha con anh nhận nhau

-Lam Tư... cô vừa bất đắc dĩ vừa khó xử.

-Đã qua nửa tháng, em còn chưa chuẩn bị tâm lý sao? Anh hỏi luôn cô.

-Chuyện này cần dừng khí lớn. Liên Tịch Uy thờ dài.

Nếu anh không nổi tiếng như thế hoặc là đã sắp hết thời rồi thì thật tốt, cô sẽ chẳng từ chối anh như thế. Vì ngoài việc sợ hãi cuộc sống không yên ổn của hai mẹ con, cô còn sợ sự nghiệp của anh sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí là bị hủy hoại.

-Mặc kệ là xảy ra chuyện gì anh đều chống đỡ cho em, em chỉ cần ở sau anh là được, không cần dừng khí gì cả

Là cô tự nghĩ mọi chuyện phức tạp lên thôi.

-Anh nói thật đơn giản. Cô lại thờ dài.

-Mọi chuyện vốn đơn giản, mọi thứ đã có anh rồi, em không cần phải lo. Nếu mọi chuyện đơn giản như anh nói thì thật tốt. Liên Tịch Uy trầm nghĩ.

-Để anh sang chỗ em

Đột nhiên anh nói câu này khiến cô bị shock.

-Không được, con đang ở nhà, anh chưa được gặp con. Cô vội nói

-Tịch Uy, chuyện này chúng ta cần bàn bạc lại.

-Có chuyện gì anh nói qua điện thoại cũng được.

-Anh muốn gặp mặt nói cho rõ.

-Lam Tư...

-Nếu thật sự còn chưa thể gặp con thì tốt nay chờ con ngủ anh sẽ đến. Anh nói tiếp:

-Tóm lại, hôm nay nhất định anh phải qua gặp em, nếu em không muốn anh bị mọi người dưới lầu nhận ra thì cho anh thời gian, đúng giờ xuống đón anh.

Thấy cô yên lặng anh lại hỏi: - Sao rồi, nghĩ kỹ chưa?

Anh đã quyết định thế thì cô còn có thể nói gì? - Con thường ngủ trước mười giờ.

-Được, sau mười giờ anh đến tìm em. Đến anh sẽ gọi cho em, đừng tắt máy nếu em không muốn mọi chuyện bị đưa lên TV.

Thế này thì đúng là Liên Tịch Uy không còn gì mà nói.

- Sao anh càng lúc càng bá đạo, vì thành siêu sao rồi à? Tốt nhất anh đừng uy hiếp em, đừng để em gọi điện thoại cho báo lá cải kể hết chuyện trước kia của anh.

Cô không chịu kém mà uy hiếp lại anh.

Nhưng đợi mãi cũng chẳng thấy gì?

- Alo?

Ồ, đã hết pin sao? Cô cầm điện thoại đưa đến trước mặt, thật tức chết, điện thoại đã sớm tắt.

- Đáng ghét

Cô tức giận mắng, ném mạnh điện thoại vào túi xách nhưng khóe miệng thì bất tri bất giác mỉm cười. Bởi vì anh nhìn lâu như vậy cô đã thấy rất lạ rồi.

Qua hai tuần, mỗi ngày anh đều gọi điện cho cô, một ngày ít nhất ba lần, hỏi hết chuyện một ngày của cô, thiếu điều hỏi tên tổ tông tám đời nhà cô mà thôi.

Mười năm chia lìa, cô có thể qua tivi, đài báo mà biết tin của anh nhưng anh lại không thể?

Mười năm chia lìa với anh mà nói như là chỗ trống mười năm, anh muốn lấp

đầy chỗ trống đó, muốn biết cuộc sống của cô và con trong suốt mười năm qua.

Trong giọng nói cô cảm thấy anh rất muốn đến đây tìm cô, gần gũi cô, nghe cô trò chuyện, nhận con, chơi đùa với con nhưng vì cô anh vẫn nhẫn nhịn.

Nửa tháng qua, mỗi đêm tỉnh mộng cô đều nghĩ phải chăng đây là một giấc mơ, anh thực sự đã quay về bên cô sao?

Quay đầu nhìn lại thấy vị trí bên cạnh trống không khiến cô không tự chủ

được mà lăn chã rơi nước mắt, nghĩ rằng đây chỉ là một giấc mộng.

Mỗi đêm bừng tỉnh, cô luôn hy vọng anh nằm bên cạnh cô, để cho cô có thể ôm anh, vùi vào lòng anh, ngửi mùi hương của anh để tự trấn an bản thân.

Cô vô cùng muốn giữ anh bên người mãi mãi, anh chỉ thuộc về mẹ con cô, không phải chia sẻ anh với bất kì ai.

Nhưng sao có thể thế được?

Anh không phải là người bình thường, anh là siêu sao Lam Tư.

Sao cô có thể vì bản thân mà phá hủy sự nghiệp anh vất vả gây dựng nên và tương lai tốt đẹp của anh.

Cô thật sự không thể làm thế

Cho nên bây giờ cô nên làm gì?

Cô hỏi trời nhưng trời không đáp.

10:20' tối, tiếng chuông di động vang lên, Liên Tịch Uy ngoan ngoãn nghe máy.

Mở cửa sắt tầng dưới, ra ngoài tìm người.

Cô nhất thời không thể nhận ra anh, chỉ thấy một người đàn ông đi dép lê, mặc quần đùi, áo T-shirt, tóc hơi rối, đeo kính râm ngồi trên một chiếc xe máy phân khối lớn đang đọc truyện tranh.

Lạ thật, người đâu rồi? Không phải anh nói là đã ở dưới rồi sao?

- Em tìm cái gì? Anh ở đây.

Cô vội quay lại chỉ thấy người đàn ông cường tráng kia xuống xe, đi về phía cô. Cô tròn mắt nhìn mà há hốc mồm.

- Anh làm cái gì thế?

Cô không tự chủ được mà hỏi, vì nhìn anh trông rất khác bình thường, nếu không sao cô lại không nhận ra anh

- Lên nhà rồi nói

Anh chủ động nắm tay cô, kéo cô vào, đóng rầm cửa lại.

- Con đang ngủ? Anh hỏi

- Vâng.

Cô gật đầu, tuy rằng đèn cầu thang mờ mờ nhưng cô vẫn không nhận được mà nhìn chăm chăm vào anh xem anh khác ở chỗ nào.

- May quá. Anh vui vẻ nói

Cô hơi không hiểu câu này của anh là có gì. Chắc là nghĩ có thể tận mắt nhìn thấy con, tự tay chạm đến con thậm chí là hôn nó rồi.

Lên đến tầng năm, mở cửa nhà đi vào, lần này anh nhẹ nhàng đóng cửa rồi khóa lại.

Liên Tịch Uy và Lam Tư không hẹn mà cùng nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong phòng, chỉ sợ tiếng mở cửa lại làm con thức giấc.

Trong phòng lặng yên, không có một tiếng động.

- Xem ra Tiểu Hy ngủ rất say, anh có muốn đi xem con không? Cô quay đầu hỏi anh.

- Chờ đã.

Lam Tư mỉm cười, đầu tiên tháo kính rồi vuốt lại tóc, rồi gỡ mấy món đồ hóa trang trên mặt xuống.

Liên Tịch Uy nhìn mà trố mắt, cuối cùng cũng hiểu vì sao trông anh hơi lạ. Ngoài tóc và mắt thì anh đã hóa trang, khó trách cô không thể nhận ra ngay.

- Anh làm thế nào thế? Tuy chính mắt nhìn thấy nhưng cô vẫn thấy khó tin

- Diễn viên khi diễn cảnh bị đánh mặt mũi bầm dập thường là hóa trang mà thôi, chẳng lẽ em không biết à? Hay là em tưởng bọn họ thật sự bị đánh thành đầu heo rồi mới diễn. Anh cười cười trêu cô.

- Ai chẳng biết đó là giả, anh đừng chê em ngốc nữa được không? Chẳng qua em chưa nhìn tận mắt bao giờ thôi.

Cô tức mà lườm anh một cái. - Lại đây.

Đột nhiên anh nhỏ giọng nói, trong mắt như có ánh lửa.

Ánh mắt của anh khiến Liên Tịch Uy đỏ mặt, cả người cũng cứ thế mà nóng

lên

- Em tưởng là anh có chuyện muốn nói với em. Cô vội đáp

- Chuyện đó có thể chờ

Tức là anh không thể chờ

Quả thực, mới được một giây anh đã cầm tay cô, kéo cô vào lòng rồi cúi đầu hôn cô.

Lúc đầu, nụ hôn của anh chỉ như chuồn chuồn lướt nước, dịu dàng và khiêu khích, đến khi cô không tự chủ được mà hé miệng đáp lại thì anh mới dần hôn sâu,

đưa cô vào thế, cho đến khi cô ôm lấy cổ anh thì anh hôn cô đến mức chân cô như nhũn đi.

- Phòng em... Cô vẫn còn chút lý trí mà nhớ ra con đang ngủ.

Anh vội cúi xuống ôm cô lên, bước nhanh về phía phòng cô, nghiêng người đè lên người cô.

- Cửa phòng.... Cô lại nhắc nhở.

Lam Tư thiếu chút nữa chửi thề. Lúc này anh đột nhiên không hiểu có đứa con lớn 9 tuổi là hạnh phúc hay bất hạnh.

Nhanh chóng đóng cửa phòng rồi khóa lại, anh vội vã cởi quần áo rồi đi tọt giường cởi quần áo cô.

Sự vội vàng của anh khiến cô khẽ cười. Anh liền trừng phạt cô, hôn mạnh lên

đôi môi cô, hôn đến khi cô không thở nổi, ngọn lửa dục vọng tăng vọt lên.

Đầu tiên anh mon tron cô rồi mới tiến vào cơ thể cô... (lược ạ, edit cái này xấu hổ lắm chứ đùa, mọi người tự tưởng tượng đi, Heo đi uống nước đây)

Sau khi cao trào qua đi, thật lâu sau cô vẫn không thể ngừng thờ dốc. Anh xoay cô lại, để cô nằm lên người anh, vuốt nhẹ mái tóc hơi ướt của cô.

-Nghỉ ngơi đủ chưa? Anh đột nhiên lại hỏi

-Cái gì? Cô mệt đến không có sức nâng đầu lên, gồng đầu lên ngực anh khẽ hỏi

-Anh lại muốn em lần nữa

Cô không có thời gian để kinh ngạc vì anh đã xoay cô lại, tách hai chân cô ra, nháy mắt đã vọt sâu vào cơ thể cô. Mà cô ngoài thờ dốc và rên rĩ cũng chẳng nghĩ được gì nữa, cho đến khi anh đưa cô lên đợt sóng tình yêu, một môi ngù trong lòng anh mới thôi

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Cuộc sống như vậy bất tri bất giác hình thành.

Anh luôn chờ đến buổi tối khi con đi ngủ thì đến, sáng ra trước khi mọi người thức dậy thì lại đi. Mà đáng ngạc nhiên là chuyện này qua hơn một tháng cũng chưa bị phát giác.

Liên Tịch Uy nói cho Lam Tư phát hiện khó tin này.

- Tức là em mong mọi chuyện sớm được làm sáng tỏ sao?

Lam Tư nhúm mày hỏi:

-Thế thì quá đơn giản, anh đi sắp xếp ngay, gọi điện thoại cho phóng viên là được.

Nói rồi anh làm bộ muốn lấy di động ở đầu giường

-Đừng đùa nữa. Cô cười đánh anh một cái rồi kéo tay anh lại: - anh biết thừa em không có ý này rồi còn đùa.

-Nói thật, bao giờ em mới cho anh một danh phận đây?

Lam Tư ngồi dậy đến, ung dung nhìn cô, nhúm mày hỏi.

Liên Tịch Uy hơi cứng đờ người, biết mình không thể trốn tránh mãi.

Trong thời gian này bọn họ thảo luận vấn đề này không dưới mười lần, nhưng lần nào cô cũng né tránh, sau đó còn hai lần dùng mỹ nhân kế mà tránh thoát. Còn bây giờ, cô vốn cũng định nói với anh nên quyết định không né tránh nữa.

Cô cũng ngồi lên, đầu tiên kéo chăn lên rồi mới nhìn anh.

-Thái Nhi nói với em, anh đã ở trong nhà cô ấy hai tháng, chuyện công việc của anh thì làm thế nào?

Cô quan tâm hỏi.

-Ngoài cái này ra cô ấy còn nói gì không? Lam Tư không đáp hỏi lại.

-Cô ấy nói hợp đồng của anh đã đến hạn, anh đang nghĩ chuyện kí tiếp hợp đồng với công ty cũ hay chuyển sang công ty khác

-Đúng, anh đã quyết định không ký hợp đồng nữa. Anh nói thẳng với cô.

-Hợp đồng làm việc hay là phát hành đĩa hát.

-Đều đúng

- Tức là anh đã có đối tượng muốn hợp tác sau này à?

- Có.

Câu trả lời của anh khiến Liên Tịch Uy cảm giác có phần mất mát, tuy rằng cô sớm biết anh sớm muộn gì cũng rời đi, đến sân khấu của anh, nhưng vừa biết tin này thì cô vẫn không thể không chế được cảm giác cô đơn trong lòng.

- Vậy anh định bao giờ rời đi. Cô hỏi

- Đi đâu?

- Làm việc

- Anh đã quyết định không kí tiếp nữa. Anh chăm chú nhìn cô nói

- Tức là anh sẽ về Đài Bắc ký hợp đồng với đối tác mới đúng không? Sau khi kí hợp đồng thì công việc sẽ như tuyết lở mà đến, chắc đến năm 2012 anh mới hết lịch làm việc.

Cô cười nói nhưng nụ cười này rất gượng ép. Anh lặng yên thoáng nhìn cô rồi mới từ tốn đáp:

- Đối tượng hợp tác của anh ở đây, việc gì anh phải về Đài Bắc?

- Đối tượng hợp tác ở đây? Cô nghe xong thì ngạc nhiên, khó hiểu nhìn anh:

- Tân Trúc có công ty đĩa nhạc hay công ty quản lý nào sao? Em nghĩ mấy công ty này đều ở Đài Bắc chứ.

- Tân Trúc không có công ty quản lý hay công ty đĩa nhạc, cho dù có anh cũng không biết.

- Nhưng anh nói đối tượng hợp tác của anh ở đây?

- Đúng thế, ở ngay đây. Anh chỉ vào cô.

Cô ngơ ngác nhìn anh, cả người ngây ra, anh có ý gì?

Còn chưa kịp hỏi lại thì cửa phòng có tiếng vận cửa lách cách, rồi người ngoài cửa thấy bị khóa thì kêu lớn:

- Mẹ ơi!!!

Liên Tịch Uy hoảng đến nhảy dựng lên, luống cuống mặc quần áo. - Mẹ.

Ngoài cửa con trai đã bắt đầu gõ cửa.

Cô vừa mặc quần áo vừa đi ra cửa. Không đúng, chờ đã, cô quay lại thấy Lam

Tư vẫn thản nhiên nằm trên giường. - Anh làm gì thế? Mau dậy đi.

Cô vội đi tới bên giường, kéo anh lên. - Dậy làm gì?

Anh còn hỏi cô thế đấy

- Anh không thấy con gọi em sao? Con sắp vào phòng, anh nhanh trốn đi.

Cô vội nhặt quần áo của anh mà nhét vào lòng anh.

- Em định bảo anh trốn đi đâu? Nhân lúc này giới thiệu cha con anh không được sao?

- Không được, anh nhanh trốn vào toilet đi. Cô đẩy anh về phía toilet

- Toilet? Anh không đi.

Anh kiên quyết kháng nghị, hai chân như mọc rễ mà không nhúc nhích.

- Thế trốn vào tủ quần áo cũng được. Cô lại đẩy anh về phía tủ áo.

- Tủ quần áo, em định làm anh ngạt chết sao? Anh lại kháng nghị, hai chân vẫn đứng bất động.

-Mẹ, mẹ, mẹ!

Cậu nhóc không thấy cô đáp lời thì gọi lớn hơn, đập cửa mạnh hơn

-Không có chỗ trốn, anh trốn ở gầm giường cũng được.

-Cái gì? Gầm giường?

-Không có thời gian, nhanh trốn đi. Hôm qua em mới lau nhà, không bẩn đâu.

Liên Tịch Uy đề anh xuống rồi đẩy anh vào đó:

- Trước khi em gọi thì anh đừng nói gì đấy.

Cô kéo ga trải giường xuống rồi vội vàng đi ra cửa.

Lam Tư nằm dưới gầm giường không còn gì để nói.

Việc gì anh lại nói không thích vào toilet, tốt xấu gì thì nó còn rộng hơn gầm giường, cả tủ quần áo cũng được, ít nhất nó còn ấm áp, mềm mại hơn gầm giường nhiều.

Anh là thiên vương Lam Tư, siêu sao Lam Tư, cuối cùng vì sao lại bị đối xử thế này? Đúng là hỏi trời trời không thấu.

Liên Tịch Uy đi tới trước cửa phòng, mở cửa phòng.

-Sao thế Tiểu Hy? Con đang ngủ sao lại dậy? Cô nhẹ nhàng hỏi con Liên Hi thận trọng mím môi, ánh mắt nhìn mẹ có sự khiếp sợ.

-Sao thế? Cô dịu dàng hỏi lại: - có phải con nằm mơ không?

Liên Hi lại lẳng lặng nhìn cô một lúc rồi mới gật đầu, sau đó nhìn về phía sau cô.

Liên Tịch Uy biết con đang nhìn giường cô, trước kia mỗi đêm con nằm mơ giật mình tỉnh lại đều chạy tới ngủ cùng cô, nhưng đêm nay trong phòng cô cũng không phải chỉ có một người...

- Đó chỉ là nằm mơ thôi, không phải là thật. Nào, mẹ đưa con về phòng.

Cô đi ra cửa, dặt tay con nói.

- Mẹ, con ngủ cùng mẹ được không?

Cậu nhóc không nhúc nhích, ngẩng đầu hỏi cô.

Cô cứng đờ người, ngồi xổm trước mặt con.

-Tiểu Hy, con đã lớn rồi, không thể cứ nằm mơ rồi lại chạy đến ngủ cùng mẹ, con phải dũng cảm lên. Cô dạy con

-Một lần cuối thôi được không? Mẹ

Liên Hy đáng thương cầu xin:

-Đều tại Đường Minh Lệ hôm nay kể chuyện ma quỷ nên con mới nằm mơ thấy yêu quái bay trên đầu, con mở mắt thì nó cũng trừng mắt nhìn lại con...

- Được rồi..

Liên Tịch Uy vội cắt ngang lời con, không để cậu nhóc nói tiếp vì cô cũng nổi hết da gà lên. Không cần phải nói, con sợ ma là di truyền từ cô.

- Vào đây đi.

Cô nói với con, hai mẹ con cùng nhau vào phòng rồi nằm xuống giường.

Xin lỗi Lam Tư, anh nhịn chút nhé, con sẽ ngủ nhanh thôi

Liên Tịch Uy nói thầm trong lòng với người dưới giường kia.

Đương nhiên, Lam Tư ở dưới giường không có thuật đọc tâm, căn bản chẳng nghe được câu xin lỗi của cô. Anh cảm thấy nhất định là cô đang chinh anh. Bằng không sao lại nhét anh ở dưới giường, còn để cho con vốn không biết đến sự tồn tại của anh vào phòng ngủ.

- Hừ... hừ...

Anh hừ nhẹ hai tiếng, để xem sau này anh trả thù cô thế nào.

- Tiếng gì thế mẹ.

Trên giường, Liên Hy tai thính nghe thấy tiếng kì quái.

- Chắc là con chuột hay gián, đừng để ý.

Lam Tư khó mà tin tròn tròn mắt, suýt thì học máu mà chết.

Cô dám nói như thế

Phải nhin, anh nhất định phải trả thù, thù này không trả không phải quân tử.

Đúng là đáng chết.

Sáng hôm sau đợi con đến trường, Liên Tịch Uy bị ai đó chinh lại

Tối qua Lam Tư không đi, đợi con ngủ say thì chạy lên giường, chen chúc cùng hai mẹ con ngủ. Đến lúc trời sáng, trước khi cậu nhóc tỉnh lại thì trốn tạm vào toilet, đợi cho đến khi con đi học rồi mới đi ra.

Sau đó, anh đẩy cô xuống giường, đem sự bất bình, hờn dỗi đem qua hóa thành dục hỏa mà hung hăng chinh cho đến khi cô kêu không dám mới thôi.

Liên Tịch Uy không nhớ rõ mình là bị anh làm mệt mà ngủ hay là kích tình rất sâu, chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh.

Tóm lại đợi đến khi cô tỉnh lại chỉ còn mình cô trên giường, ngoài cửa mặt trời đã nhô cao, vừa đến lúc ăn trưa.

Cô ngồi dậy đi xuống, hai chân đau nhức khiến người co rúm lại.

Anh thật quá đáng. Cô không có ý đẩy anh xuống gầm giường, cũng không cố

ý nói anh là chuột hay gián. Thế mà anh lại lấy cớ đẩy để trừng phạt cô, đúng là lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng cô không nhin được mà khẽ cười. Cô phải thành thật thừa nhận rằng sự trừng phạt này không đáng ghét chút nào.

Mặc quần áo rồi, cô mở cửa phòng, chắc chắn lại rằng khi ở trong phòng ngủ không nghe nhầm, trong phòng khách TV đúng là đang bật, mà kẻ lòng dạ hẹp hòi kia giống hệt như hồi ở chung mười năm trước, cứ nằm trên sofa xem tivi, trên bàn trà đầy những vỏ đồ ăn bị anh ăn sạch.

- Em dậy rồi.

Thấy cô, anh nhếch miệng cười nói, trên mặt có sự thỏa mãn đầy ái muội.

Liên Tịch Uy vừa thẹn vừa quần yêu kiều trừng mắt nhìn anh một cái rồi nhìn rác trên bàn trà

- Anh ăn nhiều như thế còn ăn được cơm nữa không? Cô hỏi

- Có, em định nấu cho anh ăn à?

Hai mắt anh sáng bừng lên, lúc trước mở tủ lạnh anh đã thấy trong tủ có không ít rau dưa hoa quả, vừa thấy đã biết bình thường cô hay vào bếp. Mà anh còn chưa có cơ hội thưởng thức tay nghề của cô. Thèm muốn chết.

-Anh thích ăn cơm hay ăn mỳ? Mỳ 15', cơm nửa tiếng. Cô cho anh chọn

-Mì đi

Liên Tịch Uy gật gật đầu, đi vào phòng bếp, dùng tốc độ nhanh nhất nấu mì thập cẩm bung lên.

- Ăn được rồi. Cô kêu lớn rồi gọn bát đũa

Lam Tư nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, chạy vội đến bàn ăn

- Thơm quá!

Anh hít sâu mùi hương trong không khí mà khen

Cô mỉm cười, đẩy bát nỳ về phía anh. Sau đó, anh kéo ghế ngồi xuống ăn như rồng cuốn, lại bảo cô lấy thêm bát nữa. Cho đến khi ăn hết ba bát mới thỏa mãn dừng lại, ngồi phịch trên ghế, vỗ vỗ bụng, còn không khách khí mà ợ một cái.

- ợ!

Liên Tịch Uy phing cười, nếu hình ảnh này của Lam Tư mà để fan hâm mộ biết thì chắc chắn sẽ phát khóc vì hình tượng sụp đổ.

-Em cười cái gì? Anh nhú mày hỏi cô

-Cười anh lòi thoi lếch thếch thế này. Nếu để fan của anh nhìn thấy chắc chắn họ phát khóc lên mất

-Chẳng sao, dù sao anh cũng sắp rút khỏi làng giải trí

Nghe vậy, Liên Tịch Uy đột nhiên ngây người, trừng mắt nhìn anh:

-Anh nói gì cơ? Cô nghi ngờ mình nghe nhầm

-Em không nghe nhầm đâu. Anh quyết định sẽ rời làng giải trí.

Cô cứng họng nhìn anh, vẻ mặt không thể tin được và cũng không dám tin

-Đừng đùa nữa, đêm qua anh còn nói có đối tượng hợp tác mới, công ty đó ở ngay Tân Trúc...

-Đúng thế, ngay ở đây.

Anh gật gật đầu rồi chăm chú nhìn cô, từ tốn nói:

-Anh muốn ký hợp đồng có tên là hôn ước, đối tác thì sớm đã định từ mười năm trước, tên cô ấy là Liên Tịch Uy. Nội dung hợp đồng còn chưa xác định, phải để hai bên thảo luận rồi mới có quyết định chính thức. Nhưng anh nghĩ hai bên phải tin tưởng nhau, yêu thương nhau cho đến chết mới thôi. Em cảm thấy thế nào? Có ý kiến gì không?

Liên Tịch Uy nhìn anh không chớp mắt, chỉ thấy mũi cay cay, nước mắt rơi xuống khiến tầm mắt cô trở nên mờ hồ.

Sao anh có thể bất ngờ mà nói những lời này, lại còn rất bình tĩnh mà nói chuyện ký hôn ước để cầu hôn cô như thế? Thật sự rất chẳng lãng mạn, rất tùy tiện, rất...

- Em có đồng ý làm đối tác của anh không, cô Liên Tịch Uy?

Anh vươn tay về phía cô.

Trong tầm mắt mờ hồ, cô nhìn tay anh, cố gắng để nước mắt không rơi xuống

Không thành ý như thế, không lãng mạn lại tùy tiện, thậm chí ngay cả hôn cũng không có, cô không được đồng ý, không được đồng ý... nước mắt nóng rức

đột nhiên rơi xuống, Liên Tịch Uy không nhận được sự kích động mà khóc òa lên.

Giấc mộng suốt mười năm, sự chờ đợi suốt mười năm, mười năm nhớ nhung và không dám mơ ước xa vời, cuối cùng giấc mơ của cô cũng thành sự thật, mây tan ra, trăng sáng lên sao.

Lam Tư đứng dậy đi đến bên cô, kéo cô vào lòng rồi dịu dàng lau nước mắt, nhưng bất kể anh lau thế nào, nước mắt vẫn rơi xuống không ngừng

- Sao anh không biết là em thích khóc nhỉ?

Anh thờ dãi nói, không biết làm sao, đành hôn lên mắt cô, hôn lên mặt cô đến khi cô không còn rơi lệ nữa mới thôi.

- Câu trả lời của em là gì?

Anh cọ trán cô, nhỏ giọng hỏi, anh còn chưa nghe được câu đồng ý của cô thì lòng vẫn bất an

Cô khẽ vuốt mặt anh, khàn khàn nói:

-Em không cần danh phận, chỉ cần trong lòng anh có em là đủ rồi

-Nhưng anh đề ý. Anh hôn cô một cái - anh không muốn thành tình nhân bí mật của em, anh muốn có danh phận, là chồng thực sự của em.

Cô ôm chặt anh, vùi mặt vào cổ anh - Nhanh nói em đồng ý lấy anh đi.

Anh ôm eo cô, thúc giục.

Liên Tịch Uy hơi lặng yên rồi nhìn anh nói:

-Em đồng ý lấy anh, nhưng không phải bây giờ

Lam Tư kinh ngạc:

-Nghĩa là gì? Em nói rõ đi.

Anh buông eo cô, nắm vai cô, nhú mắt nhìn cô hỏi

-Sự nghiệp của anh bây giờ đang lên, nếu đột nhiên kết hôn, lại lòi ra một

đứa con chín tuổi thì có nghĩ là sẽ có hậu quả gì không?

Cô khẽ hỏi

-Anh mặc kệ hậu quả gì, hơn nữa vừa nãy anh...

-Không thể không quan tâm.

Cô kiên định cắt ngang lời anh:

-Đó là sự nghiệp vất vả suốt mười năm anh mới gây dựng được, em không thể để vì em mà bị hủy hoại được

-Không phải vì em mà bị hủy, anh đã sớm quyết định sẽ rút lui rồi

Cô lắc lắc đầu nhẹ trách:

-Đừng đùa nữa

-Anh nói thật, không đùa. Anh nói rất thật

Cô trừng mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh bị dọa đến ngây như phỗng, anh

đang nói thật sao?

-Lam Tư, nếu là vì em và con, em...

-Không phải chỉ vì mẹ con em, anh cũng là vì chính bản thân mình.

Không để cô mất công toi thuyết phục, anh nói nguyên nhân:

- Anh mệt rồi.

Cô nhìn anh chằm chằm, sợ rằng đây chỉ là anh nói để an ủi cô

-Anh còn trẻ như thế, còn chưa đến 30 tuổi sao lại mệt mỏi? Đây là anh đang an ủi để em khỏi tự trách mình đúng không?

-Không, anh thực sự đã mệt rồi. Em có biết hai năm nay mỗi ngày anh đều phải uống thuốc ngủ mới ngủ được không? Anh trầm giọng nói

Liên Tịch Uy ngây người, không, cô không biết, thậm chí cũng không hề nghe

đến

-Anh lừa em. Cô chú ý nhìn anh, giọng nói căng thẳng

-Anh có thể cho em xem đơn thuốc của anh. Chuyện này chỉ có anh và trợ lý của anh biết thôi, nếu không để bên ngoài biết thì lại có tin đồn “siêu sao mắc chứng trầm cảm...”. Tin đồn này em cảm thấy thế nào?

Liên Tịch Uy không cười nổi, cô chưa từng nghĩ anh lúc nào cũng tỏa sáng trên sân khấu lại bị mất ngủ, trầm cảm.

- Sao lại như thế?

Cô nghiêm khắc hỏi anh:

- Vì sao lại mất ngủ, bác sĩ nói thế nào. Cả bệnh trầm cảm là thế nào?

- Cái đó cũng không phải là điểm quan trọng, quan trọng là em còn chưa trả lời anh, em đồng ý lấy anh chứ.

Anh lẳng lặng nhìn cô chờ đợi

- Cái đó không quan trọng, anh bị bệnh gì? Anh nói nhanh lên!

Cô vừa tức vừa vội hỏi, không thể chấp nhận việc anh có vấn đề.

Những người xung quanh anh làm sao thế? Những năm gần đây ép anh làm việc kiếm tiền không cho anh thời gian nghỉ ngơi à? Bọn họ chăm sóc anh kiểu gì thế. Cô cảm thấy rất tức giận, rất tức giận!

- Nếu anh thực sự bị bệnh, có phải là em sẽ không lấy anh nữa không? Anh

đùa hời

- Liễu Lam Tư!

Liên Tịch Uy mắng:

- Em rất lo lắng, anh đừng đùa nữa được không? Cô trừng mắt nhìn rồi không tự chủ được lại khóc.

Lam Tư bị nước mắt cô rơi xuống làm cho luống cuống

- Này. Anh nhẹ nói, luống cuống lau nước mắt cho cô: - Đừng khóc, anh không đùa nữa, anh không sao, thật sự không sao

- Không sao sao lại mất ngủ, không có việc gì sao lại phải uống thuốc? Không có việc gì sao lại bị trầm cảm

Cô ghen ngào hỏi

- Đó là... anh không còn gì để nói, cảm giác như bị gậy ông đập lưng ông.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Xem ra cô nhất định phải biết, biết không thể lừa cô, Lam Tư hít sâu một hơi, nhẹ nói

- Thật ra cũng không có gì, chỉ là anh không tìm được trọng tâm cuộc sống nên suy nghĩ nhiều mà mất ngủ thôi.

Anh nhẹ nói.

Nghe thế, nước mắt Liên Tịch Uy lại như mưa mà rơi xuống khiến Lam Tư giật mình

- Em yêu, baby, em sao thế? Anh đã trả lời em, cũng không đùa giỡn, sao em còn khóc? Em yêu, đừng khóc, ngoan nào, em yêu...

Anh dịu dàng ôm cô, nhẹ vỗ lưng cô, dỗ dành, an ủi

Nhưng cô vẫn khóc như mưa, nước mắt rơi xuống ngực anh khiến tim anh bồng rít

Trời ạ, nếu lấy sao trên trời đưa xuống cho cô có thể khiến cô ngừng khóc thì anh tuyệt đối dùng hết sức mà hái sao cho cô

- Nào. Đừng khóc nào? Em khóc anh rất đau lòng. Anh vội nói

- Em... không... ngừng được... Cô ghen ngào thút thít nói

- Sao lại không ngừng được?

Anh nghĩ có lẽ dù cô nói chuyện thì cô sẽ dần không khóc nữa

Cô vùi đầu vào ngực anh, yên lặng lắc lắc đầu, cô khóc ướt áo anh nhưng vẫn không có dấu hiệu sẽ ngừng lại

Lam Tư khẽ thở dài ôm lấy cô. Không thể không nói:

- Gần đây anh đã không mất ngủ, nhất là lúc có em bên cạnh anh. Anh nhẹ giọng nói cho cô:

- Tiếng tim đập của em, hơi thở của em, mùi hương của em là liều thuốc tốt nhất để anh có thể ngủ ngon. Sau này có em và con sẽ thành ý nghĩa cuộc sống của anh, anh sẽ không miên man suy nghĩ nữa. Tin anh đi, giờ anh đã không sao, bệnh mất ngủ sắp khỏi hẳn rồi. Cho nên em đừng lo lắng nữa,

đừng khóc nữa nào.

Liên Tịch Uy lại khóc thút thít vài tiếng, khóc một lúc mới nói”

-Em không cho phép... không cho phép anh nói rằng không... không tìm thấy ý nghĩa cuộc sống..

Như thế rất buồn thảm

- Được. Anh vội đáp lại, chỉ cần cô yêu cầu anh sẽ đáp ứng

-Cũng không cho phép anh lại... miễn man suy nghĩ, không cho anh lại mất... mất ngủ...

-Được

-Không được lại bị trầm cảm...

-Được

-Phải chăm sóc bản thân thật tốt...

-Được.

-Đừng làm em lo lắng nữa...

-Được.

Nghe anh liên tiếp nói được, cô không nhận được ngẩng đầu hoài nghi nhìn anh. Anh trả lời nhanh như thế, giống như là nói cho có lệ, thực sự anh có biết cô nói gì không?

-Anh có nghe em nói gì không? Cô hỏi anh

-Đương nhiên

-Vậy anh nói xem, em vừa nói gì.

Anh vốn đang nhũn mảy, thấy cô không khóc nữa thì khuôn mặt cũng giãn ra.

- Em không cho anh nói những lời khiến em đau lòng?

Thấy cô gật đầu anh lại nói tiếp:

-Không cho anh lại bị bệnh làm em lo lắng, còn phải chăm sóc bản thân cho tốt, muốn anh giao tất cả tài sản cho em, mua cho em nhà mới, nhẫn kim cương 5 cara làm nhẫn kết hôn, còn...

-Chờ đã, em có nói thế đâu? Cô nhìn anh trân trối

-Em chưa nói, là anh nói. Mắt anh hiện lên ý cười:

-Anh muốn đem toàn bộ tài sản của anh, một căn nhà mới và một chiếc nhẫn kim cương 5 cara để cầu hôn em.

Sau đó anh chăm chú nhìn cô:

- Tiểu thư Liên Tịch Uy, xin hỏi em có đồng ý lấy anh không?

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

- Em đồng ý nhưng không phải bây giờ

Cô đồng ý nhưng lại đưa ra cho anh một vấn đề khó

Cô nói không phải là bây giờ, vấn đề là không phải bây giờ thì là bao giờ?

Hai hôm nay Lam Tư luôn tự hỏi điều này, vì cô không cho anh một đáp án chính xác, mà anh nghĩ thế nào cũng không ra. Không phải bây giờ thì là bao giờ? Ai nói cho anh biết đây

Anh vừa ăn sáng vừa nghĩ, đối diện lại truyền đến tiếng của ông chủ nhà này

-Cậu còn định ở đây bao lâu nữa? Chồng của Ngải Thái Nhi là Khương

Kham hỏi.

-Làm gì? Chê tôi phiền hay thấy tôi chướng mắt? Nhưng tôi không hề quấy rầy hai vợ chồng cậu ở trong phòng làm chuyện yêu đương

Anh bĩu môi nói. Hai mắt cười như không cười nhìn Ngải Thái Nhi bung đĩa

trứng ốp lếp đi tới

Chỉ thấy cô ấy nghe xong suýt thì té ngã, sau đó đồ mặt vội trốn vào nhà bếp

không ra.

-Sao cậu dám nói lung tung thế? Khương Kham giận dữ cầm hộp khăn giấy ném về phía anh

-Ấn ngay nói thật cũng sai? Anh cười nói, trời mới biết anh hăm mộ vợ chồng họ biết bao nhiêu

-Sáng nay lúc tôi chạy thể dục, phát hiện gần đây có chó săn.

Lườn anh một cái, Khương Kham vẫn tốt bụng nhắc nhở anh

Lam Tư nhú mày:

Là thật sao?

Khương Kham gật gật đầu

-Tôi nghĩ người bình thường chắc sẽ không dùng máy ảnh chuyên nghiệp chụp ảnh, nhất là lúc 5h sáng, xung quanh lại chẳng có cảnh đẹp gì.

-Tôi nghĩ hẳn là không có ai tìm được chỗ này mới đúng. Lam Tư hơi dăm chiêu nói.

-Có lẽ là theo dõi cậu trở về. Khương Kham nhìn anh, không nhịn được nữa mà tò mò hỏi: - mỗi ngày nửa đêm cậu chuồn ra ngoài, sáng sớm mới về là đi đâu?

-Sao cậu biết?

-Chỉ có Thái Nhi hoàn toàn tin tưởng cậu cùng đứa trẻ con chẳng có lòng phòng bị mới không đề phòng người ngoài như cậu

Khương Kham cố ý nói như vậy, làm cho anh phì cười.

- Cũng đúng

-Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi

-Đi làm hái hoa tặc. Cũng nên để cho người tránh trong phòng bếp nghe chuyện này rồi.

-Hái hoa tặc? Khương Kham nhú mày: - tôi nghĩ cậu sớm đã có người trong lòng?

-Đúng thế. Anh thờ dài, vẻ mặt rất bất đắc dĩ

-Tức là đóa hoa cậu hái chính là đóa hoa trong lòng cậu?

Khương Kham quả là hiểu anh

Lam Tư thần nhiên gật gật đầu.

- Thế cậu còn ở đây làm gì, không đến mà ở nhà người yêu cậu đi?

Nghe vậy Khương Kham vội trách, chắc chắn là rất chán “bóng đèn” này rồi.

-Cậu vì lo lắng thân phận ngôi sao sẽ khiến cuộc sống của cô ấy trở nên phức tạp hay là lo sự tồn tại của cô ấy ảnh hưởng tới sự nghiệp của cậu mà lên kút như thế? Khương Kham có chút đăm chiêu nhìn anh.

-Có lẽ nên hỏi vợ cậu ý. Anh quảng vấn đề lại cho Khương Kham.

-Thế là có ý gì?

-Vì cô ấy còn biết rõ đáp án hơn tôi. Người phụ nữ của tôi và vợ cậu là bạn bè hơn mười năm, những năm gần đây bọn họ vẫn duy trì liên lạc mà không cho tôi biết.

Lam Tư nói xong, ngẩng đầu nhìn Ngải Thái Nhi đang trốn trong nhà bếp mà chất vấn:

- Thái Nhi, sao cậu có thể đối xử với mình như thế?

Trong phòng bếp yên lặng, lúc sau, Ngải Thái Nhi mới bắt đầu đi ra:

-Xin lỗi

-Mình không muốn nghe cậu xin lỗi, chỉ muốn biết vì sao thôi? Mấy năm nay cậu tro mắt nhìn Tịch Uy vất vả nuôi con, chẳng lẽ cậu không có lòng trắc ẩn sao? Cậu chẳng phải là bạn thân nhất của cô ấy sao? Sao có thể làm như thế chứ? Anh chất vấn cô

-Cô ấy khóc xin mình, cậu muốn mình làm thế nào. Đứng giữa hai người, cô cũng rất khó xử.

-Ngay cả như vậy cậu cũng không nên giúp cô ấy gạt mình lâu như vậy.

-Cha mẹ Tịch Uy là những người rất bảo thủ, không chấp nhận chuyện con gái chưa chồng đã có con. Để giữ lại đứa bé nên Tịch Uy mới đoạn tuyệt quan hệ với gia đình. Nếu ngay cả mình cũng phản bội cô ấy thì cậu có dám chắc cô ấy sẽ không giữa đêm chuyển nhà, không liên lạc với mình nữa không?

-Mình sẽ can cô ấy! Anh phản bác

-Cản thế nào? Ngải Thái Nhi nhìn thẳng mắt anh: - mười năm trước cậu không có tài khoản, không có nhà ở, ngay cả công việc cũng chỉ là một lính mới, thành công hay thất bại còn chưa biết. Lúc đó cậu định ngăn cản cô ấy thế nào? Cho dù ngăn được cô ấy lại thì sau đó sẽ thế nào? Bỏ công việc, mạo hiểm vi phạm hợp đồng, nửa bước không rời cô? Sau đó dùng không khí để nuôi sống một nhà ba người?

Tuy rằng tàn nhẫn nhưng đó là sự thật

-Trời không tuyệt đường người.

-Tịch Uy đúng là rất hiểu cậu. Cô ấy nói nhất định cậu sẽ nghĩ như thế. Quả

đúng như vậy. Ngải Thái Nhi lắc đầu thờ dãi.

Nghe vậy, Lam Tư nhú mày.

-Vì cô ấy hiểu cậu chắc chắn sẽ hy sinh tương lai vì cô ấy nên cô ấy mới khóc lóc cầu xin mình đừng đem chuyện của cô ấy nói cho cậu biết, tránh

để cậu hi sinh giấc mộng của chính mình

-Ước mơ của mình đều là vì cô ấy!

Lam Tư khàn khàn phản bác, bởi vì gặp cô ấy nên anh mới tìm được ý nghĩa

cuộc đời.

-Bất kể là thế nào cô ấy làm đều là vì tốt cho cậu, cậu không thể trách cô ấy

được.

Ngải Thái Nhi nói:

-Mà cũng không thể trách mình. Vì ngoài việc không nói chuyện của cô ấy ra, mười năm qua mình đã cố hết sức để thay cậu chăm sóc mẹ con cô ấy.

Chuyện này Lam Tư biết hết vì thời gian này Tịch Uy nói cho anh không ít chuyện quá khứ, Thái Nhi quả thực giúp Tịch Uy rất nhiều.

Trên thực tế, anh cũng nghĩ rất nhiều, đại khái cũng có thể hiểu được chuyện năm đó.

Năm đó anh mới 18 tuổi mà thôi, sự lỗ mãng của anh mọi người đều biết cho nên bọn họ mới dùng cách mà họ nghĩ là tốt nhất để quyết định thay anh

Thật ra, nghĩ một cách thông suốt anh sẽ không trách bọn họ, chỉ là đau lòng vì mười năm qua Tịch Uy đã phải khổ cực, vất vả.

Điều duy nhất khiến anh không nghĩ ra mà lại không nhận được phải nói chính là Thái Nhi có thể giấu điểm anh ba năm, năm năm nhưng đến tận mười năm thì có phải là rất quá không? Anh rất muốn biết lí do.

-Cậu cảm thấy bây giờ mình còn chưa đủ thành công, còn chưa đủ năng lực

để cho mẹ con bọn họ có cuộc sống tốt sao? Anh hỏi cô

-Có ý gì? Ngài Thái Nhi khó hiểu

-Mười năm trước mình tay trắng cho nên cậu giúp Tịch Uy giấu mình.

Nhưng mấy năm nay, mình đã có thể nuôi sống hai mẹ con, vì sao cậu còn cứ giấu điểm mình, để mẹ con cô ấy sống vất vả như thế?

-Cậu nghĩ mình muốn sao? Cô nhủ mày rồi bừa mồm nói: - cậu là siêu sao, tạp chí nào chẳng đăng những scandal của cậu rồi phản đối những cô người yêu tin đồn đó, đôi khi Tịch Uy xem xong còn khóc, nếu đổi lại vị trí bị phản đối đó là cô ấy thì cô ấy chịu được sao?

Lam Tư nhất thời không biết nói gì, lại thấy đau lòng cho cô

-Bên ngoài tuy Tịch Uy tỏ vẻ rất lạc quan nhưng thật ra mọi đau khổ cô ấy

đều tự mình chịu, một mình yên lặng chấp nhận.

Ngài Thái Nhi thở dài nói:

- Mình không đủ nhẫn tâm, cứng rắn để làm thế. Cô lắc lắc đầu.

Anh đột nhiên hiểu ra vì sao Thái Nhi không nói ra sự thật, cũng hiểu vì sao Tịch Uy lại nói “không phải bây giờ”

Thì ra là thế

Giờ anh đã biết mình nên làm gì

-Thái Nhi, có thể phiền cậu giúp mình một việc không? Anh hỏi Ngài Thái Nhi tò mò nhìn anh một lúc rồi nói:

-Chuyện gì?

“Bí mật chuyện siêu sao Lam Tư cùng bạn gái ở chung bị hé mở”

“Bạn gái của siêu sao Lam Tư là người phụ nữ đã ly hôn”

“Thiên vương Lam Tư rơi vào tam giác tình yêu”

Gần đây tin yêu đương của siêu sao Lam Tư đang bị làm loạn lên, mỗi ngày

đều thành đề tài bàn tán của các bà, các mẹ. Bọn họ vô cùng phấn khởi mà bàn tán.

Đi đến đâu cũng chỉ nghe thấy chuyện này.

- Bây, bà có đọc báo về tin mới của Lam Tư không?

Ngay cả đến hàng hoa quả mua đồ, Liên Tịch Uy cũng thấy có người bàn chuyện này.

-Sao thế, tôi còn chưa xem, có phải lại có tin gì mới không?

-Đúng, hôm nay còn có thêm không ít ảnh chụp đâu.

-Ảnh ai? Ảnh người phụ nữ không biết xấu hổ kia à?

-Không phải. Bà không biết đâu, người phụ nữ không biết xấu hổ đó là người đã kết hôn, hơn nữa chồng cô ta là một chủ xí nghiệp cũng khá đẹp trai. Trên tạp chí có vài bức ảnh chụp anh ta, đẹp trai không kém gì mình tình.

-Thật hay đùa thế?

- Thật mà

- Sao lại như thế? Trên đời sao lại có chuyện bất công như vậy?

- Đúng thế, đã có chồng vừa đẹp trai lại giàu có, cô ta còn câu dẫn Lam Tư làm gì? Đúng là không biết xấu hổ!

- Đúng thế, quá vô liêm sỉ

- Mấy người nói đủ chưa?

Liên Tịch Uy đứng bên nghe họ nói một câu không biết xấu hổ, hai câu vô liêm sỉ thì không nhịn được lạnh lùng nói:

- Mấy người đến sự thật là gì cũng không biết, dựa vào đâu mà ở đây mắng người?

Cô thỉnh linh chen ngang khiến hai bà tám kia dừng lại, khó hiểu quay đầu nhìn cô.

- Sao nào, chẳng lẽ tôi nói sai chắc?

Cô tức giận vênh mặt, trừng mắt nhìn bọn họ:

- Mấy người quen Lam Tư à? Biết người phụ nữ kia chắc? Biết họ có quan hệ gì sao? Báo lá cái đũa tin mà cũng tin. Chẳng lẽ mấy người không thấy xấu hổ à?

- Cô là ai? Chúng tôi nói chuyện thì liên quan gì đến cô? Đúng là quái đản. Một bà có vẻ đánh đá bấu môi nói rồi kéo bà kia đi

- Mấy người mới quái đản, chuyện còn chẳng hiểu mà dám nói lung tung! Liên Tịch Uy vẫn mắng theo bóng họ.

Thật là tức chết đi được! Tức đến không muốn mua đồ nữa

Ra khỏi hàng hoa quả, cô ngồi lên xe máy, đội mũ bảo hiểm rồi như vẫn thấy tức giận.

Cô chẳng hiểu Lam Tư đang làm cái quỷ gì?

Sau khi tin anh và Thái Nhi ở chung một nhà bùng nổ, cũng đã qua hai tuần, sao anh còn không ra mặt giải thích rõ chuyện này?

Chẳng lẽ anh không biết vì anh mà Thái Nhi vô tội bị đồn đại thật khó nghe

sao?

Người phụ nữ không biết xấu hổ còn coi như khách khí. Thật ra cô còn nghe thấy nhiều lời khó nghe hơn. Như là tiện nhân... hại cô mỗi lần nghe đều cảm giác rất có lỗi với Thái Nhi. Vì những lời này phải nhằm vào cô mới đúng, chẳng liên quan gì đến Thái Nhi hết.

Vì sao chuyện lại thành ra thế này? Vì sao Lam Tư lại không cẩn thận để cho paparazi chụp được ảnh? Chẳng phải anh rất giỏi cải trang sao, sao lại xảy ra chuyện này?

Sau khi tin bùng nổ, nghe nói chỗ ở của Thái Nhi đã bị đám phóng viên vây quanh

Lam Tư gọi điện thoại nói cho cô, để an toàn cho cô và con, đợt này anh không đến tìm cô, tránh cho bọn chó săn biết được chỗ của cô mà gây rối.

Lúc đó cô cũng chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ bảo là được.

Lúc ấy điều duy nhất cô lo lắng là tin này có ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh hay không chứ không hề nghĩ đến tình cảnh của Thái Nhi. Cho đến khi chuyện càng lúc càng căng thì cô mới nhận ra Thái Nhi rất vô tội mà cô thì vô cùng tiện, lợi dụng Thái Nhi làm lá chắn.

Cô quá tiện.

Trước kia, sở dĩ cô không muốn vội kết hôn với Lam Tư là vì sợ sẽ ảnh hưởng

đến sự nghiệp của anh

Tuy rằng Lam Tư luôn khẳng định rằng anh sẽ giải nghệ nhưng ai biết được

đây có phải là quyết định nhất thời không. Nhỡ sau này khi khỏe lại, anh hối hận thì làm sao.

Cho nên bất kể thế nào cô cũng giữ đường lui cho anh

Nhưng bây giờ...

Trời ạ, ai có thể nói cho cô rằng sao lại xảy ra chuyện này không?

Vì sao cô đã cố gắng như thế, cố gắng đè nén hy vọng của mình rồi mà chuyện như thế vẫn xảy ra?

“Bí mật chuyện siêu sao Lam Tư cùng bạn gái ở chung bị hé mở”; “Bạn gái của siêu sao Lam Tư là người phụ nữ đã có chồng”; “Thiên vương Lam Tư rơi vào tam giác tình yêu”

Làm ơn, nếu cô biết chuyện sẽ thành thế này thì chẳng bằng để cô làm nữ chính còn hơn. Ít nhất chuyện “phụ nữ có chồng” với “tam giác tình yêu” cũng chẳng có. Cũng khiến cho vợ chồng Khương Kham Thái Nhi vốn vô can không bị phiền phức

Đúng là, biết thế đã giàu.

Hối hận đã không kịp, giờ quan trọng là cô nên làm gì đây?

Dù không thể dẹp yên chuyện này nhưng cũng không thể trở mặt nhìn chuyện ngày một rắc rối

Thứ nhất, Thái Nhi và Khương Kham rất vô can.

Thứ hai, không thể để Lam Tư mang tiếng thành kẻ thứ ba phá đám hôn nhân của người khác.

Cùng với việc để cho tin bát quái này càng lúc càng nghiêm trọng, ảnh hưởng

đến thanh danh của Lam Tư chẳng thà cô chấp nhận sự thật, để cho anh thành người đàn ông tốt bảo vệ vợ con mình.

Tuy chuyện anh có con tư sinh sẽ có chút sóng gió nhưng tuyệt đối tốt hơn bây giờ nhiều.

Đúng vậy, chính là như thế.

Liên Tịch Uy gật gù đầu, hít sâu một hơi, cuối cùng hạ quyết tâm, gọi điện cho Lam Tư.

-Em yêu, có phải là em biết anh đang nhớ em mà gọi cho anh không? Chúng ta nhất định là tâm ý tương thông.

Điện thoại vừa thông, giọng nói vui vẻ và dịu dàng của anh truyền đến

Thích anh gọi cô là “em yêu” Liên Tịch Uy nghe xong, không tự chủ được cười hỏi:

-Anh tìm em có việc gì?

-Anh không tìm em, là em gọi cho anh chứ?

-Anh nói anh đang nghĩ đến em mà.

-Đúng thế, anh đang nghĩ đến em, muốn ôm em, hôn em, yêu em. Anh nói khiến cô đỏ bừng mặt:

-Chúng ta đã nửa tháng không gặp, em có nhớ anh không? Anh hỏi cô

Nhớ, sao lại không nhớ? Nhưng là thời gian đặc biệt nhạy cảm nên cô biết làm thế nào?

-Em nghĩ anh đang lo giải quyết chuyện hỗn loạn này mà bận đến sứt đầu mẻ trán, không có thời gian mà nhớ em. Cô trêu.

-Sai. Không có lúc nào anh không nhớ đến em.

-Sao lại lúc nào cũng nhớ em. Đáng nhẽ anh phải nghĩ cách giải quyết chuyện trước mắt mới đúng chứ?

-Không. Anh đáp

-Không? Cô nhún mày

-Chuyện này càng nói càng rối thôi, anh rất hiểu.

- Nhưng như thế chúng ta cũng không thể để Thái Nhi mang tiếng xấu được.

Cô nhăn mặt:

-Anh có biết các fan của anh phê phán Thái Nhi thế nào không? Cô ấy rõ ràng là vô tội mà lại bị nhiều kẻ không đầu mắng loạn?

Đúng là càng nghĩ càng tức

-Anh cũng biết là như thế rất có lỗi với Thái Nhi nhưng chuyện cũng đã xảy ra, ngăn cũng chẳng được, đến bước này thì em bảo anh làm thế nào? Lam Tư tỏ vẻ bất đắc dĩ

-Thật sự không có cách nào sao?

-Trừ phi giờ anh thích một người mới, tin đồn càng loạn thì đám phóng viên sẽ không để ý đến Thái Nhi nữa. Nhưng đám chó săn đó cũng chẳng phải là ngu mà không phân biệt được thật giả. Anh như thật như giả mà đề nghị.

Liên Tịch Uy hơi lặng yên rồi dứt khoát nói:

-Thế cứ làm như vậy đi

-Làm như thế? Lam Tư khó hiểu

-Dùng tin đồn chặn tin đồn. Cô giải thích.

-Em yêu, em không thấy anh vừa nói sao? Đám phóng viên đó không phải là kẻ ngu, bọn họ biết thật giả, chẳng lẽ còn bắt anh diễn trò.

-Thế không cần diễn, cho họ xem sự thật

Đầu bên kia yên lặng một lúc

-Thật sao? Không phải là em bảo anh đi tìm một người nào đó diễn giả thành thật chứ. Anh nghi hoặc hỏi lại.

-Nếu anh dám làm thế em không tha cho anh đâu. Cô cảnh cáo

Trước kia bọn họ chia tay cho nên với những scandal kia cô không thể nói nhưng bây giờ không như thế nữa, nếu anh dám làm vậy thì cứ chờ đó.

-Tức là... ý em là... Anh đột nhiên nói nhanh: - em yêu, mau nói rõ xem em

đang nghĩ gì. Đừng để anh nghĩ lung tung. Nhanh lên

Anh nói gấp như thế khiến cô khẽ cười

-Chúng ta kết hôn đi. Cô dịu dàng đáp Đầu kia lại yên lặng.

Một lát sau, có tiếng anh như nín thở mà hỏi lại:

-Đúng thế không? Bây giờ?

-Vâng. Cô cười gật đầu, tuy rằng anh không nhìn thấy

-Yeah!!! Yeah!!!

Lam Tư đột nhiên hưng phấn kêu to, cảm giác như ở đầu bên kia anh đang hoa chân múa tay vậy

Ở đầu bên này, Liên Tịch Uy nghe vậy thì khẽ cười. Anh thực sự vui vẻ, muốn kết hôn với cô như vậy sao?

-Em yêu, bây giờ em ở đâu? Ở nhà sao? Đừng đi đâu cả, anh đến chỗ em.

Hôm nay chúng ta đi đăng ký kết hôn, tối nay tổ chức lễ cưới, tránh em lại
đổi ý.

Anh vội nói.

Hình như khóe miệng cô lại càng cong hơn

-Em đến chỗ anh là được.

-Em định đến đây? Chỗ anh có rất nhiều phóng viên đó.

-Chúng ta kết hôn không phải là để cho đám phóng viên đó có tin để viết? Bọn họ không ở đó mới là chuyện phiền

-Nói thế cũng đúng

-Lát nữa gặp

-Anh chờ em, em yêu

-Nhìn cậu cười ngây ngô thế này, chắc gian kế thành công rồi chứ gì. Tịch Uy trùng kế, chui đầu vào rọ?

Thấy anh ở phòng khách vui sướng hét ầm lên mà Ngải Thái Nhi đang mang thai ở trong nhà nghỉ ngại đi ra hỏi.

-Ừm. Lam Tư cười đáp. Người sắp bay lên trời mất rồi

-Cũng đến lúc rồi.

Cô mỉm cười gật đầu, vừa vui cho anh vừa vui cho mình:

-Chuyện này mà còn tiếp diễn thì chồng mình giết cậu đấy. Cô đùa.

-Xin lỗi, chuyện không khống chế được. Mình không nghĩ dám chớ sẵn đó lại moi được chuyện của Khương Kham và cậu.

Lam Tư ngừng cười, áy náy nhìn cô.

-Chuyện này từ lúc đồng ý giúp cậu, mình và Khương Kham cũng đã nghĩ đến rồi, cậu đừng để ý.

Ngải Thái Nhi xua tay nói:

- Nhưng thực sự cậu sẽ giải nghệ?

Lam Tư không do dự gật đầu.

-Cậu cảm thấy chuyện này dễ làm thế nào? Hơn nữa bây giờ cậu đang rất nổi tiếng.

-Mình biết là không dễ nhưng có một số việc có thể chắc chắn rằng giờ mình không có hợp đồng gì, trừ mình ra thì không ai có thể quyết định cho mình.

-Như thế có khi càng phiền. Chắc sẽ có nhiều người muốn hợp tác đến tìm cậu

-Mặc kệ là chuyện gì, mình cũng không đồng ý

-Bọn họ sẽ cố gắng đến khi cậu đầu hàng mới thôi

-Mình sẽ đưa giá trên trời cho bọn họ, một lần quảng cáo năm triệu, một album mười triệu, một bộ phim điện ảnh 20 triệu.

Ngải Thái Nhi bị bằng giá này mà phát hoảng

-Cậu điên rồi, cắt cổ người à?

-Nếu trả được thì đến tìm mình, không thì cắt xa ra. Đơn giản mà nói là biết khó mà lui

-Nếu họ biết khó mà không lui. Cô tò mò hỏi lại.

-Báo cảnh sát

Ngải Thái Nhi không còn gì mà nói, lại không nhận được khế cười:

-Dù sao cậu cũng rất quyết tâm.

-Đúng thế

-Nhưng mình cảm thấy cậu nên có người đại diện mới được. Một người mặt lạnh có thể dọa người khác phát hải bỏ chạy.

Ngải Thái Nhi cười hiền kẻ, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

-Cậu biết người có thể ứng cử? Lam Tư nhún mày hỏi.

-Chồng mình. Cậu thấy sao?

Lam Tư cười lớn

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Thiên vương Lam Tư kết hôn một cách chớp nhoáng

Siêu sao Lam Tư 28 tuổi, sự nghiệp đang ở thời kì đỉnh cao nhất, sau khi tin

đồn ở chung với người đã có chồng gây xôn xao dư luận thì đột nhiên kết hôn một cách chớp nhoáng. Cô dâu lại không phải là nhân vật chính trong scandal mà là bạn thân của nữ chính, hiện 30 tuổi, họ Liên. Từ giác tình yêu này khiến cho người xem càng lúc càng hồ đồ...

Lam Tư đột nhiên giải nghệ!

Sau khi kết hôn một cách chớp nhoáng, Lam Tư tổ chức họp báo tuyên bố muốn giải nghệ khiến tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều giật mình. Là vì tình yêu hay vì có chuyện khác không thể nói cho ai? Phóng viên phỏng vấn Lam

Tư, anh nói thẳng thắn:

-Là vì có rất nhiều chuyện dồn dập, không liên quan đến chuyện kết hôn. Tôi cảm thấy mệt mỏi với công việc, cũng mất đi nhiệt huyết ban đầu. Công việc với tôi giờ đã không còn là niềm hạnh phúc. Bây giờ tôi chỉ muốn sống cùng vợ con thật hạnh phúc.

Người con gái trong thiên mệnh của siêu sao Lam Tư.

Lam Tư mười tám tuổi nhờ ca khúc “Đến bên anh” mà nổi tiếng nhanh chóng. Máy rậm, mắt to, khí chất u buồn, giọng hát độc đáo, dáng người chuẩn, khi dịu dàng khi lạnh lùng, bất kể làm gì cũng đều vô cùng tuần tú, được các thanh thiếu niên rất hâm mộ.

Để anh thực sự trở thành ngôi sao lớn là năm sau, anh giành được giải thưởng cho người mới xuất sắc nhất ở giải Kim khúc. Sau đó, 2,3 năm sau đều liên tục giành được các giải thưởng quan trọng có uy tín trong lĩnh vực âm nhạc. Sự nghiệp ca sĩ đạt đến đỉnh cao. Sau đó anh lại đóng phim rồi nổi tiếng quốc tế. Trở thành ngôi sao người Hoa nổi tiếng nhất (chém quá)

Nhưng không ai ngờ đang lúc sự nghiệp đến đỉnh cao này lại đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ khiến quyết định giải nghệ làm cho ai nấy đều cảm thấy không đáng. Nhưng họ không biết, người con gái được nhiều người hâm mộ này

đã từng hy sinh vì Lam Tư suốt mười năm trời. Cô không chỉ là nguồn động viên

để Lam Tư cố gắng thành công mà cũng chính là thiên mệnh trong số phận của

Lam Tư....

Không làm siêu sao, trở thành vú em nhưng vẫn rất tuần tú

Lam Tư giải nghệ đã hơn một năm, hôm trước anh cùng vợ, con và con gái mới bốn tháng tuổi đến công ty bách hóa mua đồ. Siêu sao Lam Tư khi xưa giờ một tay bế con gái, đỡ con gái ăn, một bên dạy con trai chọn đồ, quả rất giống siêu cấp vú em nhưng vẫn rất đẹp trai, tuần tú đến chói mắt.

Phóng viên không nhận được mà tiến đến hỏi thăm cuộc sống gần đây, Lam Tư cười trả lời:

-Rất hạnh phúc, tôi rất mãn nguyện với cuộc sống bây giờ. Phóng viên lại hỏi có kế hoạch trở lại không. Lam Tư vẫn cười nói:

-Không.

Khiến phóng viên thất vọng.

Vừa sang bên hàng xom bàn chuyện đầu tư với Khương Kham, trở về lại thấy bà xã ngồi trước máy tính gõ gõ, cũng chẳng biết là đang viết gì nữa.

Lam Tư bất đắc dĩ khẽ thở dài, quả thực không biết nên làm thế nào với việc cô thích ngồi hàng tiếng đồng hồ trước máy tính.

Đương nhiên không phải anh không thích cô viết lách, cũng không phải vì nó chiếm thời gian của cô. À, đương nhiên nếu cô thay vì ngồi trước máy tính mà dành thời gian cho anh thì tốt nhất. Nhưng lời này không thể nói ra được, tránh bà xã lại như ghen cười nhìn anh.

Từ khi anh giải nghệ cũng đã qua một năm rưỡi

Một năm rưỡi này, cuộc sống của bọn họ cũng không phải rất bình lặng.

Anh mua căn hộ kế bên nhà Khương Kham làm hàng xóm với vợ chồng họ.

Sau đó cũng giống vợ chồng Khương Kham, đều mua nhà hơn nửa năm để nuôi muỗi rồi mới chuyển về nhà mới, đơn giản là Tịch Uy cũng mang thai.

Giống như Thái Nhi từng nói, sau khi anh tuyên bố giải nghệ, cũng có nhiều người đến nài ép cuốn lấy người rất phiền phức.

Nhưng đột nhiên Tịch Uy mang thai lại khiến anh dè dặt sự chú ý. Trong lòng vui mừng, vừa cẩn thận chăm sóc bà xã, vừa chờ mong đứa nhỏ chào đời, căn bản cũng chẳng có thời gian để ý đến mấy người đó.

Con gái của bọn họ theo đúng ngày giờ dự tính mà chào đời, nặng hơn 3kg, trông rất khỏe mạnh, giống mẹ như đúc khiến anh vừa thấy đã yêu.

Sau khi con chào đời, cuộc sống của gia đình anh như đang tác chiến hành quân.

Vốn không cùng cậu lớn trưởng thành, anh quyết định không thuê bảo mẫu, tự mình chăm con gái. Kết quả có thể nói là thật vĩ đại.

Dù có con gái là đối tượng yêu chiều mới, nhưng anh chiều chuộng, yêu thương bà xã cũng không hề giảm mà chỉ có tăng. Vì con gái chào đời nên anh hoàn toàn cảm nhận được trước kia cô một mình nuôi con là chuyện vất vả cỡ nào.

Người con gái ngốc nghếch yêu anh đến không oán không hận này, anh sao có thể không yêu chiều cô cả đời?

- Bà xã, em lại viết gì thế?

Tựa vào vách tường thư phòng, hai tay ôm ngực, anh hỏi.

Vì sống qua mười năm viết lách đã khiến cô mắc bệnh nghề nghiệp, như là vai, gáy đau đốn, tay hay bị run (giống mệnh) cho nên giờ không cần viết lách để kiếm tiền, đương nhiên anh mong cô cách mấy tính càng xa càng tốt. Nhưng cô lại không chịu nghe lời khiến anh cũng chẳng biết làm thế nào.

Bởi vì quá mức chuyên tâm mà không chú ý tới sự xuất hiện của anh, Liên Tịch Uy ngẩng đầu lên nhìn anh hơi cười.

- Không đâu

Nói rồi cô vội đóng cửa sổ làm việc rồi tắt máy tính đi:

- Bàn chuyện xong rồi?

Cô đứng dậy đi về phía anh.

Sau khi giải nghệ, Lam Tư cũng không nhàn rỗi. Ngoài việc bận rộn chăm sóc cô và các con, anh còn cùng Khương Kham hùn hạp đầu tư. Lúc đầu, Lam Tư đơn giản chỉ là người góp vốn, nhưng sau đó vì đọc những bài thống kê, báo cáo của

Khương Kham, lại được Khương Kham giảng giải mà dần có hứng thú với việc

đầu tư. Từ đó, chỉ cần hai người gặp nhau thì nói mãi cũng không hết chuyện.

Lam Tư gật gật đầu, bắt đầu nhìn cô.

-Em viết gì thế? Không phải đã hủy hợp đồng với nhà xuất bản rồi sao. Anh hỏi, nắm tay cô đi về phía phòng khách.

-Em không viết tiểu thuyết

-Thế là viết cái gì?

-Dù sao sau này anh sẽ biết mà. Cô cười thần bí

Cô đang viết về chuyện xưa của hai người, từ lần đầu tiên cô gặp anh, tên sách là “Chuyện em và anh”

Thật ra lúc đầu là cô thấy quá nhàm chán cho nên mới viết hồi ức, không ngờ viết được mấy ngày rồi post lên mạng lại có lượt view cao, người đọc cũng bắt đầu dự đoán thân thế của cô.

Cô chưa bao giờ trả lời các độc giả trên mạng, chỉ viết về chuyện xưa của bọn họ, cuộc sống của bọn họ trong quá khứ hay hiện tại

Hai tháng trước, đột nhiên có một nhà xuất bản lớn hỏi cô chuyện phát hành sách.

Giờ cô cũng không cần tiền nên vốn cũng không định cho xuất bản nhưng phía đối phương kiên trì thuyết phục nên cô cũng đồng ý để bọn họ xuất bản cuốn sách này

Hồi ức viết theo thể văn xuôi, từ khi gặp nhau cho đến khi yêu nhau là bộ

“Mối tình đầu” sau đó là bộ “Chia xa”, “Khoảng cách”, “Nối lại tình xưa” và “Hạnh phúc”

Năm bộ thì cô đã hoàn thành nội dung năm bộ. Vì sợ nhà xuất bản cảm thấy không đủ thú vị mà cắt đi nên viết thêm nhiều hơn. Không ngờ sau khi chỉnh lý thì

họ còn cảm thấy không đủ, còn bảo cô viết thêm mấy bộ nữa. Cũng vì thế mà cô lại phải viết thêm

Haiz, sớm biết thế này thì ngay từ đầu cô không nên tự cho là thông minh mà viết nhiều làm gì.

- Bây giờ anh không được biết sao?

Lam Tư kéo bà xã ngồi xuống ghế rồi để cô quay lưng lại, chủ động massage bả vai cứng ngắc cho cô.

Liên Tịch Uy nhắm mắt lại, thoải mái khẽ kêu mấy tiếng.

- Không được, đó là món quà em muốn tặng anh.

- Em đã cho anh quá nhiều rồi, không cần nữa.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh. Cô không nhớ mình đã tặng anh cái gì, thực tế đều là anh tặng cô.

Ừm. Làm cô lại nhớ lại anh đã tặng cho mình những gì.

Quần áo, giấy, trang sức mấy thứ này không cần nói. Căn nhà này trên danh nghĩa là của cô, anh mua

Trong gara có một chiếc Mimi cooper, anh tặng.

Tháng trước sinh nhật cô, quà tặng là chuyến du lịch Châu Âu mười ngày. Bọn trẻ nhờ nhà hàng xóm trông hộ

Sau đó, cô muốn gì thì có cái đó, máy tính, di động, máy ảnh....

Trời ạ, thật sự là càng nghĩ càng xấu hổ. Cô nhận được bao nhiêu quà anh tặng mà cô chẳng tặng anh được cái gì?

- Em đã tặng anh cái gì? Cô không nghĩ nữa, hỏi thẳng anh luôn Anh chân thành nhìn cô, mỉm cười rồi ôn nhu trả lời:

- Một cậu nhóc, một cô nhóc, một gia đình hạnh phúc, còn cả một người vợ rất yêu anh nữa

Cô giật mình, trong lòng âm ập, sau đó mỉm cười tựa vào lòng anh

- Anh thấy hạnh phúc chứ? Cô nhẹ giọng hỏi

- Câu này còn phải hỏi sao? Anh mỉm cười nhìn cô

- Vui vẻ chứ. Cô lại hỏi.

- Rất hạnh phúc cũng rất vui vẻ. Anh cúi đầu hôn cô rồi nói ra đáp án cả hai người đều biết

- Không nhớ tiếc tiếng vỗ tay như sấm của khán giả sao? Cô hỏi lại.

- Một giây cũng không nhớ. Anh bật cười lắc đầu trả lời.

- Tức là anh chưa từng hối hận đã giải nghệ?

- Chưa từng

- Nếu không giải nghệ có lẽ giờ anh còn nổi tiếng, thành công hơn nữa. Cô thở dài.

- Chỉ cần có em ở bên là anh đã có cả thế giới rồi. Anh ôn nhu ôm lấy cô

Liên Tịch Uy lại mỉm cười, cảm giác cô mới là người có được thế giới này, có anh chính là có cả thế giới. Cô có gì đáng mà may mắn được anh yêu?

- Anh yêu em

Anh mỉm cười hôn cô, hứa hẹn:

- Kiếp này, kiếp sau để không đổi.

Quà tặng? Là quà gì?

Lam Tư hoàn toàn không thể không tò mò. Nhân lúc bà xã ngủ say bèn lén lút

đến thư phòng, xem trộm laptop của vợ

Mật mã của laptop, theo anh biết chắc chắn là ngày sinh của anh

Anh nhập 8 chữ số, quả đúng là có thể đăng nhập thành công

Sau khi đăng nhập, anh kiểm tra các chương trình đã chạy gần đây, xuất hiện trên màn hình là những văn bản word rất nhiều tên “nhớ mong”; “tình cờ gặp”; “nỗi đau bất chợt”....đợi chút

Anh hơi do dự rồi tùy ý mở một văn bản đã thấy những dòng hồi ức cô viết

“Nỗi đau bất chợt”

Bỏ đi là quyết định của tôi, tôi không hối hận. Mỗi khi thấy anh ấy trên báo tôi

đều rất vui, không có tiền mua sâm banh chúc mừng, tôi sẽ mua một chai nước ngọt để chúc anh thành công từ xa.

Tivi, báo chí, tạp chí, không biết từ khi nào đã thành những thứ quan trọng với tôi, là thức ăn cho tinh thần tôi."Truyện up tại: khotruyen.wapego.ru" Bởi vì trong đó có những tin tức của anh, hình ảnh của anh. Nụ cười đó anh đã từng cười với tôi nhưng chỉ vừa nghĩ đến nụ cười đó đã không còn dành cho tôi mà là cho đám đông thì lòng lại chua xót

Cảm giác chua xót cũng chẳng có gì, nhưng đau lòng mới càng khó chịu.

Sau này tôi mới biết

Ngày đó, tôi thường đến cửa hàng tiện lợi, các nhân viên bán hàng đứng đó xem tạp chí mới nhất, vừa đọc vừa bàn luận tin đồn tình cảm của anh với một ngôi sao như đâm vào mắt tôi, cũng khiến tôi đau đớn

Nỗi đau bất chợt này cả đời cũng không thể quên.

Tôi không ý thức được mình khóc từ khi nào, cho đến khi có một người khách nhìn thấy hỏi:

- Cô có ổn không?

Lúc này tôi mới mờ mờ quay lại nhìn anh ta rồi nhìn lại tờ tạp chí đã bị nước mắt thấm ướt. Lau nước mắt, tôi đi đến quầy thanh toán.

Vốn không còn tiền mua tạp chí, cuối cùng lại phải 99 đồng mua một quyển tạp chí mình không muốn xem đến lần thứ hai, đây cũng là một nỗi đau bất chợt, ha ha ha...

.....

Lam Tư nhú mày, trong lòng nặng nề không thể cười nổi. Tuy rằng đoạn văn mấy trăm chữ nhưng vẫn khiến anh rất khó chịu, đau lòng

Anh mở những văn bản khác ra xem

“Nhớ mong” là sự nhớ nhung với anh, đó là hương vị nấn ná bởi vì trong đó là nước mắt

“Tình cờ gặp” là viết chuyện đột nhiên gặp anh ở buổi biểu diễn. Anh đứng ở giữa đám người đông đúc, tình cờ thoáng nhìn về phía cô, như gần như xa. Cuối cùng cô đau lòng tự hỏi: nếu anh tình cờ gặp lại có còn nhận ra cô?

Cô yêu anh, nhớ anh, hy sinh cho sự nghiệp của anh một mình chịu cô đơn

đau lòng nhưng vẫn cố chấp chờ đợi anh

Cô đúng là ngu ngốc, ngốc đến nỗi anh rất muốn nắm cô nhưng cũng không biết nắm từ đâu, chỉ cảm thấy thật đau lòng

- Ông xã?

Cửa thư phòng đột nhiên bị mở ra, Liên Tịch Uy bước vào tìm người, kẻ đang lén lút xâm phạm bí mật đời tư kia bị bắt tại trận

Cô đi vào, nhìn anh cứng đờ người, ung dung hỏi:

-Anh làm gì thế?

-Tìm quà. Chứng cứ phạm tội quá xác thực, anh đành phải nhận tội.

-Noel còn chưa tới.

Anh cười khỏ. Giờ mới tháng sáu thôi, đương nhiên là còn chưa đến Noel

Mặt anh như quả mướp đắng mà cười khiến cho Liên Tịch Uy cũng phì cười.

Cô đi lên trước, anh tự động quay ghế về phía cô, dang tay để cô ngồi lên đùi anh

-Sao lại dậy? Anh ôn nhu hỏi.

-Muội Muội khóc nên em bị con đánh thức

-Chết tiệt. Lam Tư khề mắng: - anh quên mất cho Muội Muội uống sữa, xin lỗi.

Liên Tịch Uy mỉm cười lắc đầu, sau đó nhìn về phía laptop xem anh đang nhìn gì

-Xin lỗi, chưa có sự cho phép của em đã xem trộm. Anh giải thích

-Anh đọc cả rồi?

Anh gật gật đầu.

-Cảm thấy thế nào?

-Đau lòng, còn muốn mắng người. Sao em ngốc thế, sao không đến tìm anh. Vì sao thấy anh cũng không gọi, một mình chịu đựng mọi chuyện? Em có biết mỗi câu mỗi chữ của em đều như kim châm vào lòng anh, rất khó chịu có biết không?

Anh ôm chặt cô, tựa đầu lên vai cô, khăn khăn trách mắng cô

-Em từng đọc một bài viết, nói tình yêu có mùi phân chua một phần ngọt.

Không có mùi phân chua kia thì sao biết được một phần ngọt đó là ngọt ngào như thế nào.

Cô dịu dàng nói:

-Giờ em đang được nếm vị ngọt đó, thực sự rất ngọt ngào, đến nỗi em đã quên mất cảm giác chua xót đó là như thế nào.

-Chịu khổ nhiều như thế mà chỉ nếm được chút vị ngọt, em ngốc quá.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong giọng nói đầy sự đau lòng.

-Không phải anh thường nói em ngốc sao? Cô mỉm cười trả lời.

-Em đúng là đồ ngốc

-Nhưng anh lại yêu sự ngu ngốc này của em, rất yêu đúng không? Cô quay đầu mỉm cười với anh

Lam Tư thật sự không muốn thừa nhận mình yêu kẻ ngốc, nhưng...

-Đúng, rất yêu, rất yêu. Anh khăn khăn nói

-Em cũng vậy, cũng rất yêu, rất yêu anh. Yêu đến hết đời cũng không hề hối hận

-Em đúng là đồ ngốc. Anh cúi xuống hôn cô

Nằm trong lòng anh hưởng thụ sự dịu dàng này, Liên Tịch Uy cười như không

cười ngẩng đầu lên nhìn anh.

-Lúc sáng em nói chuyện quà tặng làm anh ngạc nhiên? Cô hỏi

-Đúng. Lam Tư gật gật đầu.

-Em đang viết một cuốn sách về chúng ta.

-Sách về chúng ta

Cô gật đầu:

- Từ khi gặp nhau đến lúc yêu nhau, chia xa rồi lại hợp lại. Em muốn viết lại tất cả, chờ sau này về già có thể cùng nhau xem lại, cùng nhau nhớ lại

- Đây là quà tặng của em?

Cô lại gật đầu:

- Anh có thích không? Không thích cũng phải nói là thích vì trong đó là tình yêu của em dành cho anh. Cô cảnh cáo.

- Anh thích. Nhưng anh không muốn em quá mệt mỏi, lưng em không phải mỗi lần viết đều sẽ bị đau? Anh không muốn em vì thế mà bị mệt mỏi. Anh nhủ vậy

- Ngày nào anh cũng giúp em massage, còn cùng em ra ngoài tản bộ, giờ không cần thuốc cũng khỏi. Anh đừng lo lắng. Huống hồ trước kia mệt mỏi, đau ốm là vì cuộc sống, ngày nào cũng làm việc nhiều, không nghỉ ngơi hợp lý nên mới thế. Giờ không phải em mỗi ngày đều nhận rồi lại có ông xã ở bên chăm sóc, ốm cũng không ốm được là gì?

Anh lặng yên nhìn cô rồi bất đắc dĩ thở dài:

- Em đó, chẳng lẽ không thể ngoan ngoãn là một bà vợ nhàn rồi sao?

- Nhàn rồi á?

- Đúng thế

Cô dờ khóc dờ cười

- Ông xã, đừng làm hư em

- Chẳng có cách nào đâu. Làm hư em là tâm nguyện duy nhất của anh. Anh trịnh trọng lắc đầu.

Liên Tịch Uy không còn gì mà nói, chỉ có thể than nhẹ một tiếng, vùi vào lòng anh, ôm chặt anh, chờ đợi bị anh làm hư.

Cô cảm thấy, chuyện tốt đẹp nhất đời cô đã làm là buổi tối năm 20 tuổi đó đã xen vào việc của người khác, tham gia vào chuyện đánh nhau của đám thanh niên đó, để rồi gặp anh

Anh đã thay đổi cuộc sống lặng lẽ của cô, khiến cuộc sống cô gặp nhiều sóng gió nhưng cũng khiến cô hạnh phúc cả đời

Bây giờ cô rất hạnh phúc, hơn nữa còn rất tin rằng hạnh phúc này vẫn còn mãi

Gặp được anh cũng như là gặp được hạnh phúc

Anh là hạnh phúc của cô, hạnh phúc cả đời không đổi.

--- The end ---

Bạn đang đọc truyện *Tư Sinh Lão Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.